

TRÀ ĐÀM: HÔN NHÂN LÀ MỒ CHÔN TÌNH YÊU DỎM VÀ HỒI SINH TÌNH YÊU ĐÍCH THỰC

Sài Gòn, tháng 2, 2017

MỤC LỤC

MỌI NGƯỜI GIỚI THIỆU BẢN THÂN VÀ LÝ DO ĐẾN DỰ TRÀ ĐÀM.....	2
TẠI SAO Ở VỚI NHAU MỘT THỜI GIAN THÌ TÌNH YÊU BẮT ĐẦU RẠN NÚT?.	9
CÂU CHUYỆN HÔN NHÂN CỦA MINH CANH VÀ DIỆU THẢO	24
NỖI KHỔ ĐẾN TỪ ĐÂU? LỖI DO MÌNH HAY DO NGƯỜI?.....	26
CÂU CHUYỆN VUA BA NẶC HỎI HOÀNG HẬU YÊU AI NHẤT.....	33
CÂU CHUYỆN HÔN NHÂN CỦA THẦY TRONG SUỐT	44
LIỆU CÓ TÌNH YÊU THẬT SỰ - YÊU MÀ KHÔNG MONG ĐỢI GÌ KHÔNG?.....	49

MỌI NGƯỜI GIỚI THIỆU BẢN THÂN VÀ LÝ DO ĐẾN DỰ TRÀ ĐÀM

Trong Suốt: Em có gia đình chưa?

Một bạn: Dạ em chưa có gia đình nhưng hôm nay đến để học hỏi được một điều gì đó cho yên tâm.

Trong Suốt: Em định cưới vợ chưa?

Bạn đó: Hiện thời em chưa ạ. Chưa!

Trong Suốt: Em có định cưới vợ không?

Bạn đó: Kế hoạch của em thì... chắc phải khoảng 32 tuổi.

Trong Suốt: Hai năm nữa?

Bạn đó: Dạ.

Trong Suốt: Được! Nghe từ bây giờ là chuẩn rồi. Nghe thấy sợ luôn! (Cười) Sợ mà vẫn làm. Đó mọi người biết dừng cảm là gì? Định nghĩa về dừng cảm? Dừng cảm gọi là không sợ, đúng không ạ? Theo mọi người dừng cảm có phải là không sợ không ạ? Bao nhiêu người đồng ý dừng cảm nghĩa là không sợ? Em thì sao? Theo em dừng cảm là gì?

Một bạn: Em thưa Thầy theo em thì dừng cảm nghĩa là có thể đối mặt với một việc gì đấy trong cuộc sống.

Trong Suốt: Có một câu định nghĩa rất ngắn gọn, cơ bản, rất nổi tiếng: “Dừng cảm là sợ mà vẫn làm.” Sợ mà vẫn làm gọi là dừng cảm. Còn không sợ gì thì không phải dừng cảm. Không sợ gì thì dừng cảm gì nữa! Không sợ mà làm thì liệu có dừng cảm không ạ? Không sợ mà làm thì có gì dừng cảm đâu! Sợ mà vẫn làm là dừng cảm. Nên lấy vợ lấy chồng là rất dừng cảm. Vì sao ạ? Sợ mà vẫn...

Một chị: Sợ mà vẫn phải lấy.

Trong Suốt: Sợ mà vẫn phải lấy. (Cười) Sợ vẫn phải làm. Em thấy mình dừng cảm không? Em có nghĩ mình là người dừng cảm không?

Bạn đó: Em thì đấy chắc là không.

Trong Suốt: Không dừng cảm hả? Em có sợ lấy vợ không?

Bạn đó: Cái đấy thì em cũng chưa có định hướng, chưa có quyết định.

Trong Suốt: Chưa biết sợ đúng không?

Bạn đó: Dạ.

Trong Suốt: Hy vọng nghe xong hôm nay thì em trở nên dũng cảm. Tiếp đi ạ, mời bạn tiếp theo đi ạ.

(Một bạn giơ tay)

Trong Suốt: Vì sao em đến đây? Ai giới thiệu em đến đây?

Bạn đó: *Em là em của anh Hồng Phong.*

Trong Suốt: À! Tiếp đi ạ.

Một bạn: *Em tên là Hiệp, 25 tuổi, biết trang Trà đàm được một tháng, tự nhiên biết.*

Trong Suốt: Tự nhiên? Bạn em giới thiệu chứ hay là...?

Bạn Hiệp: *Tự nhiên em thấy trên face...*

Trong Suốt: Xong rồi sao em vào? Vì sao em ở lại?

Bạn Hiệp: *Đúng cái đoạn nó thì hên hên, xui xui rằng đó nó nhảy danh sách lên điện thoại và em theo dõi luôn tới chừ.*

Trong Suốt: Em vào trang Trong Suốt đúng không? Hay là trang Trà đàm Trong Suốt?

Bạn Hiệp: *Mấy cái audio anh post lên.*

Trong Suốt: À, Trà đàm Trong Suốt! Rồi, bạn nghe Trà đàm Trong Suốt. Em nghe bài nào chưa?

Bạn Hiệp: *Cái nào anh post lên là em nghe.*

Trong Suốt: Nghe hết rồi?

Bạn Hiệp: *Dạ.*

Trong Suốt: Kinh! Bài nào gây cho em ấn tượng nhất?

Bạn Hiệp: *Cái giọng của anh.*

Trong Suốt: Hà! *(Cười)* Giọng thế nào?

Bạn Hiệp: *Nghe xong em cứ tưởng anh là người cao, thanh mảnh.*

Trong Suốt: *(Cười lớn)*

Bạn Hiệp: *Lúc anh vô nó ngồi em thấy hơi bất ngờ.*

Trong Suốt: Giống Trương Chi quá đúng không? Công chúa đấy.

Bạn Hiệp: *Cái giọng ấm như ri thì, thì thanh quản phải lớn, thì phổi cũng lớn.*

Trong Suốt: *(Cười)*

Bạn Hiệp: *Nên em nghĩ là thường người Bắc mà có giọng như ri chắc là sẵn chắc, thanh mảnh và cao chứ không có tròn tròn.*

Trong Suốt: *(Cười)* Biết chuyện Trương Chi chưa? Biết chuyện Trương Chi không?

Bạn Hiệp: *Có ạ.*

Trong Suốt: Công chúa. Đây có ai xung phong làm công chúa không ạ? Bạn nào muốn làm công chúa không ạ? Em tên là gì ấy nhỉ?

Bạn Hiệp: *Em tên Hiệp.*

Trong Suốt: Hiệp?

Bạn Hiệp: *Dạ.*

Một bạn: *Em chào anh, em là Vinh. Em công tác ở Sài Gòn. Đây là lần đầu tiên em đến nghe Trà đàm Trong Suốt ạ.*

Trong Suốt: Sao trông em quen thế nhỉ?

Bạn Vinh: *Dạ quen ạ?*

Trong Suốt: Ủ.

Bạn Vinh: *Em làm ở trong VC Corp.*

Trong Suốt: À, rồi, rồi. Tiếp đi. Mời bác ạ. Mời bác, bác giới thiệu đi ạ.

Một bác: *Tôi tên là Nguyễn Quốc Giang. Năm nay thất thập rồi.*

Trong Suốt: Ô!

Bác Giang: *Thì cũng được người bạn giới thiệu để đến đây xem Trà đàm.*

Trong Suốt: Bạn bác như nào? Giới thiệu với bác như thế nào ạ?

Bác Giang: *Tôi là bạn của Len đấy.*

Trong Suốt: À, rồi. Tiếp ạ, hai bạn trong góc, hai bạn nam, bạn nữ áo vàng đấy ạ.

Một bạn: *Chào các anh chị, em tên là Vinh, đây là Dung bạn em. Tình trạng hôn nhân là chưa kết hôn nhưng mà cũng có dự định.*

Trong Suốt: *Tốt, rất tốt.*

Bạn Vinh: *Nhưng mà muốn tới đây để tìm hiểu những kiến thức cũng như là kinh nghiệm về gia đình trong hôn nhân.*

Trong Suốt: Ai dẫn em qua đây? Ai giới thiệu em đến đây?

Bạn Vinh: *Bạn em thấy được trên mạng.*

Trong Suốt: Trên mạng thôi đúng không? Không quen ai hết?

Trong Suốt: Tiếp đi ạ. Bạn nào mới đến đây ạ. Đây, khu vực này, khu vực trước mặt, đẹp nhất của khu này luôn, trung tâm hội nghị.

Một bạn: *Chào tất cả mọi người, em là Diệu Tú. Hôm nay em được một người bạn chia sẻ đến với Trà đàm ngày hôm nay.*

Trong Suốt: Bạn của Diệu Tú là ai?

Diệu Tú: *Vợ chồng anh Minh Canh.*

Trong Suốt: À, rồi. Tiếp đi ạ. Bạn áo hồng đi ạ.

Bạn áo hồng: *Xin chào tất cả mọi người, em tên là Tuyết. Em được biết đến anh Trong Suốt qua một người chị trong friendlist của em nên hôm nay có dịp được tham dự buổi Trà đàm ở trong Sài Gòn.*

Một chị: *Chào mọi người em tên là Thanh, em là được bạn này (bạn áo hồng) giới thiệu đi.*

Trong Suốt: À. Người chị mà bạn nói là ai? Người chị của bạn mình là ai?

Bạn áo hồng: *Dạ, là chị Minh Anh ở ngoài Hà Nội ạ.*

Trong Suốt: À, chị Minh Anh.

Bạn áo hồng: *Vô Sài Gòn thì em có tiếp xúc với chị Thủy.*

Một bạn: *Dạ, em chào anh, dạ em biết đến chương trình Trà đàm thông qua bạn trai của em và em cũng có theo dõi trang Trong Suốt nhiều ạ.*

Trong Suốt: Ừ, tốt.

Một bạn nữ: *Chào anh Trong Suốt. Cũng bốn, năm năm rồi anh mới có một buổi trà đàm lại tại thành phố Hồ Chí Minh.*

Trong Suốt: Năm năm. Quá kinh.

Bạn nữ đó: *Dạ, cho nên bây giờ anh có nói chủ đề nào thì bằng mọi giá em cũng đến em nghe.*

Trong Suốt: *(Cười)*

Bạn nữ đó: *Em chưa có gia đình.*

Trong Suốt: À, rồi.

Một chị: Chào anh và mọi người em tên là Trâm. Em có theo dõi về nhóm của mình, có được chị Hương giới thiệu về nhóm.

Một chị khác: Chào anh, chào tất cả mọi người em tên là Hải Yến, có dự định là sẽ đi theo nhóm của mình nên muốn đến đây để tặng cái phần duyên của mình.

Trong Suốt: Tốt! Tiếp sang bạn kia đi ạ.

Một chị khác: Thưa Thầy ạ, con đã gặp Thầy một lần. Thầy dạy là quay vào bên trong để sửa ấy, khoảng ba tuần nay tự nhiên con lại trở lên cái ý định muốn bỏ cuộc, bỏ ngang hết. Con biết là con lại quay lại cảm giác bỏ trốn ấy Thầy, may quá có chủ đề này thì con mừng quá! Tại vì mình chạy trốn cũng không bao giờ giải quyết được vấn đề nên con đến đây.

Trong Suốt: Tốt.

Một anh: Em chào tất cả mọi người, chào anh Trong Suốt. Vợ chồng em là Hải và Dung. Bọn em mới cưới nhau được một năm hơn. Qua cái buổi tọa đàm này em cũng muốn hai vợ chồng hiểu rõ hơn về cuộc đời, để gắn bó đi đến cuối đời.

Trong Suốt: Ai dẫn em đến đây?

Anh đó: Dạ, em biết qua facebook Trong Suốt.

Trong Suốt: Trong Suốt hay là Trà đàm Trong Suốt? Biết qua đâu?

Anh đó: Dạ, Trà đàm Trong Suốt.

Trong Suốt: Tự biết luôn?

Anh đó: Dạ, em biết được khoảng hơn tháng nay.

Trong Suốt: À, mới hơn tháng thôi à?

Anh đó: Dạ.

Trong Suốt: Quá có duyên luôn. Tiếp đi ạ.

Một anh: Dạ em chào Thầy, xin chào các cô chú, các anh chị, lần đầu tiên em được đến đây, em rất háo hức được học hỏi nhiều kiến thức.

Một chị: Xin chào Thầy, chào anh chị, cô chú ở đây, em thì cũng đi theo chị Vani.

Một bạn: Xin chào các anh, các chị ạ. Em tên là Kim. Em được biết tới anh Trong Suốt thông qua chị Vani ạ, em đi theo chị Vani đến đây.

Trong Suốt: Đồ đệ của Vani, Va sư phụ! (Cười) Tiếp đi ạ.

Một chị: Chào tất cả mọi người, em tên là Trang. Em biết tới nhóm là qua cô hàng xóm, cô Mỹ Ngọc. Em cũng nghe qua được buổi Trà đàm ghi âm, em thấy cũng hay, cho nên em có đến đây để nghe.

Một chị khác: *Chào anh, chào tất cả mọi người. Em cũng là hàng xóm của cô Mỹ Ngọc. Cũng theo dõi Ngọc qua mấy năm, thực ra cũng thấy bạn ấy sống hạnh phúc lên từng ngày, nên là có tí động lực. Hôm nay muốn đến trực tiếp để nghe Thầy giảng.*

Trong Suốt: Tò mò à?

Chị đó: Dạ, không...

Trong Suốt: (Cười) Mỹ Ngọc đã làm gì để tốt lên, đúng không?

Chị đó: *Dạ, thật ra thì thấy Ngọc đi con đường này bạn ấy hạnh phúc lên từng ngày. Ngọc cũng nói nhiều nhưng em cứ đắn đo vì điều kiện hoặc là nhiều lý do khác. Nhưng mà cuối cùng thì vẫn quyết tâm. Tại thấy xung quanh mình nhiều người cũng khổ quá, chỉ có con đường này là giải quyết được cái khổ cho cả bản thân mình và những người xung quanh, người thân của mình.*

Trong Suốt: Rất tốt.

Một chị: *Chào các bạn, tôi tên là Minh Hương là bạn của Mỹ Ngọc, đang ở trong nhóm Tiên hướng tập. Đến đây xin được lắng nghe và chia sẻ thêm quá khứ những gì mình đã trải qua.*

Trong Suốt: Nghĩa là đã có kinh nghiệm hôn nhân rồi đúng không ạ?

Chị đó: Vâng.

Trong Suốt: Chắc là sướng quá nên là...

Chị đó: *Khổ quá ạ.*

Trong Suốt: (Cười) Được.

Một bạn: *Xin chào Thầy và tất cả các anh chị em. Hôm nay em tới với sự hướng dẫn của chị Vani giới thiệu. Rất mong học được nhiều thứ ở đây.*

Trong Suốt: Em giới thiệu... Ít nhất là tuổi? Tối thiểu là tuổi, bao nhiêu tuổi?

Bạn đó: *Dạ, em sinh năm 91, năm nay em hai mươi sáu tuổi.*

Trong Suốt: Quá sớm? Em có đến quá sớm không?

Bạn đó: *Dạ, vừa đủ.*

Trong Suốt: Vừa đủ hả? (Cười)

Trong Suốt: Còn bạn nào mới nữa không ạ? Bạn nào mới toanh không ạ? Ở đây hình như bạn này chưa nói đúng không? Bạn áo đen này. Đây... mình phải nhìn xem bạn nào chưa giới thiệu.

Bạn áo đen: *Chào các anh chị em tên là Thu, hiện tại em đang là kế toán viên. Em đến chương trình này là do một người bạn...*

Trong Suốt: Người bạn như thế nào? Em có thể nói qua.

Bạn Thư: Dạ là anh Trường.

Trong Suốt: Trường?

Bạn Thư: Dạ anh Quang Trường ạ.

Trong Suốt: À Quang Trường ở Hà Nội hả? À, rồi, đã hiểu. Tiếp!

Bạn Phượng: Xin chào mọi người ạ, em tên là Phượng. Hôm nay em đến đây với Thư. Đây là lần đầu tiên em tham gia Trà đàm này. Em hy vọng học được một số điều thông qua Trà đàm. Em cảm ơn.

Một bạn khác: Xin chào mọi người, em tên là Lan, em đến đây với sự giới thiệu của anh Canh. Em đến cũng mong được Thầy giúp đỡ để cuộc sống mình nó tốt hơn. Dạ, em cảm ơn.

Trong Suốt: Rồi. Tiếp đi.

Một bạn: Em xin giới thiệu năm nay em hai mươi một tuổi.

Trong Suốt: Hai một ấy hả?

Bạn đó: Dạ.

Trong Suốt: Hai một là sinh năm chín mấy ấy nhỉ? Hai một là 96 à?

Bạn đó: Dạ 95.

Trong Suốt: 95, được, rồi, cũng tốt. Tiếp đi ạ, khi nào đủ thì bắt đầu, còn chưa đủ thì giới thiệu tiếp. Giới thiệu ngắn gọn thôi ạ, tên, tuổi, nghề nghiệp, tình trạng hôn nhân, lý do đến đây ạ.

Một bạn: Xin chào mọi người em tên là Mỹ Linh. Em sinh năm 90.

Trong Suốt: Tình trạng hôn nhân?

Mỹ Linh: Đã kết hôn ạ.

Trong Suốt: Thế tốt rồi, thế chuẩn rồi. Anh áo đỏ này, áo đỏ trong góc.

Anh áo đỏ: Alo, em xin chào tất cả mọi người ạ, em tên là Minh Trực.

Trong Suốt: Lý do đến đây của em là gì?

Minh Trực: Chị em giới thiệu đến đây để nghe.

Trong Suốt: Chị em à? Chị em là bạn nào?

Minh Trực: *Chị Thủy ạ.*

Trong Suốt: À, rồi, rồi. Đây, khu vực này mấy bạn mới đến này. Tự giới thiệu đi!

Một chị: *Dạ Sư phụ, chào anh, chào các bạn, chị là cô của Nguyễn Thảo ở Đà Lạt mới xuống. Trong nhóm đi tất cả là 5 người. Chị là Anh, làm nghề uốn tóc.*

Một bạn: *Chào Thầy và các bạn. Em tên là Phạm Thùy Dung. Em có bạn ở trong ban tổ chức ở đây, nghe bạn chia sẻ rất nhiều về Trà đàm. Em thì nói chung là nằm trong tình trạng đã trải qua một vài ba mối quan hệ không được như ý, nên em cảm thấy bây giờ em không có tự tin trong bất kỳ mối quan hệ nào. Và cũng gần như không có niềm tin vào cái gọi là tình yêu.*

Trong Suốt: Mất niềm tin vào tình yêu luôn?

Thùy Dung: *Đúng rồi. Cho nên thấy bạn em chia sẻ về buổi Trà đàm hôm nay, em rất mong muốn mình có thể tìm lại một chút gì đó.*

Trong Suốt: Hồi sinh đúng không?

Thùy Dung: *Dạ.*

Trong Suốt: Hồi sinh niềm tin. Rồi, chắc chắn. Đây là đúng nghề rồi. Tiếp đi ạ.

Một chị: *Dạ xin chào mọi người ạ, em tên là Nguyễn Ngọc Thiên Ngân và hiện em là sinh viên năm cuối. Em là bạn của Duyên. Em đến đây để lắng nghe và hy vọng mình sẽ học hỏi được những gì trong tương lai mình có thể áp dụng.*

Trong Suốt: Rồi. Em sinh năm bao nhiêu ấy nhỉ?

Thiên Ngân: *Dạ em sinh năm 93.*

Trong Suốt: Rồi, được rồi, 93, nghe xong áp dụng. Em muốn nghe một đàn chị đi trước tâm sự không? 93 thì chắc là muốn nghe tâm sự rồi đúng không? Thôi! Theo em tình yêu đẹp hay không đẹp?

Thiên Ngân: *Dạ thưa, theo em thì em cũng chưa biết là mình có yêu hay không, em chỉ thấy là đã thích một vài người ở trong quán tính của mình.*

TẠI SAO Ở VỚI NHAU MỘT THỜI GIAN THÌ TÌNH YÊU BẮT ĐẦU RẠN NÚT?

Trong Suốt: Như vậy theo em tình yêu đẹp hay không đẹp?

Thiên Ngân: *Em nghĩ cái gì cũng mang tính tương đối...*

Trong Suốt: Tình chi đẹp?

Mọi người: *Khi còn dang dở.*

Trong Suốt: Mọi người biết câu đấy không ạ? Tình chỉ đẹp khi nào?

Mọi người: *Khi còn dang dở.*

Trong Suốt: Khi còn dang dở. Có ai biết câu sau, câu sau mới hay! Ai biết câu sau giờ tay ạ? Len, có Len đây không? Len có ngồi đây không?

Len: Dạ.

Trong Suốt: Đấy, giới thiệu đi, nói đi. Câu sau là gì biết không? Tình chỉ đẹp khi còn dang dở.

Len: *“Đời mất vui khi đã trọn câu thề”.*

Trong Suốt: Sai rồi, sai rồi, gần đúng chứ không phải sai, gần đúng. “Tình chỉ đẹp khi còn dang dở, đời mất vui khi đã trọn câu thề”. Nghe hơi sợ nhỉ? Có ai có câu hay hơn không? Ai giờ tay đi ạ, nói đi ạ.

Một bạn: *“Cười nhau rồi nham nhở lắm em ơi”.*

Trong Suốt: Đấy! Chuẩn luôn! (*Mọi người vỗ tay*) Lấy nhau rồi sao ạ?

Mọi người: *“Nham nhở lắm em ơi”.*

Trong Suốt: “Nham nhở lắm em ơi”. Sợ chưa? Bao nhiêu người đồng ý câu đấy giờ tay ạ. Bao nhiêu người đồng ý với câu vừa xong? “Tình chỉ đẹp khi còn dang dở, lấy nhau rồi nham nhở lắm em ơi”.

(*Mọi người giờ tay*)

Được. Bỏ tay xuống đi ạ. Đấy là những người rất từng trải rồi mới giờ tay. Người chưa giờ tay vì sao ạ? Vì hạnh phúc quá hay sao ạ? Hay định nghĩa khác đi ạ? Em áo hồng kia có định nghĩa khác không, em áo hồng ấy ạ.

(*Một bạn nói nhưng nghe không rõ*)

Trong Suốt: Hà? Chị em là ai? Chị em là ai? Chị nào? Có ai có ý kiến khác không ạ? Không nham nhở, có ai có ý kiến không nham nhở không? Giờ tay đi ạ. Rồi, tốt, em phát biểu đi.

Một bạn: *Dạ, tại vì em chưa thấy nham nhở thì em nói không nham nhở ạ.*

Trong Suốt: Đấy là những người chưa có kinh nghiệm đúng không? Những ai đã có gia đình rồi mà vẫn chưa thấy nham nhở thì giờ tay ạ?

Bạn đó: *Không em cũng có gia đình rồi ạ.*

Trong Suốt: À tốt, rất tốt! Em lấy nhau được bao lâu rồi?

Bạn đó: *Dạ, chưa được một năm.*

Trong Suốt: Rất tốt, rất tốt! Ở đây những bạn nào đã có gia đình rồi mà đồng ý với câu là: “Lấy nhau rồi nham nhờ lắm ai ơi”, giờ tay ạ. Một người đồng ý. Có ai đồng ý không ạ? Phải có gia đình rồi, chưa có gia đình thì không tính.

Một anh: *Em thì chưa có nham nhờ nhưng mà vậy chắc là đúng.*

Trong Suốt: *(Cười)* Có ai nói: “Không, câu đấy vớ vẩn, rõ ràng tôi lấy nhau rất hạnh phúc”. Những ai nói “Tôi hạnh phúc” giờ tay ạ? Lấy nhau rồi mà chưa nham nhờ đấy, giờ tay ạ.

(Một cánh tay giờ lên)

Trong Suốt: Một! Một thôi ạ? Sao ít thế. Hai! Tốt quá! Rồi. Còn ai nữa không ạ? Ai chưa nham nhờ, ai còn đang... không nham nhờ là gì ạ?

Một anh: *Dạ em có ý kiến Thầy ơi, Thầy có thể giải thích lại cái từ “nham nhờ”, đôi khi em hiểu không đúng từ “nham nhờ” đấy.*

Trong Suốt: Không, thơ văn thì nó trừu tượng lắm! Thật ra thế nào là nham nhờ là do mình định nghĩa mà! Có ai ở đây lập gia đình rồi mà thấy rằng lấy nhau rồi vẫn rất đẹp, không nham nhờ tí nào, có ai không ạ? Một! Còn ai nữa không ạ? Một thôi ạ? Ít người lạc quan thế ạ? Còn ai nữa không ạ?

(Một bác giờ tay)

Trong Suốt: *(Cười)* À, ở đây có bác bảy mươi tuổi chắc bác là người hiểu rõ nhất đúng không ạ? Bác có thể cho một, hai lời phát biểu không ạ? Theo bác câu vừa xong có sai bét không ạ?

Bác đó: *Phần này bác ngồi nghe thôi, không có ý kiến.*

Trong Suốt: Không có ý kiến ạ? Có ai có ý kiến không ạ? Ở đây có những ai lấy nhau rồi mà đã từng cãi nhau một trận, giờ tay ạ. Cho dễ hiểu, lấy nhau rồi cãi nhau một trận. Một trận thôi cũng được, một trận trở lên đấy ạ. Đã lấy nhau rồi mà cãi nhau một trận trở lên, giờ tay ạ.

(Mọi người giờ tay)

Trong Suốt: Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy tám, chín, mười, mười một, quao! Nhiều thế ạ? Thôi, khó hơn, ai lấy nhau rồi mà cãi nhau ba trận, hăn ba trận liền...

(Nhiều cánh tay giờ lên)

Trong Suốt: Quao! Sao vẫn đông thế ạ? Câu này khó này, câu này thì chắc chắn là khó này: Ai đã từng lấy nhau rồi mà cãi nhau tối thiểu mười trận? Mười trận là ghê lắm rồi!

(Vẫn nhiều người giờ tay)

Trong Suốt: O sao nhiều thế ạ? (Cười) Cãi nhau trăm trận có ai không? Trăm trận, trăm trận!

(Nhiều người giơ tay)

Trong Suốt: Trăm trận cũng có ạ?

(Mọi người cười)

Trong Suốt: (Cười) Quao! Trăm trận mà cũng có, kinh quá, kinh thật! Quá ghê! Như vậy trăm trận cũng có rồi, một trận cũng có đúng không ạ? Những ai lấy nhau rồi mà chưa từng cãi nhau trận nào giơ tay? Chưa có trận nào luôn! Chưa từng một trận nào luôn! Có ai không ạ? Bạn nữ kia có không? Em áo vàng giơ tay đúng không?

Bạn áo vàng: *Nhiều trận ạ.*

Trong Suốt: Một trận? Chưa từng trận nào luôn?

Bạn áo vàng: *Nhiều trận ạ.*

Trong Suốt: À, nhiều trận hả? Có ai chưa từng có trận nào không ạ? Rồi, đấy! Em hiểu thế nào là nham nhở chưa? Một trận thì chưa gọi là nham nhở nhưng mà bao nhiêu trận thì gọi là nham nhở? Theo mọi người, theo tiêu chuẩn của chính mình đi ạ, khoảng bao nhiêu trận gọi là nham nhở? Một trăm ạ? Bao nhiêu ạ? Theo các bạn khu vực phía bên này?

Một chị: *Mười cộng.*

Trong Suốt: Mười cộng là nham nhở. Rồi. Minh Hương, em cãi nhau bao nhiêu trận rồi?

Minh Hương: *Dạ, trăm trận.*

Trong Suốt: Trăm trận. (Mọi người cười) Đánh dư trăm trận. Chúng tớ kinh nghiệm tình trường của em cũng giỏi chứ đúng không? Đánh trên trăm trận là giỏi rồi! Cãi nhau đấy ạ.

Minh Hương: *Vâng, là do không yêu nhau cho nên cứ cãi nhau cho bõ ghét!*

Trong Suốt: À! Rất hay, rất hay! Bằng kinh nghiệm đầy từng trải của em, em kể cho các bạn biết là hôn nhân có... à tình yêu, tình yêu có đẹp không?

Minh Hương: *Khi mà yêu thì cũng hơi đẹp đẹp một tí. (Cười) Khi sở hữu được rồi thì là không có gì đẹp nữa hết.*

Trong Suốt: À!

Minh Hương: *Nào là gò bó, rồi o ép, đúng theo ý người ta, luôn luôn phải phục tùng, nhiều thứ lắm ạ. Nghĩa là nói chung không có một cái gì là đẹp hết ạ.*

Trong Suốt: Trước khi cưới thì mình có thấy đẹp không ạ?

Minh Hương: *Trước khi cưới thì chỉ đẹp được chút xíu thôi ạ.*

Trong Suốt: Rồi! Chắc bắt đầu được rồi đấy nhỉ? Được chưa nhỉ? Chắc mọi người đến khá đông rồi đúng không? Bây giờ hầu như các bạn đến đây đều đã có kinh nghiệm, đã có một chút hiểu thế nào là “nham nhở” đúng không ạ? Cái bát mà mẻ một miếng nhỏ thì có phải nham nhở không ạ?

Mọi người: Có ạ.

Trong Suốt: Thấy nó bắt đầu nham nhở? Cái bát đang tròn thế này này, bị mẻ miếng nhỏ thì mình đã bắt đầu không muốn ăn rồi, đúng không ạ? Còn mẻ trăm mảnh thì sao, trăm miếng thì sao ạ?

Mọi người: Vẫn ăn.

Trong Suốt: Hả? Vẫn ăn chứ, đúng không? Có nhiều người vẫn ăn bát mẻ trăm miếng mà. Nhưng mà có muốn ăn không? Bát mẻ ba miếng chắc là vẫn ăn được. Đấy, tiêu chuẩn mỗi người bao nhiêu? Bát mẻ bao nhiêu thì rất khó ăn ạ? Mười miếng, mười mảnh? Bao nhiêu mảnh ạ?

Một chị: Ba mảnh.

Trong Suốt: Ba mảnh là không muốn ăn rồi ạ? Mọi người đã nghe đến từ “rạn nứt” bao giờ chưa ạ? Không những nó mẻ mà nó còn rạn nứt thì có ăn được không ạ? Ai ở đây đã từng ăn cái bát nứt? Bát bị rạn nứt ấy!

(Có hai người giơ tay)

Trong Suốt: Rồi! Giỏi quá! Người khác là vứt đi luôn đúng không? Có hai người ăn, chúng tôi người khác thì sao ạ? Đã mẻ xong lại còn rạn nứt! Rất không muốn ăn đúng không ạ? Mà trong hôn nhân rạn nứt có phải chuyện hiếm xảy ra không ạ? Rạn nứt ấy ạ, có phải hiếm xảy ra trong hôn nhân không ạ? Theo mọi người thì sao? Rạn nứt là chuyện khó xảy ra hay là hiếm xảy ra?

Bạn áo trắng: Dễ xảy ra.

Trong Suốt: Dễ xảy ra. Theo mọi người thì cái bát rạn nứt dễ hơn hay hôn nhân rạn nứt dễ hơn? *(Mọi người cười)* Cái bát ở nhà mình ấy, rạn nứt dễ hơn hay hôn nhân rạn nứt dễ hơn?

Mọi người: Hôn nhân dễ hơn ạ.

Trong Suốt: Hôn nhân dễ hơn? Bao nhiêu người đồng ý là hôn nhân dễ hơn?

(Nhiều bạn giơ tay)

Trong Suốt: Quao! Nhiều quá, nhiều quá! Cái bát là thứ va đi đập lại suốt ngày mà nó còn rạn nứt khó hơn cả hôn nhân. Đấy là trường phái bi quan đấy ạ. Ai trả lời câu đấy phải nói lý do, kể câu chuyện cái bát hôn nhân của mình nó rạn nứt như thế nào? Rồi, mời bạn nữ áo trắng, mời giới thiệu tên tuổi.

Vũ Thảo: Dạ, em tên là Vũ Thảo, em đã có chồng được 10 năm rồi. Em thấy rạn nứt rất dễ vì ví dụ như chồng em mà đi nhậu ba ngày liên tiếp là cũng đủ nổi điên rồi. Hoặc là

Noel thì bao nhiêu người hàng xóm này kia rủ nhau trong khi để ba mẹ con em ở nhà là đã muốn chảy nước mắt rồi.

Trong Suốt: Rồi, ví dụ rất tốt về rạn nứt. Có ai có ví dụ khác? Ví dụ rạn nứt khác không ạ? Ai giờ tay vừa xong đây, mấy bạn giờ tay để vừa xong ấy. Đây, rồi, mời em!

Một bạn: *Thưa Thầy ví dụ như là lập gia đình khi còn trẻ ấy Thầy, chưa chuẩn bị đủ kinh tế, có con một phát là cứ đánh chửi nhau ngay! Như thế cũng là rạn nứt đấy Thầy.*

Trong Suốt: Em có đánh chửi không?

Bạn đó: *Dạ có ạ! (Mọi người cười)*

Trong Suốt: Vì sao? Có con phải vui chứ sao lại đánh chửi nhau?

Bạn đó: *Lúc đấy không có tiền để dành, đến lúc cần tiền không có. Cáu.*

Trong Suốt: À, không có tiền cáu quá đúng không? Con thì oe oe đòi sữa mà tiền không có.

Bạn đó: *Vâng.*

Trong Suốt: Cáu quá. Cáu sao lại sinh ra rạn nứt được?

Bạn đó: *Chửi nhau là thấy ghét nhau ngay Thầy ạ!*

Trong Suốt: Hà? Thế à?

Bạn đó: *Vâng.*

Trong Suốt: Được rồi, mời bạn, mời bạn nữ ấy.

Bạn nữ: *Chưa đến mức là cứ tiền đâu ạ, chỉ cần đi chơi mà ngồi đằng sau chớp mắt liếc ra bên ngoài một cái là quay lại đã bị ăn đập rồi thì làm sao mà...*

Trong Suốt: À, nghĩa là mình liếc ngoài một cái ạ?

Bạn đó: *Ngồi phía sau, người ta chiếu cái gương chiếu hậu vào mặt mình thấy chớp mắt đã quay lại nhìn xem mình ngắm anh nào rồi.*

Trong Suốt: Quao! (Mọi người cười) Chúng tớ em cũng hay ngắm đúng không? Nói thật đi. Đúng hay không?

Bạn đó: *Dạ chắc đó là trường hợp của em.*

Trong Suốt: Em hay ngắm đúng không? Em thích ngắm đúng không? Nói thật đi! Em thích ngắm không?

Bạn đó: *Dạ?*

Trong Suốt: Thích ngắm người khác không?

Bạn đó: *Dạ không ạ! Mình vô tình thôi, mình chớp mắt nhìn ra bên ngoài chứ đâu có chủ định nhìn một ai đó đâu.*

Trong Suốt: À!

Bạn đó: *Thật ra thì ngó đằng sau chỉ là vô tình.*

Trong Suốt: Không, nói thật đi, ngắm có sao đâu, hoa đẹp mà không ngắm thì mới lạ đúng không?

Bạn đó: *Vâng!*

Trong Suốt: Trai đẹp mà không ngắm thì?

Mọi người: *Phí!*

Trong Suốt: Chính xác! Đúng! Đúng ngắm rồi, vấn đề giống như mình vào vườn hoa ấy, mình ngắm hoa có tội không?

Bạn đó: *Không.*

Trong Suốt: Đúng rồi, mình nhảy vào mình ngắt bông hoa đem về nhà thì có tội, còn mình ngắm hoa mà, sao lại có tội được?

Bạn đó: *Cái này chưa ngắm đã có tội.*

Trong Suốt: Chưa ngắm đã có tội rồi?

Bạn đó: *Đã bị ăn đập rồi ạ.*

Trong Suốt: Quá ghê, quá ghê! Đúng là rất dễ rạn nứt. Rồi mời em nữ đi ạ, bạn nữ giờ tay đây ạ.

Một bạn nữ: *Theo em nghĩ lý do mà dễ rạn nứt nhất trong mối quan hệ hôn nhân đó chính là ngoại tình hoặc là mối quan hệ ngoài luồng.*

Trong Suốt: À, quá hay! Bạn này bắt đầu đi vào vấn đề xa hơn của rạn nứt rồi đấy! Đó là đổ vỡ! (*Mọi người cười*) Em bắt đầu đi vào đổ vỡ rồi. Không sao, tiện nói luôn đúng không ạ? Chủ đề đổ vỡ. Cái bát khi nó rạn xong, nó là gì ạ? Rạn chưa đủ? Ở đây nó mẻ, mẻ xong rồi thì nó gì ạ?

Mọi người: *Rạn!*

Trong Suốt: Nó rạn. Rạn xong thì nó như bạn vừa xong nói, nó bắt đầu gì ạ? Đổ vỡ. Đấy, ai đã trải qua, gọi là vỡ bát rồi, giờ tay ạ? Hôn nhân đã từng bắt đầu, đã từng trải qua một giai đoạn kiểu như là tan vỡ ấy, vỡ rồi, cái bát bị đổ vỡ đấy. Cái này hơi nhạy cảm, có ai dám giờ tay không ạ?

Quao! Hai, ba, bốn, năm... cũng nhiều chứ ạ! Bắt đầu vỡ, được, rất hay! Bạn nào có kinh nghiệm vỡ, kể! Đây là chuyện nhạy cảm, bị vỡ thường lý do như bạn đấy nói. Lý do

mà hiện nay xã hội đang đổ vỡ ấy, chỉ có hai lý do chính thôi, một là gì? Mọi người có biết hai lý do chính của đổ vỡ trong hôn nhân là gì không ạ?

Ở Mỹ đã thống kê cứ mười cặp gia đình thì có tám gia đình li dị. Và tám gia đình đấy li dị có hai lý do chính: Một là không hợp nhau và hai là? Hai là gì ạ? Hai là ngoại tình. Đấy. Hai lý do chính của đổ vỡ đấy! Nếu mà bạn ấy đã nói về đổ vỡ thì mình cũng sẽ nói về đổ vỡ luôn. Có bạn nào kể một câu chuyện đổ vỡ của chính mình không ạ? Bạn nào dừng cảm kể không ạ? Câu chuyện đổ vỡ của đời tôi.

(Một bạn giơ tay)

Trong Suốt: *(Cười)* Bạn rụt lại vì không hợp hay là ngoại tình?

Vani: *Không hợp ạ.*

Trong Suốt: Không hợp! Rồi, một ứng cử viên không hợp. Có ứng cử viên nào ngoại tình nghe cho nó ghê! Thôi, không hợp trước đi, mời bạn.

Vani: *Em xin kể về trường hợp của em. Không hợp đấy là do hai vợ chồng bất đồng quan điểm ạ. Tức là quản lý công ty thì mỗi người một ý và không tôn trọng lẫn nhau, ví dụ như người kia làm một cái điều gì đó mà không có hỏi ý kiến của mình, việc đấy cứ diễn ra liên tiếp nên rất mệt mỏi và vì vậy đã dẫn đến đổ vỡ.*

Trong Suốt: Trái quan điểm quản lý công ty, đúng không? Công ty là tất cả đối với tôi nên trái quan điểm về công ty là có vấn đề rồi. Với những người mẹ mà con cái là tất cả thì trái quan điểm về con cái là rất vấn đề. Với người mẹ công ty là tất cả thì trái cái gì thì trái chứ trái quan điểm về công ty thì sao ạ? Là không được với bà rồi, đấy là đổ vỡ rồi.

Có bạn nào có ví dụ đổ vỡ vì ngoại tình không? Chuyện nhạy cảm nên hơi khó nhưng nếu bạn nào dừng cảm có thể giơ tay đi! Ngoại tình thật ra bây giờ rất phổ biến rồi, chẳng qua mình có nói với ai hay không, chứ còn đấy là chuyện khá phổ biến của xã hội, không phải quá là ghê gớm nữa. Có ai có không ạ? Có ai kể một câu chuyện không ạ? Hoặc là mình ngoại tình hoặc chồng mình ngoại tình, hoặc vợ mình ngoại tình, dẫn đến đổ vỡ!

Minh Canh: *Em kể ạ.*

Trong Suốt: Em kể hả? Rồi được.

Minh Canh: *Chắc mọi người ngại!*

Trong Suốt: Một tràng vỗ tay cho người dừng cảm.

(Mọi người vỗ tay)

Minh Canh: *Cũng là duyên cho có cái chủ đề ngày hôm nay, ở đây có cả vợ mình là Diệu Thảo với có bố vợ mình luôn, thì là mình cũng xin chia sẻ câu chuyện của mình.*

Mình luôn luôn mong muốn vợ mình sẽ hòa hợp với gia đình mình, tức là bên nội. Còn vợ mình cũng có những cái tiêu chuẩn dành cho mình nên hai vợ chồng rất mâu thuẫn. Và nói chung là sống giống như giữ cái tiêu chuẩn có vẻ bề ngoài hạnh phúc thôi chứ thật ra bên trong chịu đựng nhau rất nhiều. Và hai bên gia đình cũng thường xuyên có những lời

nói sau lưng mình dẫn đến cái việc đàn ông thường hay ăn nhậu. Thì mình có thời kỳ cũng một vài năm rất là be bét. Rồi nhân có mối quan hệ ngoài luồng, với những cô gái trong quán, dẫn đến là cũng có chuyện lén lút. Thật ra tâm trạng mình cũng rất đau khổ chứ không phải không. Bản thân mình tìm niềm vui bên ngoài nhưng thật ra mình cũng rất muốn giữ gia đình mình chứ không phải không.

Nói chung, lúc đó đứng trên bờ vực của sự chia tay là rất rõ ràng và thậm chí bọn mình đã ly thân một thời gian, cũng ba, bốn tháng đấy ạ. Bây giờ cũng nhân đây mình chia sẻ là nhờ Trà đàm, có duyên với Trà đàm, và cũng có duyên với anh Trong Suốt, nhờ anh chia sẻ những lời khuyên thì bọn mình mới đang tìm lại cái gọi là tình yêu thực sự. Mà theo đúng như chủ đề hôm nay là “Hôn nhân là nấm mồ chôn tình yêu” thì chắc chắn tình yêu đó là tình yêu dỏm thôi, chứ không thể nào mà tình yêu thực sự được. Chủ đề hôm nay rất hay và rất là đúng với tình trạng của vợ chồng mình.

Trong Suốt: Woa! Hoan hô. (Mọi người vỗ tay) Ở đây bạn Canh đã dũng cảm nói ra, bình thường rất khó nói đúng không ạ? Mọi người đồng ý không ạ? Bạn dũng cảm nói ra là rất tốt.

Khi hai người chưa lấy nhau thì ở xa nhau, còn khi hai người lấy nhau rồi bắt đầu núp chung một nhà, một phòng thôi. Tại sao ở xa nhau thì không gây ra mẹ, gây đổ vỡ với cả rạn nứt mà ở gần lại sinh ra cái đấy ạ? Theo mọi người vì sao ạ? Tại sao chúng ta yêu nhau thì ít khi xảy ra những chuyện to lớn, to tát như vậy? Mà khi chúng ta ở cùng với nhau thì lại dễ sinh chuyện đến thế? Dễ mẹ, dễ nứt, dễ vỡ? Tại sao ạ? Có ai cho câu trả lời không ạ? Sao hôn nhân là bắt đầu gây ra vấn đề? Khi bắt đầu hôn nhân thì bắt đầu có vấn đề?

Ở đây ai có kinh nghiệm trả lời được không ạ? Mọi người cứ nói ý tưởng của mình đi ạ. Tại sao thế ạ? Tại sao lúc yêu nhau tình yêu đẹp biết bao nhiêu đúng không? Đẹp để sáng ngời thế rồi ở chung nhau một thời gian tự nhiên sứt mẻ, đổ vỡ, nứt xong rồi đổ. Mời em!

Một bạn: *Thưa Thầy theo em là vì thời gian, không gian khác nhau. Xa nhau thì có cảm giác khác, gần nhau sẽ tương tác nhiều hơn, nhiều mối quan hệ, nhiều vấn đề phát sinh.*

Trong Suốt: Rồi, bạn nói rất đúng nghĩa là khi mà ở xa nhau, ví dụ là giận nhau xong thì mình đi đâu? Chơi, về nhà... đúng không ạ? Nhưng hai vợ chồng mà giận nhau những chuyện nhỏ thì đi đâu ạ? Chuyện nhỏ nhỏ mà giận nhau thì có đi ra khỏi nhà không ạ? Không ra khỏi nhà. Chuyện nhỏ, ngày xưa mà hay giận nhau thì có không gian riêng của mình, mình về nhà mình, về nhà bố mẹ mình, đi chơi một mình. Nhưng khi mình bắt đầu lấy nhau rồi thì những chuyện nhỏ nhỏ hàng ngày xảy ra, chẳng ai đi đâu cả! Không ai đi đâu cả. Ở cạnh nhau thì chuyện gì xảy ra? Sẽ va chạm tiếp, bắt đầu sinh ra mẹ. Đấy, mẹ nó chỉ đơn giản thế thôi. Là những chuyện nhỏ nhỏ hàng ngày thôi, chuyện nhỏ nhỏ hàng ngày mà sinh ra mẹ rất là dễ.

Ví dụ như anh này thích làm việc khuya, vợ thì thích chồng đi ngủ sớm. Ngày nào cũng nói vài câu: “Sao anh thức khuya thế?”. Xong rồi ngày nào đấy chịu không được thì: “Anh định không cho em ngủ à?”. Bắt đầu khó hơn chưa ạ? Bắt đầu ghê hơn chưa ạ? “Anh định không cho em ngủ à?” là bắt đầu căng thẳng hơn, bắt đầu sứt hơn rồi đấy! Xong anh này nói là: “Cái đồ gì ngủ như heo!”. Đúng hôm đang tức mà, có chuyện gì đó tức! Bảo vợ ngủ như heo thế là vợ mình nghĩ là gì: “À, nó bảo mình là lợn!”, “Anh thì thức khuya như chó!”, chó thức khuya tru mà đúng không ạ? Buổi đêm nghe chó nó tru không ạ? Tiếng chó hú buổi đêm đấy ạ. Thế là đang từ hai người bình thường, một người thành heo và một người thành gì ạ?

Mọi người: *Chó.*

Trong Suốt: Thành chó. Đấy, cả hai có phải bị xúc phạm không ạ? Chuyện rất nhỏ thôi nhưng mà trở thành một sự xúc phạm. Thế là vết mẻ được sinh ra do những những quan điểm sống trái ngược nhau, khác nhau nhưng mà mình lại ở cùng một nhà. Khi mà quan điểm khác nhau cùng một nhà ấy, thì bắt đầu gây vấn đề, bắt đầu va chạm nhiều hơn, thế là mẻ. Thế còn vì sao lại nứt ạ? Mẻ thì đã chấp nhận được rồi, tại sao lại nứt? Có ai tìm ra tại sao lại nứt không ạ? Có những quan điểm khác nhau, trái nhau thì mẻ, còn nứt thì vì sao ạ?

(Một bạn giơ tay)

Trong Suốt: Mời em.

Một bạn: *Theo em nứt là bởi vì những thắc mắc đã không được nói ra, cứ âm ỉ xảy ra.*

Trong Suốt: Rất tốt! Em chưa có kinh nghiệm mà có vẻ hiểu lý thuyết đấy nhỉ?

(Mọi người cười)

Trong Suốt: Bắt đầu chuyển sang âm ỉ, mà người ta gọi là tích tiểu thành đại đó ạ. Những cái dòn nén, đè nén tích lại và một hôm nào đó có đủ cơ hội, nó bung ra, cãi nhau một trận to. Bình thường mình cãi trận nhỏ thôi nhưng mà bây giờ nó tích lại rồi, mỗi lần mình nén một tí, mình nhường một tí thế là ngày đó mình cãi trận rất là lớn. Và trong trận đấu đấy, bình thường thức khuya đã là lợn với chó rồi thì nếu mà cãi trận to thì thành con gì nữa ạ? Theo mọi người thành con gì? Con gì ạ?

Một bạn: *Sư tử ạ.*

Trong Suốt: Sư tử! *(Cười)* Con gì nữa ạ? Hổ, nói chung toàn là cầm thú, đúng không ạ? Thành cầm thú hết còn gì nữa? Toàn sư tử, hổ, lợn, chó... Sau một thời gian sống với nhau và những lần dòn nén thì cả hai bắt đầu gọi nhau bằng cầm thú. Sư tử rồi hổ thay vì nói với bạn là: “Vợ tớ” thì bây giờ là: “Con sư tử nhà tao nó đang ở nhà nên đừng có đến!”. Có phải thành sư tử đúng không ạ? Lên chức hay là xuống chức ạ? Lên cấp hay là xuống cấp ạ?

Một số bạn: *Xuống cấp.*

Trong Suốt: Xuống cấp đúng không ạ? Đang từ người thành sư tử. Nhưng mà sư tử đã là may, ví dụ như có người hỏi:

“Mày có đi ăn cưới với vợ không?”.

“Tao không muốn đưa con hà mã đó đến đâu.” *(Mọi người cười)*

Đấy! Đang trên bờ thành xuống nước đúng không ạ? Thành hà mã! Đúng chưa ạ? Mình thấy xuống cấp dần không ạ? Những cái dòn nén nhỏ trở thành những cái vết thương. Ngày xưa cãi nhau chỉ hơi đau, bây giờ bắt đầu xúc phạm nhau và bắt đầu cảm thấy rằng người này thật ra không yêu thương gì mình. Bắt đầu suy nghĩ kiểu: “Anh ấy chỉ biết mình anh ấy thôi.” Nghe quen không ạ? Nghe quen không? “Anh ấy chỉ biết mình anh ấy, còn cô ấy biết mình cô ấy thôi, chẳng yêu thương gì ai cả!”. “Thật ra chẳng yêu thương

gì mình cả”, nghe có quen không ạ? Rất quen luôn! Vì Trong Suốt đã là chuyên gia đi lắng nghe những người có chuyện tâm sự nên mình hiểu cái đấy.

Lúc đầu chỉ là sút mẻ thôi, nhưng một thời gian sau mọi người bắt đầu buộc tội lẫn nhau: “Anh ấy chỉ biết mình anh ấy thôi, anh chỉ biết nhậu nhẹt thôi. Vợ con vút ở nhà!”. Đúng không? “Cô ấy chỉ biết quần áo còn nấu ăn thì dở lắm! Chỉ ham chơi!”. Đấy, bắt đầu kết tội, đầu tiên là người, sau đó thành cầm thú này, sau đó thành tội phạm! Buộc tội rồi mà. Trong mắt mình, người ta bắt đầu thành tội phạm: chỉ biết mình mình này, chỉ biết công việc này, hay là chẳng quan tâm vợ con này, hay là làm ăn kém chả biết kiếm tiền về cho gia đình.

Mình bắt đầu nhìn người ta bằng con mắt hơi coi thường. Mọi điểm tốt vẫn trân trọng nhưng bắt đầu có những điểm coi thường và buộc tội người ta, điều đấy thế nào cũng đến. Đấy là những vết nứt. Nếu vết nứt rất sâu thì bắt đầu không thể hàn gắn được nữa. Ở đây, ai từng có vết nứt cảm thấy không thể hàn gắn được không? Hoặc rất khó, rất khó hàn gắn. Ở đây ai đã trải qua vết nứt với gia đình, với vợ chồng mình mà rất khó hàn gắn? Ví dụ như một câu nói không bao giờ mình quên hay có hành động không bao giờ mình quên, cái khoảng cách của hai người không còn gần như ngày xưa nữa. Hay như trường hợp của Hoa ấy! À bạn mới đi, em nói đi, đưa mic cho bạn ấy đi.

Một bạn: *Chào anh, chào mọi người, lần đầu tiên tới dự buổi trà đàm này thì em cũng chưa hiểu rõ về nội dung của buổi trà đàm này lắm, nhưng mà em cũng muốn chia sẻ cuộc sống gia đình em. Hồi ban đầu thì vợ chồng nói chung gọi là êm ấm, hạnh phúc, rồi khi sanh bé ra thì giống như là áp lực nhiều thứ quá về công việc, về nợ nần, về tiền bạc và nhất là con cái suốt ngày đau ốm thành ra riết từ từ hai vợ chồng cảm thấy không cùng một thế giới. Chồng đi từ sáng đến chiều mới về còn mình ở nhà trong bốn bức tường với con, riết từ từ cảm thấy là không còn chung tiếng nói nữa. Rồi cứ trách hờn, giận hờn nhau mãi rồi đến chừng... mà ông xã em thì ảnh nóng tính, đến chừng mà ảnh chịu hết nổi thì bắt đầu ổng... mình thì cũng không kiềm chế được, không nhịn.*

Ngày xưa ảnh nóng, thì người ta thường hay nói: “Chồng nóng thì vợ bớt lời”, thì hồi xưa cứ chồng nóng thì mình nhịn, giải hòa hoặc là mình nuốt giận chẳng hạn. Bây giờ có chuyện gì anh nóng lên mình cũng nóng theo, rồi đến hai vợ chồng cãi nhau. Rồi ví dụ ảnh nóng quá, ảnh dùng những cái lời lẽ mà chưa bao giờ mình nghĩ ra, khi mà mình nhắc tới thì mình vẫn còn đau, mà khi em nói tới thì anh nói: “Sao cứ nhớ hoài, nhớ hoài làm cái gì? Nhắc đi nhắc lại hoài làm cái gì?”. Nhưng mà thực sự không thể nào mà quên được.

Trong Suốt: Chính xác! Vết thương kinh! Không quên được. Gì nữa? Kể tiếp đi.

Bạn đó: *Thì mình cứ nhớ, cứ nhắc đến là mình đau thôi chứ không phải em lại nhãi suốt ngày đâu. Khi gặp một việc gì đó hay gặp một người bạn, mình tâm sự là thế nào cũng nhớ đến cái chuyện đó để giải bày cảm giác đau của mình, đau như vậy. Không phải đau vì đánh đập gì đâu mà một lời nói làm mình đau mà đau suốt đời, buồn như vậy.*

Trong Suốt: Đấy là vết rạn nứt mà em không gắn lại được rồi, đúng không?

Bạn đó: *Có nghĩa là, bình thường thì tới bây giờ cuộc sống vợ chồng vẫn vui vẻ, nhưng mà khi gặp chuyện hai vợ chồng cãi lộn nhau đâm ra mình cứ nhớ lại ngày xưa mình buồn thôi, chứ không có phải là để bụng hoài mà mình ghim cho chồng mình hoài cái chuyện đó. Nhưng mà thực sự là những khi mà vợ chồng cãi lộn nhau mà những lời nói, những hành động của ảnh làm cho mình tổn thương, gọi là tổn thương mãi mãi. Khi mà có dịp tự nhiên nó sẽ tự nhiên gọi nhớ...*

Trong Suốt: Nói cái gì đó là nhớ ra, có chuyện gì đó xảy ra. Đúng rồi, bạn kể câu chuyện thật. Em tên là gì?

Bạn đó: *Em tên Nhung.*

Trong Suốt: Em sinh năm bao nhiêu?

Bạn đó: *Em sinh năm 82.*

Trong Suốt: Bạn ấy kể rất thật luôn. Đây là những vết rạn nứt mà rất khó hàn gắn lại. Vì lời nói ra mất rồi mà!

Bạn đó: *Rất rất khó hàn gắn lại. Và giống như là bây giờ em kể ra có nghĩa là...*

Trong Suốt: Ví dụ một lời, ví dụ một lời gì đấy mà em mãi mãi không quên được?

Bạn đó: *Dạ, có nghĩa là từ hồi quen nhau cho tới cưới nhau, khi em làm buồn phiền cái gì hoặc những cái gì em sai trái, anh thường nhường nhịn em hết, không bao giờ dùng một từ mày tao. Em thì thuộc típ người nhạy cảm, nội tâm, em không thích nói những lời nặng lời. Vợ chồng cãi nhau thì cứ anh em thế thôi, từ hồi quen cho đến lúc cưới, rồi sanh bé ra tức thì áp lực quá, cãi nhau cái là anh “mày tao” rồi đòi đánh, rồi cứ “mày tao” với mình.*

Giống như là một cái trên trời một cái dưới đất, cứ như là thế giới sụp đổ. Cảm thấy hồi xưa anh như nào bây giờ anh như một con người khác. Cảm giác như vậy và rất buồn. Thực ra sau này nhiều khi tâm sự với nhau thì anh nói nóng quá không thể nào kiềm chế được, thông cảm cho thời điểm đó có quá nhiều áp lực vợ con, nhà cửa, nợ nần quá nhiều. Thật ra anh nói thì nói, em hiểu là như vậy nhưng mà không thể nào có thể quên được cái cảm giác là từng được yêu thương, chăm sóc.

Trong Suốt: Nếu bây giờ anh ấy mắng lại em những lần như thế nữa em có chịu được không?

Bạn đó: *Em... chắc em không chịu đựng được.*

Trong Suốt: Đây là do anh ấy chưa mắng em như thế thôi.

Bạn đó: *Anh mắng rồi, có một lần đến giờ vẫn còn nhớ. Hồi sanh thằng bé một tuổi đến giờ mà thằng bé em được năm năm rồi ấy thấy mà nhiều khi ngồi nói chuyện lại với nhau là em cảm thấy anh nóng tính quá. Từ đó anh nói em như vậy, như vậy em rất là buồn này nọ. Anh bảo em cứ nhớ cho kỹ vào, mà thực sự những cái đó giống như là... em không biết nói sao, từ ngày xưa đến giờ chưa thấy người này làm những việc đó mà bây giờ...*

Trong Suốt: Anh ví dụ nếu anh ấy làm một lần nữa, vài lần nữa với em, em có chịu nổi không?

Bạn đó: *Em áy ả? Em cũng chưa... thực sự là, em cũng không hiểu, sẽ cố gắng...*

Trong Suốt: Nếu em đẻ đứa nữa... Em đẻ mấy đứa rồi?

Bạn đó: *Em mới đẻ có một đứa.*

Trong Suốt: Đấy, những đứa sau thì sao? Mình lại gò bó giữa bốn bức tường đúng không? Đàn ông thì đi từ sáng đến tối, vô cùng ức chế luôn!

Bạn đó: *Bây giờ em mà căng thêm chút xíu nữa, lặp lại một lần nữa như vậy, thì ảnh nói bây giờ nếu muốn anh không có nóng thì em đừng có làm cho anh nóng! (Mọi người cười) Mà thực sự là ...*

Trong Suốt: Muốn đừng làm cho anh nóng thì đừng có để, đúng không?

(Mọi người cười)

Bạn đó: *Không phải! Có nghĩa là ví dụ như ảnh câu lên rồi thì mình im lặng mình đi chỗ khác đi, nhưng mà thực sự khi mà mình sanh một đứa ...*

Trong Suốt: Thôi, anh rất hiểu rồi, suốt ngày bốn bức tường... người phụ nữ có con rất là ức chế.

Bạn đó: *Khi mà sanh xong rồi là tính tình thay đổi, hồi xưa ...*

Trong Suốt: Có ai có ví dụ khác không ạ? Có ai có ví dụ khác về nút không ạ? Mời bạn đi ạ.

Mỹ Ngọc: *Em có một rạn nứt với chồng, em bị chồng đuổi đi.*

Trong Suốt: À, vết thương lòng bây giờ mới nói ra, chồng có đây không? Long có đây không?

Mỹ Ngọc: *Dạ không ạ.*

Trong Suốt: Không có à? Kể đi, kể đi.

Mỹ Ngọc: *Vấn đề của mình là duyên thế nào thời yêu nhau mình là nữ hoàng nhưng mà cưới nhau về thì đúng là quá nham nhở và ...*

Trong Suốt: Yêu nhau là nữ hoàng, thế cưới nhau thì là gì ạ? Theo mọi người là gì ạ?

Mỹ Ngọc: *Hơn nô tỳ nữa ạ.*

Trong Suốt: Nô tỳ!

Mỹ Ngọc: *Dạ, vết thương lòng thì đau nhiều cái đau, mà cao trào nhất bây giờ nhắc lại em vẫn còn buồn man mác là bị chồng đuổi đi.*

Trong Suốt: Chồng đuổi, quá đau nhỉ? Quá đau. Vết thương chưa chữa lành được, khó chữa lành phết đấy, vết thương khó chữa lành.

Đấy thì sau những bước như của bạn Ngọc, với cả bạn nữ ở đây thì chắc chắn sẽ đến bước của bạn Canh thôi. Nứt nhiều quá rồi thì thôi về nhà làm gì nữa, đúng không? Mình ra quán vui hơn chứ! Ra cô khác vui hơn là chắc! Cái đấy rất khó tránh. Nhất là thời buổi bây giờ quá nhiều phương tiện hiện đại: tin nhắn, nhà nghỉ... nên rất dễ, chuyện từ rạn nứt đến đổ vỡ rất nhanh, nhanh hơn ngày xưa nhiều. Ngày xưa các cụ nhìn nhau rất giỏi nên là

mẻ, mãi sau mới nứt. Nứt mãi mà không bị vỡ. Các bác nào khoảng 60 trở lên đủ hiểu, thấy điều đấy rất khó vỡ. Không phải không mẻ nhưng mà do... chắc là ngày xưa đạo đức cao hoặc là cơ hội để mất đạo đức thấp nên là giữ được. Bây giờ từ nứt đến mẻ, từ mẻ đến vỡ rất nhanh.

Tại sao thế? Lúc cưới nhau ai chẳng muốn làm điều tốt cho nhau? Có ai lúc cưới mà không muốn làm điều tốt cho nhau không ạ? Không! Tại sao ở với nhau một thời gian thì tình yêu bắt đầu rạn nứt ghê gớm? Nó mẻ, rồi nó nứt, rồi nó vỡ, vì sao? Có ai có thể trả lời được vì sao không? Vì sao mà mười cặp thì tám cặp như thế rồi ạ? Trong mười cặp phải có tám cặp xảy ra như vậy, ít nhất là vậy. Số lượng của phương Tây là như thế, Việt Nam thì không biết bao nhiêu? Theo mọi người Việt Nam mười cặp thì bao nhiêu cặp sẽ đến rạn nứt ạ? Bao nhiêu ạ? Em, theo em là bao nhiêu? Tây là tám trên mười rồi, mình khoảng bao nhiêu? Bao nhiêu ạ?

Một bạn: *Em nghĩ là cũng tương đương.*

Trong Suốt: Bao nhiêu người nghĩ ở Việt Nam là khoảng 50 - 50? Cứ mười cặp thì năm cặp rạn nứt, giờ tay ạ? Rồi, không ai nghĩ cả. Bao nhiêu người nghĩ là 40 ạ? Lạc quan yêu đời ạ? 40, cứ mười cặp thì có bốn cặp rạn nứt! Không ai nghĩ ạ? Lạc quan tý đi ạ. Ba? Một người nghĩ. Mười cặp, ba thì rạn nứt. Hai? Hai cặp rạn nứt? Mười cặp có hai cặp rạn nứt? Bao nhiêu người nghĩ thế ạ? Một? Không? Rồi.

Thế bây giờ, đây là đoạn dành cho người bị quan. Bao nhiêu người nghĩ là mười cặp thì sáu cặp rạn nứt giờ tay ạ? À, đã xuất hiện ra hai người bị quan rồi! Một, hai, còn ai nữa không ạ? Một, hai... có hai người thôi ạ? Những người còn lại thì sao? Bị quan hơn ạ? *(Cười)*

Bảy đi ạ, mười cặp bảy cặp rạn nứt ạ. Một, hai, ba... ba thôi ạ? Chỉ có ba thôi ạ? Mười cặp có tám cặp rạn nứt? *(Nhiều người giờ tay)* Quao! Đông người đây! Từ kinh nghiệm cá nhân mà suy ra, đấy.

Mười cặp có chín cặp rạn nứt? Quá bị quan! Quao! Sao đông thế ạ? Hầu như tất cả các bạn ở đây ạ? Bây giờ thôi, đây, bây giờ câu này dành cho những người gọi là... cuộc đời đen tối đây! *(Mọi người cười)* Bao nhiêu người nghĩ rằng là mười cặp thì mười cặp đó rạn nứt?

(Rất nhiều người giờ tay)

Trong Suốt: Quao! Số đông nhất! Thảo nào! Thảo nào qua đây chơi đúng không ạ? Thảo nào qua đây chơi.

Ngày xưa rất khó rạn nứt, bây giờ rất dễ rạn nứt. Mình hình dung thế này, nói chung mỗi người ai cũng có một cái, người ta gọi là một cái tôi. Cái tôi ở đây là tâm lý đấy ạ, bản ngã đấy, cái tôi tâm lý của mình. Mình muốn mọi thứ phải theo ý mình, mình có những tính cách riêng, đặc điểm riêng của mình và mình muốn mỗi người phải nghĩ thế. Giống như ví dụ lúc này là cô vợ thì muốn chồng đừng thức khuya, ông chồng thì thức khuya. Không ai muốn bỏ cái tôi đấy xuống thì sinh ra va chạm. Nếu giả sử chồng muốn thức khuya mà vợ chịu thì có va chạm không ạ?

Một chị: *Không.*

Trong Suốt: Không va chạm đúng không ạ? Nhưng mà chồng muốn thức khuya, còn vợ thì lại muốn chồng mình phải đi ngủ sớm với mình. Hai người không ai bỏ cái mong muốn của tôi xuống, sở thích của tôi xuống thì bắt đầu va chạm. Khi hai người không ở cùng nhà với nhau thì va chạm chưa nhiều. Mình hình dung như thế này đi: Có hai quả cầu hoặc hai quả bóng mình không để chung một cái hộp, thì nó không đập vào nhau. Nhưng hai quả bóng mà nhốt chung một cái hộp, có đập nhau không ạ? Phải có đập vào nhau đúng không ạ?

Nếu mỗi quả bóng lại có vài cái gai, vài cái gai mình gọi là cái tôi đấy ạ. Cái mong muốn của tôi, tôi buộc nó phải thế. Tôi có mong muốn riêng, muốn phải thế. Giống như vợ, quan điểm của tôi là: “Nhà lúc nào cũng phải sạch”, đấy - cái tôi của tôi đấy. Chồng thì: “Không, tôi thích vứt thế nào thì vứt - vứt quần một nơi, vứt áo một nơi.” Thế là ngày xưa không sống cùng nhau, không nhốt chung một cái hộp thì chẳng ai gây vấn đề cho ai, hai người yêu nhau chẳng có vấn đề gì hết! Khi cho chung một hộp rồi, bắt đầu sinh chuyện đúng không ạ? Không ai bỏ cái tôi của mình xuống hết. Vợ không bỏ cái “nhà phải sạch” xuống, mà chồng thì cũng không bỏ được cái tính “thích vứt đâu thì vứt”. Thế là bắt đầu va chạm. Hai quả bóng có gai mà cho cùng cái hộp thì có va chạm nhiều không ạ? Có không ạ? Mà va chạm nhiều có sây sát không ạ? Sây sát! Sây sát chính là cái từ lúc này mình nói, từ gì đấy ạ?

Một bạn: *Sứt mẻ.*

Trong Suốt: Mè đúng không ạ? Hai quả bóng có gai, giống như cái tôi riêng, vứt cùng một hộp, gây nhau sây sát. Nếu mà một cái vết thương mình bị va chạm một lần sau mình băng bó ngay, mình sửa chữa ngay thì khỏi. Nhưng ngày nào cũng có người cứa vết thương đấy của mình, có khỏi không ạ? Cái vết sây sát nhỏ thôi nhưng ngày nào cũng sây sát thì thành cái gì ạ? Vết thương! Đấy! Hai người nếu mà không có vấn đề gì, không gây nhau chuyện gì, khi nhốt chung vào một nhà rồi, hai quả bóng chung cái hộp thì bắt đầu gây sây sát. Sây sát nhiều lần không chữa thì thành gì ạ? Vết thương. Vết thương rồi cũng chưa hết. Vết thương là những câu chuyện như các bạn kể đấy ạ: nói nhau cái gì đấy rất nặng lời, đũa ra khỏi nhà, v.v... Đấy là vết thương. Những vết thương lâu ngày không chữa hết mọi người biết thành cái gì không ạ? Tay mình bị thương, đầu tiên sây sát mình không chữa thế là dần thành vết thương, vết thương bắt đầu lên mủ, lên máu, mình không chữa thì thành chuyện gì, mọi người biết không ạ?

Một bạn: *Hoại tử.*

Trong Suốt: Vết thương mà không chữa thì nó thành hoại tử. Bạn nói rất đúng, chính xác! Hoại tử. Thịt bắt đầu mất, mất thịt luôn, ăn sâu vào và mất cả thịt. Sau này nó mất cả cánh tay luôn. Đấy! Vết thương để lâu không chữa được thì hoại tử, hoại tử mất cánh tay. Mất cánh tay chính là lúc li dị đấy ạ. Hai người không chịu nổi nhau được nữa phải tách ra. Đầu tiên hai quả bóng hạnh phúc, bay giữa trời rất đẹp, nhốt chung vào cái hộp, gây sây sát cho nhau. Sây sát xong không chữa, gây vết thương cho nhau. Vết thương không chữa gây hoại tử cho nhau, xong bỏ nhau.

CÂU CHUYỆN HÔN NHÂN CỦA MINH CANH VÀ DIỆU THẢO

Trong Suốt: Nếu chúng ta không có một phương pháp, phương án giải quyết thì chuyện ấy rất dễ xảy ra. Chuyện bạn Canh là ví dụ đấy, vết thương của Canh bắt đầu nặng nề rồi, đúng không? Bị thương nặng rồi, sắp hoại tử rồi đấy! Suýt li dị đúng không? Li dị chưa ấy nhỉ?

Thế Canh: Dạ chưa.

Trong Suốt: Chưa li dị, tiền li dị. Ủa? Mà sao không li dị ấy nhỉ? Thảo, Thảo đâu rồi? Sao chưa li dị? Vì sao còn chưa li dị? Trả lời cho đúng.

Diệu Thảo: Dạ! Tức là bắt đầu phân chia tài sản, con cái và lên kế hoạch hết rồi ạ! Rất là nhanh chóng.

Trong Suốt: Em có thể nói qua cưới nhau bao lâu rồi không? Mấy đứa con? Để mọi người hình dung hoàn cảnh của em một chút. Kể câu chuyện của em một chút đi!

Diệu Thảo: Thì thực ra em có một câu chuyện tình nghe như là cổ tích ấy. Tức là một ngày đẹp trời thầy bói nói em lấy chồng bác sĩ đẹp trai. Em lên facebook search thì anh nào mặc đồ bác sĩ là em add (thêm vào danh sách bạn bè) tất! (Mọi người cười) Dạ, rất thiết thực ạ. Thì em add anh này là anh đầu tiên, dính luôn. Tụi em ở trên facebook thì lúc nào cũng nhận được rất nhiều sự ngưỡng mộ của mọi người. Tại vì...

Trong Suốt: Add xong một cái cưới luôn à hay thế nào?

Diệu Thảo: Add xong thì khoảng tầm bốn tháng sau là nhà trai sang nói với nhà em muốn đặt vấn đề lâu dài.

Trong Suốt: Quao!

Diệu Thảo: Rồi vài tháng sau nữa là cưới ạ. Nhanh lắm ạ.

Trong Suốt: Quao! Câu chuyện kỳ diệu đúng không ạ?

Diệu Thảo: Thì em cũng nghĩ đây là câu chuyện tình yêu cuộc đời mình. Tại vì anh này anh ấy thỏa mãn tất cả những cái điều kiện, những cái gạch đầu dòng của em. (Mọi người cười) Suốt sáu năm thì anh ấy luôn luôn tỏ ra là một người chồng rất mẫu mực. Tức là đi ra đường không có nhìn cô nào hết á. Bật tivi mà có các cô bikini là không thèm nhìn luôn. (Mọi người cười)

Trong Suốt: Quao!

Diệu Thảo: Và nếu mà có ai nói gì về chủ đề ngoại tình thì anh ấy bộc lộ thái độ rất là quyết liệt ạ: “Không thể chấp nhận được thế này kia”, “Anh sẽ không bao giờ như thế”. Thế thì cái giai đoạn rạn nứt thì lúc đó những người bạn xung quanh em cũng có chuyện rạn nứt. Em cũng bóng gió với anh là thực sự cần sự thành thật. Nếu mà cảm thấy không

hợp thì nên nói với nhau chứ đừng để mất thời gian của nhau. Thì em đã thấy anh này im im rồi. Thấy cũng hơi nghi nghi.

(Mọi người cười)

Trong Suốt: *(Cười)* Lâu chưa? Chuyện đấy xảy ra lâu chưa em?

Diệu Thảo: *Cũng gần... hình như cách đây... khoảng tháng 9 năm ngoái.*

Trong Suốt: À, Thế mới. Cũng mới. Tháng 9 năm ngoái mới được có bốn, năm tháng nhỉ?

Diệu Thảo: *Thế thì có một hôm anh ấy đi nhậu say xin về, em rất sợ vì mỗi lần anh ấy nhậu xin thì anh ấy lái xe rất nguy hiểm. Em rất sợ nhưng em không biết làm sao để cản chồng em được tại vì không ai bảo được cả. Và suốt bảy năm qua cũng không có gì thay đổi hết. Thì hôm đấy quyết làm một trận. Em gọi chồng em gì gì đó, xong rồi em lao vô, em khẩu cung dồn chồng em ra, thì chồng em cũng tức. Thế là anh ấy lao vào đập, rồi lấy chân đạp lên đầu em rồi túm tóc. Nói chung thì sau đó em nằm liệt giường một tuần vì cái chấn thương ở trong đầu em, chân tay thì bị bầm tím hết.*

Sau này em mới biết là ngay cái thời điểm anh ấy đánh em đó thì anh ấy vẫn đang đi ngoại tình rồi. Thời điểm em biết anh ấy ngoại tình thì em rất bình tĩnh. Bởi vì, thực ra tình yêu trong em nó không còn nồng nàn từ lâu rồi ạ. Nên là ok! Thì anh đi đường anh, tôi đi đường tôi. Tụi em phân chia kế hoạch rất rõ ràng xong hết rồi. Mặc dù bên ngoài mình cứng như vậy nhưng mà bên trong của mình rất sụp đổ. Mình sụp đổ không phải vì người chồng mà sụp đổ về cái niềm tin vào tất cả đàn ông trên thế giới này. Tức là chồng mình bề ngoài mẫu mực như thế, đi về rất đúng giờ, chăm lo rất tốt, rồi luôn luôn bày tỏ thái độ rất nghiêm túc mà còn như thế thì còn tin vào ai được nữa?

Lúc đó vô tình cũng đủ duyên nhìn thấy một cái đường link là Trongsuot.com thì em vào và em nghe giọng nói của một anh rất là ấm áp, dịu dàng trong khi con tim em thì đang tổn thương sâu sắc.

(Mọi người cười)

Em bỗng nhiên có một cái tình cảm rất là mãnh liệt với anh này. Em nghe bài nói chuyện của anh ấy suốt ba tiếng mà từng lời anh ấy nói giống như là chạm vào trong cái vấn đề của em và tất nhiên là anh ấy có đưa ra một số phương pháp giải quyết. Sau khi nghe anh ấy nói chuyện xong thì em ngồi với chồng em và em biết những cái sai của em. Em là người kiểm soát rất cao và những cái kiểm soát của em khiến cho chồng em rất ngột ngạt. Ngược lại cái tôi của em rất lớn và chồng em lúc nào cũng phải thỏa mãn cái tôi của em. Tụi em nói chuyện với nhau và tụi em có quyết định là quay vào trong để mà sửa chữa.

Ban đầu nghĩ rằng mình cố gắng mình sửa chữa để cho cái cuộc hôn nhân nó tốt lại thì nó có vẻ như là tốt lại. Tụi em cố gắng gồng mình lên để mà... cãi nhau thì không cãi nữa, hoặc là mình nấu cơm cho chồng ăn hay là mình bày ra những chuyện gì đó... Thực ra là giải quyết cái bên ngoài nhưng mà bên trong sâu thẳm lòng mình cái vết thương nó vẫn còn rất sâu sắc. Tại vì vẫn không thể chấp nhận được sự thật là mình như thế này rồi, chăm lo cho con như thế này, bố mình thì vất vả vì con cái thế này mà chồng mình lại thế.

Thì đến một ngày, em nghĩ là mọi chuyện ổn rồi nhưng mà vô tình em nhìn thấy là... Tức là chồng em sau khi bị phát hiện ngoại tình thì nói với em là thực ra mới quen cô này

có vài ba bữa, một tháng đổ lại. Nhưng mà em phát hiện ra trong cái lịch sử Uber. Nhân đây cũng nhắc cho các anh biết là các anh đi ngoại tình mà dùng Uber thì lịch sử không bao giờ bị xóa đi đâu ạ, Uber nó giữ mãi mãi đấy ạ. (Mọi người cười) Uber cũng rất là chi tiết. Máy giờ? Đi từ đâu tới đâu và địa chỉ của cả hai bên luôn. Nghỉ ở nhà nghỉ nào em cũng biết luôn. Biết cả địa chỉ cô kia luôn.

Thế thì em thấy việc chồng ngoại tình là một thời gian rất dài. Còn trước đó nữa mà có đi đêm thì em không rõ và cũng có những cuộc đi đêm thì em cảm thấy sụp đổ thêm một lần nữa. Em quyết định là hai trái bóng mà ở chung... lúc đấy tụi em vẫn ở chung một nhà thì không ổn rồi. Em tách ra một thời gian, cho em một cái không gian tương đối riêng để mà em thực sự nhìn lại mình, nhìn lại tất cả những cái tính cách của mình, cuộc hôn nhân của mình, quay về bên trong sửa mình. Đồng thời anh ấy cũng có thời gian để sửa anh ấy thì có một cái quãng như thế để mà cả hai bên cùng tu sửa. Thì cũng có nhờ anh Trong Suốt tư vấn thêm một chút nữa thì tình trạng hiện tại của tụi em là... Nếu mà nói là thoát mái 100% hoàn toàn thì em không được như vậy. Nhưng mà ít nhất là em hiểu vì sao mà chồng em ngoại tình. Và em có thể học cách chấp nhận được chuyện đó.

Ngày xưa cái lúc mới bị phát hiện ngoại tình thì nhà chồng nói là: “Chồng con ngoại tình là do lỗi của con, con là người vợ rất tệ hại”, hoặc là thế này thế kia. Thì mình bị phản ứng ngược, mình bị dội ngay, mình không thể chấp nhận được chuyện đó. Nhưng mà sau khi mình hiểu về nhân quả thì mình thấy là đúng, chồng mình ngoại tình là lỗi của mình. Nó cần một thời gian rất dài để có thể chấp nhận được chuyện đó.

Khi bạn chấp nhận được rồi thì bạn sẽ thấy trong lòng bạn thông thoáng rất nhiều. Và tụi mình không cố gắng sửa bên ngoài nữa, tụi mình không bày ra những buổi ăn uống hay là hội họp hay là đi lãng mạn với nhau hay là tặng hoa cho nhau như ngày xưa. Quay vào bên trong thì ví dụ mỗi một hành động anh ấy trái ý mình thì đều hiểu được anh ấy hết. Và mình chấp nhận.

NỖI KHỔ ĐẾN TỪ Đâu? LỖI DO MÌNH HAY DO NGƯỜI?

Trong Suốt: Hoan hô bạn Thảo! (Mọi người vỗ tay) Làm như bạn ấy có khó không? Quá khó luôn. Quá khó! Nhưng mà có thể làm được không ạ? Khi mà mình, khi mà hai quả bóng nó chạm vào nhau, nó làm nhau sây sát, nếu mình đổ lỗi cho tôi đau là vì quả bóng kia thì không đời nào mình sửa được cái gì hết. Nếu mà hai người gây chuyện cho nhau xong mà người nào cũng bảo lỗi của người kia. Cái câu chuyện bạn Thảo bạn kể có một chi tiết rất quan trọng: Cuối cùng bạn thấy lỗi của bạn! Nếu mình nghĩ khi mà hai vợ chồng gây chuyện, làm nhau khó chịu, bảo lỗi của người kia thì có ai sửa không ạ? Có ai muốn sửa cái gì không ạ? Chẳng ai muốn sửa gì cả.

Một ví dụ đơn giản đây ạ: chúng ta ngồi đây, xong có một người vào và nói: “Mày là đồ chó!”. Nói với từng người một luôn đây ạ, “mày là đồ chó”, mọi người tương tương đi ạ. Mình là người tử tế thế này, cũng có tuổi tác, có công ăn việc làm đàng hoàng, rõ ràng mình đi bằng hai chân. Đúng không ạ? Mà mình cũng bình thường, tại sao mình lại là đồ con chó? Mình có hơi tức không ạ? Có đúng không? Thế tức là lỗi của ai? Cái tức đấy là lỗi của ai? Họ gây ra cho mình đúng không? Họ là người có lỗi. Như vậy cái việc mà mình bị tức, theo mọi người là lỗi của ai ạ? Lỗi của ai ạ? Lỗi của họ, của người ta, lỗi của người chủ? Mình tức là lỗi của người chủ?

Đấy! Đấy là quan điểm phổ biến. Như bạn Thảo bạn ấy cũng nghĩ như vậy. Ngày xưa bạn nghĩ mình khổ là lỗi của chồng. Quá đúng rồi còn gì nữa? Chồng ngoại tình, rõ mình khổ là lỗi của chồng. Nếu mình nghĩ mình khổ là lỗi của chồng thì không bao giờ mình xem lại mình và mình không bao giờ tự sửa mình hết, mình sẽ sửa chồng đấy. Mà theo mọi người sửa chồng có thành công không ạ? Ai thành công trong việc sửa chồng giờ tay ạ? Việc nuôi dạy trẻ... à nuôi dạy chồng đấy ạ? Ở đây đã ai thành công chưa ạ? Thành công hoàn toàn trong việc nuôi dạy chồng? Chịu! Không làm được!

Thế nếu mà người ta chửi mình là chó, mình tức, mình bảo là lỗi của người ta thì mình xem lại. Ví dụ, mình tưởng tượng đi, Phật ngồi ở đây, có người bảo: “Ông là đồ chó!”. Phật tức không ạ? “Ông là đồ chó!”, có tức không ạ? Bao nhiêu người nghĩ là Phật không tức giờ tay ạ? (*Một số bạn giờ tay*) Những người còn lại tin là Phật tức ạ? Những người nào tin là Phật sẽ tức giờ tay ạ? Chửi Phật là đồ chó, Phật tức ngay (*không ai giờ tay*). Chắc chắn là không rồi. Nếu Phật không tức mà mình tức thì lỗi của ai bây giờ? Người ta chửi: “Mày là đồ chó”, ông Phật ông không tức còn mình thì tức. Vậy tức là lỗi của ai ạ? Em áo vàng nghĩ tức giận là lỗi của ai? Mình đúng không? Tại sao mình lại tức mà Phật lại không tức? Theo em vì sao mình lại tức? Em áo hoa đằng sau ấy. Theo em vì sao mình thì tức mà Phật lại không tức?

Bạn áo hoa: *Tại vì mình nói ông như vậy mà ông không có đáp lại gì hết, ông cứ thản nhiên như vậy, không tức. Người ta chửi mình, mình chửi lại người ta, cái đáp ứng lại đó giống như là có qua có lại vậy đó.*

Trong Suốt: À, ý của anh là tại sao người ta chửi mình: “Mày là đồ chó” thì mình tức? Mà cũng người ấy chửi Phật: “ông là đồ chó”, Phật lại không tức. Sao mình tức mà Phật lại không tức?

Bạn đỏ: *Tại vì Phật hiểu, thay vì Phật nói, Phật không nhận thì Phật trả lại cho người mắng. Mình tức tối tại vì mình nhận lời chửi của người ta hoặc là người ta không nhận, người ta trả lại cho mình nên mình tức.*

Trong Suốt: Khi mà người ta chửi mình, người ta động vào cái tôi của mình. Mình có một cái tôi rất to. Mình không thể để thấp như con chó được. Đúng không ạ? Con chó bản thiêu, xấu xí. Còn mình, cái tôi của mình to lớn lắm, làm sao mình không tức được! Nên mình không thể là chó được. Phật thì có cái tôi không ạ? Phật có cái tôi không ạ? Phật không còn cái tôi nữa! Nên chửi cái gì cũng chẳng sao. Vì Phật không đem Phật ra so với con chó. Không có cái tôi nào để so với chó cả.

Còn mỗi người bình thường có cái tôi rất lớn. Ai cũng muốn mình khỏe, mình hơn người, mình được mọi người tôn trọng nên bị chê bai là tức ngay! Mình khổ khi người ta bảo mình là chó. Mình khổ vì mình có một cái tôi muốn được tôn trọng. Mình luôn muốn được tôn trọng và ai bảo mình là chó thì mình không chịu được. Phật có cần mọi người phải khen ông ấy không ạ? Phật không còn cái tôi muốn được tôn trọng nữa nên không khổ. Đấy! Khác nhau giữa người tu hành và không tu hành. Khi mình tu hành rồi thì thấy rằng là: “Không! Tôi không nhận nữa!”, Đức Phật nói: “Nếu ai đi qua một ngôi làng đem quà đến cho bạn mà bạn không nhận thì quà ấy đi đâu?”. Đem về nhà đúng không ạ? Ai đấy chửi bạn mà bạn không nhận, bạn không nhận là tôi – tôi bị chửi, không cho mình là con chó, thì cái lời nói đấy trở thành vô nghĩa ngay. Phật không giận vì ông ấy tu hành tốt. Còn con người bình thường giận vì họ có cái tôi muốn được tôn trọng.

Như vậy mình khổ không phải vì người ta chửi mình mà vì mình có cái tôi muốn được người khác tôn trọng, muốn được đặc biệt, muốn được tử tế. Chứ con chó cũng dễ chịu

đúng không ạ? Vì mình có cái tôi và cái tôi mình to hơn con chó. Ở đây có ai nghĩ là mình hơn con chó không ạ? Chắc là hầu hết đều nghĩ là hơn chó đúng không ạ? Vì mình nghĩ là mình hơn con chó. Cái tôi của mình nó đặc biệt thành ra khi ai bảo mình là chó thì mình chịu không được!

Hóa ra mình khổ không phải do bên ngoài, không phải do người kia chửi mình mà là do bên trong mình có những cái mong muốn, có kỳ vọng đấy, là mình phải được tôn trọng. Đấy! Hai vợ chồng làm khổ nhau, cứ tưởng là do người kia làm khổ mình, hóa ra không phải. Ai làm khổ mình ạ? Ai làm khổ mình ạ? Chính mình làm khổ mình.

Mình có cái tôi quá to. Mình có quá nhiều mong muốn kỳ vọng nên mình khổ. Chứ không phải là mình bị người ta làm khổ. Nhưng một khi bạn Thảo không biết điều đó thì bạn chỉ muốn sửa chồng thôi. Mà sửa thế nào được? Chả sửa ai trên đời này được cả. Mỗi mình tự sửa mình được. Chứ mình sửa người ta thì sửa được cái vỏ thôi, sửa cái vỏ bên ngoài. Không ai sửa ai, một cách sâu sắc là thế. Nên là nếu mình lấy nhau xong mình còn hy vọng rằng là người kia sẽ làm cho tôi hạnh phúc thì đấy là một hy vọng hão huyền rồi. “Người kia sẽ làm cho tôi hạnh phúc” – không có! Không có một cuộc hôn nhân nào mà người kia làm cho mình hạnh phúc hết! Nếu hạnh phúc được là do mình biết cách, biết cách sửa mình, biết cách sống cho đúng chứ không phải người kia.

Nhưng mà khi mọi người cười nhau, ai cũng có một quan điểm là người kia sẽ làm cho tôi hạnh phúc, người kia sẽ không làm tôi khổ. Cái kỳ vọng đấy khi nó xảy ra thì về nhà mình có va chạm, sứt mẻ, đổ vỡ cuối cùng hôn nhân sẽ bị chìm mất. Bởi vì mình có quá nhiều kỳ vọng. Mà kỳ vọng quan trọng nhất là kỳ vọng tin rằng khổ là do người ta làm cho tôi, mà sướng là do người ta làm cho tôi. Ai làm khổ em? Khổ anh ấy làm, sướng anh ấy làm hay thế nào?

Một bạn: *Em thì em nghĩ có khi chồng mình làm khổ mình, chồng em cũng thấy vậy. Và có khi mọi người xung quanh làm khổ em, tùy trường hợp. Ví dụ như là mình muốn trong chuyện dạy con chẳng hạn. Mình muốn con mình phải thế này thế kia, muốn chồng mình cũng cùng với mình, dạy con mình theo cái hướng đó nhưng mà anh lại không chịu. Anh thích dạy con theo cái hướng khác, nhất là những lúc con em bệnh thì mình cảm thấy là chồng mình làm khổ mình.*

Trong Suốt: Chồng mình làm khổ mình? Nếu mà em thấy chồng em làm khổ em thì em bất lực rồi. Bất lực vì em có sửa được ông ấy đâu.

Bạn đó: *Dạ không ạ. Nhưng mà có đôi lúc thì anh cũng thay đổi. Thì tùy chuyện. Có lúc là...*

Trong Suốt: Hầu như là thay đổi đúng không? Hay là hầu như là không thay đổi?

Bạn đó: *Không, 50-50 anh.*

Trong Suốt: 50-50 đúng không? Nghĩa là vẫn còn 50 còn lại đúng không?

Bạn đó: *Dạ đúng ạ.*

Trong Suốt: Thế 50 còn lại em xử lý như thế nào?

Bạn đó: *50 còn lại thì em theo ý anh.*

Trong Suốt: À, theo ý anh ấy đấy hả?

Bạn đó: *Còn như mình cảm thấy mình làm khổ mình, nhiều khi, thật sự nhìn thấy xung quanh em rất nhiều cặp tan vỡ, em bên đạo thiên Chúa, mà bên đạo thiên Chúa thì cái chuyện ly hôn là không thể, không được. Mà em thấy xung quanh em có đạo thiên Chúa hay là đạo Phật hay là không đạo đi chẳng nữa thì em thấy bây giờ cặp thì hết năm cặp chia tay rồi.*

Trong Suốt: À, tốt! Rất tốt. Tốt, đấy là thực tế đấy, rất thực tế. Đạo gì chẳng quan trọng, cuối cùng chia tay vẫn chia tay.

Bạn đó: *Chia tay vẫn chia tay. Riêng khi em về quê chồng em thì khu vực dưới đó họ coi hôn nhân rất bình thường anh ạ. Thích thì cưới, tới chừng không thích thì ví dụ như trong nhóm bốn, năm thằng chơi với nhau vậy nè, có thằng li dị vợ là mấy thằng kia rủ nhau li dị vợ hết luôn. (Mọi người cười) Mà khi cưới nhau thì hứng lên là cưới! 19, 20 tuổi cũng cưới. Cưới về chán là bỏ, li dị nhau hết luôn!*

Trong Suốt: Em chắc không? Em chắc là thanh niên nghiêm túc đúng không?

Bạn đó: Dạ?

Trong Suốt: Em chắc là thuộc loại thanh niên nghiêm túc?

Bạn đó: *Dạ, còn bên gia đình em thì có đạo đi chẳng nữa thì có một vài người trong dòng họ cũng li dị nhau, li dị là do người chồng.*

Trong Suốt: Người chồng làm gì?

Bạn đó: *Có nghĩa là người vợ có đạo rồi người chồng họ theo. Nhưng rồi theo nhưng chắc là do không thống nhất với nhau, chẳng hạn như vậy thì họ li dị thôi. Cho nên tự nhiên tự mình cảm thấy là không biết chồng mình có vậy không? Nhiều khi coi trên mạng nhiều thông tin như vậy, cũng như mình cảm thấy chồng mình lúc thế này, lúc thế khác nên bản thân mình lúc nào cũng sẵn sàng trong đầu là chồng mình có bỏ lúc nào không hay. Nhắc nhở trong đầu là lúc nào cũng phải sẵn sàng như vậy.*

Trong Suốt: Nếu chồng mình có bỏ em có khổ không?

Bạn đó: Dạ?

Trong Suốt: Nếu chồng em có bỏ em có khổ không?

Bạn đó: *Em thì nghĩ chắc là em buồn lắm. Nhưng em sẵn sàng tâm lý rồi.*

Trong Suốt: Nếu chồng em có bỏ mà em buồn thì lỗi của ai? (Cười)

Bạn đó: *Thì chắc do lỗi của em.*

Trong Suốt: Vì sao lại lỗi của em? Chồng mình có bỏ thì lỗi của chồng chứ?

Bạn đó: *Thì em cũng không biết nữa. Em nghĩ là nếu mà ảnh có bồ thì chắc một phần cũng là lỗi do em. Nhưng mà phần lớn là do ảnh. (Mọi người cười) Tại vì em nghĩ là trong cuộc sống hôn nhân, em cảm thấy em chiều, em nhường nhịn ảnh nhiều hơn. Nhưng mà...*

Trong Suốt: À, rồi, nhưng câu hỏi của anh là: Chồng em có bồ thì đương nhiên lỗi chồng em rồi. Nhưng mà chồng em có bồ mà em buồn thì lỗi của ai?

Bạn đó: *Thì chắc do em.*

Trong Suốt: Chồng em có bồ thì đương nhiên lỗi của anh ấy đúng không? Nhưng mà chồng em có bồ mà em buồn là lỗi của ai? Em buồn đây là lỗi của ai?

Bạn đó: *Em buồn, em nghĩ chắc do bản thân mình tự thấy mình đặt lòng tin vô cái người này quá nhiều, kỳ vọng vô cái người này quá nhiều...*

Trong Suốt: Ôi, quá giỏi! Em quá giỏi luôn! Bạn ấy nói là bạn ấy... Anh ngắt lời em một chút. Bạn ấy nói là bạn ấy nhận ra, nếu mà bạn ấy buồn là lỗi bạn ấy vì bạn ấy đặt kỳ vọng quá nhiều. Câu này quá hay luôn! Chuẩn luôn!

Bạn đó: *Dạ đúng. Tại vì lâu lâu em vẫn hay...*

Trong Suốt: Hoan hô đúng không ạ? Quá chuẩn luôn!

(Mọi người vỗ tay)

Bạn đó: *Dạ đúng! Bởi vì lâu lâu em vẫn hỏi ảnh..., thật sự xung quanh ảnh, những người chú, những người bạn, bạn làm ăn với ảnh là họ nhiều vợ lắm anh ơi! Vợ rất rất là nhiều. Khiến cho em hỏi ảnh là sau này anh giàu có như người ta, anh có vậy không? Ảnh bảo hên xui! (Mọi người cười) Nhưng mà ảnh nói là nhất định không bao giờ để cho con phải chịu cảnh mất cha, mất mẹ như vậy, em cứ yên tâm đi. Thành ra là em cảm thấy nếu bản thân em đang tự làm khổ em thì em sẵn sàng trong suy nghĩ của em như vậy.*

Trong Suốt: Tốt, tốt, tốt.

Bạn đó: *Nhưng nếu mà em phát hiện ra là chồng em có bồ thì em sụp đổ vì tin tưởng người ta 100%...*

Trong Suốt: Quá kỳ vọng!

Bạn đó: *Kỳ vọng người ta rất nhiều! Chỉ riêng cái phần đó thôi, còn những chuyện ảnh nóng tính hay là ảnh cau có hay những lời nói vợ chồng va chạm, khó chịu với nhau chỉ là chuyện nhỏ. Do là em cũng nóng mà ảnh cũng nóng.*

Trong Suốt: Em có đảm bảo anh ấy sẽ không có bồ không?

Một bạn: *Thật sự bây giờ em cũng không thể đảm bảo bởi vì...*

Trong Suốt: Bao nhiêu phần trăm là anh ấy sẽ không có? Em tin khoảng bao nhiêu phần trăm là anh ấy sẽ không có bồ?

Bạn đó: *Khoảng 70% ạ.*

Trong Suốt: 70 là có?

Bạn đó: Là không có ạ.

Trong Suốt: À, không có, đúng không?

Bạn đó: Còn lại 30% còn lại là em phải giữ cho bản thân em bởi vì em, vì mình biết mình. Em là người sống khá nội tâm, chỉ cần con em bệnh thôi là em suy nghĩ cả đêm.

Trong Suốt: Rồi, như vậy là bạn ấy nói rằng có thể chồng bạn sẽ có bồ. Có thể đúng không?

Bạn đó: Dạ đúng.

Trong Suốt: Và khi ấy thì bạn ấy sụp đổ. Đúng không? Em nói thế đúng không? Bây giờ làm như thế nào để không sụp đổ?

Bạn đó: Dạ. Khi nào cũng phải tâm lý sẵn sàng hết ạ.

Trong Suốt: Chưa chắc. Mình phải giảm kỳ vọng xuống. Nãy em nói chồng em có bồ thì em khổ do em kỳ vọng. Chồng em có bồ thì do ai không biết nhưng nhà Phật gọi là do nhân quả. Chồng em có bồ là do nhân quả, theo quan điểm Đạo Phật đây. Chồng mình có bồ là do nhân quả. Nhưng chồng có bồ mà mình khổ thì do ai? Do mình đầy kỳ vọng! Giống như câu chuyện lúc nãy đây, Đức Phật bị chửi, Ngài không có chút nào giận dữ cả, vì không có kỳ vọng nữa. Còn mình thì quá nhiều kỳ vọng. Người bình thường ấy, muốn được tôn trọng, muốn được sáng lạng thành ra là không chịu nổi. Trong câu chuyện của em cũng thế thôi. Trong chuyện vợ chồng nói chung ấy, nếu một người bị khổ thì không phải do người kia, mà do cái gì? Mình khổ thì do cái gì ạ? Do mình quá kỳ vọng. Mình giống như hai quả bóng bây giờ ném chung vào một cái hộp mà lại kỳ vọng là nó không va chạm, không gây xước cho nhau, không có luôn! Nhưng con người ai cũng sống với cái ảo giác đây, ai cũng kỳ vọng là tôi sẽ hạnh phúc mãi mãi như chuyện cổ tích, ai cũng nghĩ mình hạnh phúc mãi mãi. Sự thật không có ai hạnh phúc mãi mãi. Sự thật là những cái tôi nó va chạm vào nhau sẽ làm cho nhau đau, làm cho nhau bị thương và có thể làm cho nhau hoại tử, đấy là sự thật.

Khi mà chúng ta đi vào hôn nhân, chúng ta hiểu sự thật đấy thì chúng ta ở một trạng thái tâm lý khác. Còn nếu chúng ta đi vào hôn nhân với niềm hy vọng lớn lao là người kia sẽ đem lại hạnh phúc cho tôi và người kia sẽ không làm khổ tôi, thì đây chắc chắn là nhầm lẫn hay là đúng đắn ạ? Theo mọi người thì sao ạ? Cái kỳ vọng đấy là đúng hay là sai ạ? Bao nhiêu người nghĩ là sai giờ tay ạ? Mình đi vào hôn nhân mình có kỳ vọng rằng là sẽ không đau khổ đâu, người ta sẽ đem lại cho mình hạnh phúc... Đây là một kỳ vọng rất là hoang... rất là hoang tưởng. Ai còn kỳ vọng đây chắc chắn sẽ khổ.

Ở đây có những ai chưa lập gia đình và hy vọng rằng mình đi vào hôn nhân rồi thì sẽ không vấn đề gì hết, người ta sẽ làm mình hạnh phúc... chắc chắn mình sẽ vỡ mộng. Giống như hai quả bóng vút vào trong một cái phòng kiêu gì cũng gây cho nhau xây xước. Vấn đề là khi xây xước xảy ra mình làm gì thôi. Chứ đừng có bảo là không xây xước! Khi rạn nứt xảy ra mình làm gì? Chứ đừng hy vọng là không rạn nứt! Khi đổ vỡ xảy ra thì mình làm gì? Chứ đừng hy vọng là không đổ vỡ. Đổ vỡ hoàn toàn có thể xảy ra, đúng không ạ? Lúc này có những bạn nói 90%, 100%. Nhưng vấn đề của mình không phải là mình đi vào hôn nhân để kỳ vọng. Thực chất hôn nhân sẽ làm mình hết hy vọng vì thực tế những cái tôi động vào nhau làm cho nhau đau khổ.

Khi cái tôi động vào nhau người này làm người kia khổ, thì tâm lý của cái tôi là nó sẽ làm người kia khổ lại. Chồng đâm vợ một kiếm kiêu gì vợ cũng đâm lại một kiếm. Ví dụ chồng nói một câu nặng lời với vợ, vợ có để yên không ạ? Hai ba hôm sau mình sẽ lại lườm nguýt một câu khác. Ở đây có ai có ví dụ chồng đâm một kiếm thì vợ phải trả lại một dao, có ai có ví dụ không ạ? Đây là chuyện rất phổ biến, mọi người thử nghĩ lại một chút sẽ thấy. Ai có không ạ? Cho ví dụ đi? Chồng nói một lời thì mấy hôm sau vợ sẽ nói lời khác, xong hai người sây sát với nhau đấy. Có không ạ? Có ai có ví dụ không ạ? Chồng nói một lời làm cho vợ đau lòng thì hôm sau vợ sẽ làm một việc làm cho chồng không vui, đấy là đặc điểm của cái tôi. Vợ nói là: “Sao hôm nay anh về muộn thế?”, chồng đá vào cái tủ rầm một phát. Có phải là chồng làm cho vợ không vui không? Vợ bảo: “Anh là đồ keo kiệt!”, mấy hôm sau chồng bảo: “Đấy em thấy chưa? Em cũng keo kiệt kém gì anh đâu?”.

Khi cái tôi bị động vào thì nó có tâm lý muốn trả thù. Ở đây ai yêu nhau sẽ hiểu, chứ không cần phải cưới nhau. Cái tôi bị động vào nó tìm cách trả thù. Anh ấy làm mình tức thì mình sẽ nói một câu gì đấy cho bõ tức, đấy chính là đâm lại một kiếm đấy. Chuyện đấy là chuyện không tránh khỏi. Nên là hôn nhân nó làm lộ rõ cuối cùng thực sự là các bạn yêu cái gì? Mình nghĩ là mình yêu người ta và người ta yêu mình, nhưng hôn nhân dạy cho mình biết là mình yêu cái gì. Mình yêu cái gì ạ? Có ai biết mình yêu cái gì không ạ? Em nói xem nào?

Một bạn: *Mình yêu chính mình.*

Trong Suốt: Sao em lại nói như vậy? Sao em lại nói một cái lời khó nghe thế? “Yêu chính mình”, khó nghe quá! Em giải thích xem nào? Đưa mic cho bạn giải thích xem nào.

Bạn đó: *Anh hỏi lại đi ạ.*

Trong Suốt: Đấy, theo em là hai người cưới nhau, tưởng rằng là vì yêu nhau, thật ra là vì yêu cái gì?

Bạn đó: *Theo em thì mình yêu chính cái sự thoả mãn của mình. Mình lấy người ta vì mình nghĩ người ta sẽ thoả mãn được những điều mà mình mong muốn chứ mình không phải vì họ.*

Trong Suốt: Hôn nhân dạy cho mình một sự thật là mình yêu cái gì? Tình yêu mà lý tưởng làm mình tưởng là mình yêu người ta. Nhưng khi mình cưới rồi mình sẽ hiểu mình yêu cái gì? Nếu người ta làm mình khó chịu, mình còn yêu người ta không ạ? Hay là giảm bớt tí rồi ạ? Giảm bớt một tí đúng không? Nếu người ta ngoại tình thì mình còn yêu người ta không? Còn không ạ? Hay là cũng bỏ luôn? Ở đây có ai biết chuyện thời Đức Phật có một nhà vua hỏi hoàng hậu là hoàng hậu yêu ai không nhỉ? Truyện đấy mới viết trên trang Quan Âm Bồ Tát. Bao nhiêu người đã đọc rồi ạ? Ở đây có ai biết truyện đấy không? Có bài đấy ở đây không? Mở ra đọc cho các bạn nghe.

CÂU CHUYỆN VUA BA NẶC HỎI HOÀNG HẬU YÊU AI NHẤT

Vũ Vân: Dạ em xin đọc ạ:

“Trong kinh A Hàm có câu chuyện:

Vua Ba Tư Nặc có hoàng hậu rất dễ thương là Manika (Mạc Lợi). Hai người rất tâm đầu, ý hợp. Có lần vua và hoàng hậu tâm sự với nhau sau những giờ căng thẳng trong triều chính. Vua hỏi hoàng hậu rằng:

- Trên cuộc đời này, ái khanh thương yêu ai nhất?

Hoàng hậu trả lời:

- Nếu bệ hạ không bắt tội và cho phép thần thiếp trả lời đúng sự thật, thì thần thiếp mới dám nói.

- Ta cho phép - Vua nói.

Hoàng hậu trả lời:

- Thiếp yêu thiếp nhiều nhất!

Nhà vua choáng váng:

- Có biết bao nhiêu cung phi, mỹ nữ ta không màng đến, ta chỉ chọn nàng, thế mà nàng nói không thương ta bằng thương chính nàng, còn gì bạc bẽo cho bằng.

Phu nhân Mạc Lợi bèn hỏi:

- Tâu bệ hạ, thần thiếp mạn phép nêu ra một câu hỏi: “Trên đời này, bệ hạ yêu thương ai nhất?”.

Vua Ba Tư Nặc cười:

- Ái khanh chứ còn ai!

Phu nhân Mạc Lợi hỏi tiếp:

- Giả sử thần thiếp yêu một người đàn ông khác thì bệ hạ sẽ làm gì?

Vua Ba Tư Nặc lúng túng:

- Trẫm sẽ...

Phu nhân tiếp lời:

- Bệ hạ sẽ nổi trận lôi đình, chém đầu thần thiếp ngay lập tức phải không?

Vua Ba Tư Nặc giả lả:

- Khanh hỏi rắc rối quá! Rắc rối thật!

Phu nhân hỏi tiếp:

- Tâu bệ hạ, có đúng thế không ạ?

Vua Ba Tư Nặc im lặng giây lâu, nói:

- Có lẽ Khanh nói đúng.

Phu nhân Mạc Lợi nói:

- Thế là bệ hạ đã đáp lại câu hỏi của thần thiếp rồi!

Yêu người ta nhất đời mà người ta yêu kẻ khác thì chặt đầu. Như vậy có yêu nhất đời chưa? Nếu yêu nhất đời thật, thì dù người ta có yêu ai khác cũng vẫn yêu họ. Thế mà người ta không thương mình thì mình chặt đầu, vậy thương đó là vì ai? Thương đó là vì mình! Chỉ thương mình thôi!

Mỗi người có một thế giới riêng, một khoảng trời riêng, nơi tâm hồn bay bổng. Mình không thể bắt thế giới của người khác phải theo kiểu của mình, hay mình phải là duy nhất, là tất cả với thế giới của họ.”

Trong Suốt: Rồi, câu chuyện cho thấy là... (Mọi người vỗ tay) Lâu nay mình nghĩ là mình yêu người ta nhất hay là yêu người ta nhưng ẩn dưới nó, bên dưới đấy, ẩn dưới đấy là tình yêu chính mình.

Hôn nhân người ta nói giống như là cung cấp dịch vụ ấy. Cái chuyện hôn nhân đến với nhau, hai người đến với nhau để cung cấp nhau dịch vụ mà nếu một bên không cung cấp được dịch vụ nữa thì bên kia thế nào? Bên kia có đòi hay cung cấp tiếp ạ? Hai người cưới nhau để cung cấp cho nhau dịch vụ, dịch vụ vợ và dịch vụ chồng đấy ạ, nhưng một bên ngừng cung cấp, ví dụ yêu người khác. Dịch vụ tề, tề xuống, đi xuống, thì bên kia có một lòng cung cấp dịch vụ hoàn chỉnh như thế nữa không ạ?

Một chị: *Đổi nhà cung ứng mới.*

Trong Suốt: (Cười) *Đổi nhà cung ứng khác.* Hai người lấy nhau, bên cạnh tình yêu thì cũng nói là không có tình yêu, nhưng trong đấy tình yêu bản thân rất mạnh. Ở đây mình chưa nói là bạn kia có tình yêu hay không, nhưng mình nói là tình yêu chính bản thân mình rất mạnh mà khi bên kia hời hợt không còn làm vừa lòng mình nữa, mình hoàn toàn có thể chuyển sang hời hợt lại.

Khi chúng ta cưới nhau chúng ta rất hay có ảo giác rằng anh ấy yêu mình và cô ấy yêu mình, cưới vì yêu. Nhưng sự thực không phải như vậy. Sự thật là mỗi người cưới với hy vọng rằng người kia sẽ cho mình một dịch vụ tốt. Và khi mình nhận được dịch vụ tốt, tất nhiên mình sẽ tốt lại, nhưng nếu như mình nhận được một dịch vụ tồi, dịch vụ rất tồi thì tình yêu thay đổi.

Ở trong câu chuyện, nhà vua chỉ cần hoàng hậu yêu người khác thôi là nhà vua chém đầu ngay. Như vậy nhà vua không phải yêu hoàng hậu nhất, nhà vua yêu nhà vua nhất. Nếu hoàng hậu theo ý nhà vua thì nhà vua vẫn tử tế, nếu hoàng hậu trái ý nhà vua, nhà vua sẽ chém. Tình yêu mà mọi người lâu nay vẫn nghĩ rằng là hôn nhân, thực chất - bản chất nó không đẹp như mọi người vẫn nghĩ đâu. Nó là một cái nơi mà mình có rất nhiều kỳ vọng vào dịch vụ người kia và nếu dịch vụ người kia không tốt thì tình yêu của mình, nó bắt đầu đi xuống, thậm chí là biến mất. Thậm chí biến mất luôn! Đánh nhau, chửi nhau, bỏ nhau.

Thế cái tình yêu gì mà lại có thể mất mà là tình yêu thật? Mình có một cái tình yêu xong rồi nếu người ta trái ý mình thì mình mất tình yêu. Thì câu hỏi ở đây là: Đây có phải là tình yêu xịn không ạ? Có xịn không ạ? Tình yêu kiểu gì mà khi người ta làm đúng ý mình thì rất yêu hoặc là khi người ta trái ý mình thì mình hết yêu hoặc bớt yêu. Mình tự hỏi xem, tình yêu đây có xịn không, có thật không? Tình yêu gì mà khi người ta trái ý tôi thì tôi bớt yêu hoặc tôi không yêu nữa. Đây có phải là tình yêu không hay đây chỉ đơn giản là yêu chính mình? Nếu yêu người ta thì người ta vui mình sẽ vui theo chứ! Yêu chính mình thì khi người ta hết làm cho mình vui, mình thôi luôn, đúng không ạ? Hoặc hôn nhân là như vậy đây! Hôn nhân hầu như là rất nhiều, 80% là người ta hết làm mình vui là mình chẳng yêu người ta nữa.

Minh Hương! Chồng em yêu em hay là yêu cái gì?

Minh Hương: *Chồng em yêu “mình”.*

Trong Suốt: Chồng em yêu “mình” nhiều hơn hay yêu em nhiều hơn?

Minh Hương: *Yêu “mình” nhiều hơn. Dạ chồng em yêu bản thân anh ấy nhiều hơn.*

Trong Suốt: Ở đây những người phụ nữ dễ hiểu hơn, nói hiểu ngay. Đàn ông thì sẽ hiểu lâu hơn còn phụ nữ thì hiểu ngay. Khi mà mình thoả mãn được hết những sở thích của chồng, thì chồng còn vui vẻ, đúng không ạ? Khi mình quanh quẩn trong bốn bức tường nuôi con cứ tưởng là thoả mãn ông ấy nhưng ông ấy còn đầy mong muốn khác. Ông ấy giảm tình yêu với mình ngay và ông ấy chuyển sang dịch vụ khác ngay đúng không ạ? Đổi nhà cung cấp dịch vụ đấy ạ! Có nhiều người là chồng đổi nhà cung cấp dịch vụ luôn. Có ai có kinh nghiệm việc này không ạ? Có bạn nào có kinh nghiệm về việc là... *(Một bạn giơ tay)*

Mời bạn Phúc. Bật mic lên cho bạn ấy nói cũng được. Rồi.

Hồng Phúc: *Gia đình mình thì đổ vỡ rồi nên cái chuyện của mình rất là rõ ràng cho ví dụ về việc mình chỉ yêu chính mình. Lúc vợ chồng mình mới cưới được một thời gian ngắn, lúc đó thì mình có bầu khoảng tầm bảy tuần. Lúc mới cưới thì vợ chồng mình tổ chức ở quê chứ không tổ chức cưới ở trong này. Lúc vào lại trong này thì một người bạn cùng phòng trọ của mình mời mình đi ăn tối sau giờ làm rồi sau đó có tặng món quà cưới. Chồng mình rất gia trưởng, mình có biết điều đó và mình có xin phép chồng là ngày mai cho em đi lấy món quà cưới của người bạn đó, thì chồng mình bảo: “Không! Hết giờ làm phải về lo cơm nước cho chồng!”. Mình thấy rất vô lý vì cái việc nó không đáng, vì mình đi làm về là năm giờ thì mình hẹn người ta khoảng năm giờ mười lăm có mặt để tranh thủ lấy món quà cưới, tầm bảy giờ là mình có mặt ở nhà.*

Nhưng khi mình về nhà thì chồng mình khoá trái cửa không cho mình vào, lúc ấy trời mưa kinh khủng mà mình chờ, cứ đứng chờ chờ vậy đó. Sau này, khi chồng mình về, mình mở cửa ra thì chồng mình ném cái món quà ấy xuống dưới đường, ra xa luôn. Rồi anh ấy

mới nói là: “Ta đã nói mà không nghe lời ta thì ta cho biết mặt.” Thì đó là cái ví dụ. Trước đó thì mình cũng chiều anh, nhưng mình muốn kể một ví dụ nhỏ là chỉ cần không nghe lời anh thôi là “anh cho biết mặt” như thế nào là không nghe lời ta.

Trong Suốt: Biết mặt chưa, bây giờ đã biết mặt chưa?

Hồng Phúc: *Bây giờ thì biết rõ rồi ạ! (Cười)*

Trong Suốt: Biết rõ mặt rồi đúng không ạ?

Hồng Phúc: *Vâng.*

Trong Suốt: Tình yêu kiểu gì mà vợ chỉ đi làm về trễ có mấy chục phút mà đang từ yêu trở thành ghét? Có ai yêu... đây có phải là tình yêu thực sự với vợ không ạ? Nếu vợ chiều mình thì mình còn yêu, vợ chỉ cần đi về trễ nửa tiếng không kịp nấu cơm thì mình chuyển thành ném quạ vỡ. Đây có phải là tình yêu thật sự không ạ?

Ở đây có bao nhiêu người đảm bảo rằng là: “Thưa thầy, thưa anh Trong Suốt, em thì khác. Sau này khi em lấy vợ hay lấy chồng rồi thì cô ấy đối xử với em như thế nào cũng được, em vẫn yêu như thường, như cũ!”. Bao nhiêu người có thể đảm bảo điều ấy, giờ tay ạ? Ai ạ, có ai làm được không ạ? Không ai dám giờ tay ạ? *(Có một bạn giờ tay)*

Bạn nào? Đâu đâu, em hả? Em nói đi, em nói quan điểm của em đi. “Dù cô ấy đối xử thế nào thì em vẫn yêu cô ấy như cũ”. Em giới thiệu qua một chút, giới thiệu một chút.

Một bạn: *Vâng.*

Trong Suốt: Em giới thiệu về mình một chút đi, hoặc là em nói quan điểm của em.

Bạn đó: *Quan điểm của em là em thấy thế nào thì cũng không sao hết.*

Trong Suốt: Em giới thiệu về mình một chút đi, giới thiệu về chính em một chút. Sinh năm bao nhiêu, làm nghề gì, có gia đình chưa? Đây, đại loại thế.

Bạn đó: *Sinh năm 89.*

Trong Suốt: Rồi.

Bạn đó: *Chưa có vợ. (Mọi người cười)*

Trong Suốt: Hả? Rồi, em yêu bao giờ chưa?

Bạn đó: *Em yêu nhiều rồi.*

Trong Suốt: Em yêu hai, song phương chưa? Yêu song phương chưa?

Bạn đó: *Dạ rồi.*

Trong Suốt: Em dựa trên cơ sở nào mà nói rằng em lấy vợ, dù cô ấy có làm gì thì làm, em vẫn yêu cô ấy như cũ.

Bạn đó: *Em không có ý định lấy vợ.*

(Trong Suốt và mọi người cười)

Trong Suốt: Câu hỏi của anh đã hỏi là: “Nếu lấy vợ thì tôi sẽ thế” cơ mà.

Bạn đó: *Thì em sẽ yêu người đó...*

Trong Suốt: Không, anh hỏi lấy chứ chưa nói yêu. Yêu thì có thể nhưng đang nói lấy cơ mà?

Bạn đó: *Dạ em không có tìm được mục đích, ý nghĩa để mà tiến tới hôn nhân.*

Trong Suốt: Được, hay! Em nói câu hay. Khi mà đi tiếp, mình thấy: “Thế đến hôn nhân để làm gì?”. Cuối cùng hoá ra cũng chỉ yêu mình thôi mà đúng không? Hôn nhân chỉ là tìm một người về để... để gì ạ? Để trao đổi dịch vụ thôi, có đúng không ạ? Mình trao đổi dịch vụ mà cô ấy cần và cô ấy sẽ cho mình một dịch vụ mà mình cần. Đến một ngày nào đó một trong hai bên không cam kết... à không cung cấp được dịch vụ như đã cam kết thì? Thì sao ạ?

Một bạn: *Next! (Chuyển tiếp)*

Trong Suốt: Đúng rồi. Đầu tiên là phải giảm chất lượng dịch vụ xuống đúng không? Ngày xưa giá sử lúc mới yêu là chất lượng mười mấy giờ chỉ có sáu thôi. Thì mình cấp lại mấy, chất lượng mấy ạ? Chắc là mình xuống sáu.

Nghe rất là khô khan đúng không? Vì ông Thầy này học hành kiểu gì mà lại bảo hôn nhân hoá ra chỉ là trao đổi dịch vụ! Mỗi người yêu cái tôi của chính họ! Nhưng mà câu chuyện trong Kinh viết đấy, cuối cùng mà nói thì mỗi người yêu cái tôi của chính mình. Mình đang nói về cái tình yêu thông thường, và người kia mà không thoả mãn là sẽ “next” - chuyển tiếp, bỏ. Đây, sự thật nó trần trụi như thế. Và tình yêu đây không thể nào gọi là tình yêu thật được. Cái tình yêu mà dựa trên việc yêu một người khác để người ta hầu mình, phục vụ mình thì không thể nào gọi là tình yêu thật. Và khi một người cưới nhau mà kỳ vọng vào tình yêu đây thì chắc chắn nó sẽ khổ.

Ở đây, những ai mà trải qua đở vỡ sẽ hiểu ngay, rạn nứt đã hiểu rồi đúng không? Không cần đở vỡ, rạn nứt đã hiểu. Nghe có bị quan quá không? Ông thầy kiểu gì mà nói về hôn nhân như thế thì làm sao mà có đất làm ăn nữa? Đúng không? Dịch vụ mà thế thì còn ai mua dịch vụ của mình nữa?

Em có sợ quá không? Em áo hoa này.

Bạn áo hoa: *Thật ra thì nói chung là em cũng đồng ý với những điều mà Thầy chia sẻ từ này đến giờ. Tức là một khi mình đặt kỳ vọng vào người đó quá mà bạn ấy không đáp ứng được thì bản thân mình sẽ thấy thất vọng mà từ đó mình sẽ có một cái phản ứng ngược. Nhưng mà nếu như mình không đặt kỳ vọng mà vẫn đặt mục tiêu để trong cuộc sống của mình và người kia chẳng hạn, hướng tới. Bên cạnh đó mình vẫn dùng những cái tư tưởng cho rằng nếu như việc đó không thành, mục tiêu của mình không thành, thì mình vẫn có thể kiểm soát được tâm trạng của mình để có thể giữ được một cái tình trạng tâm lý tốt nhất có thể. Thì mình có thể gọi là cân bằng giữa hai yếu tố đó được không ạ?*

Trong Suốt: À, bạn này hỏi là: “Liệu có thể yêu nhau mà không đau được không?”. Cưới nhau đấy, bằng cách là mình chuẩn bị tâm lý chu đáo. Rất tiếc câu trả lời là? Chuẩn bị mấy thì chuẩn bị, chuẩn bị nhưng mà khi nó xảy ra, liệu mình chuẩn bị có kịp không? Mình chuẩn bị cho trường hợp chồng ngoại tình nhưng lúc xảy ra mình có đau không? Theo mọi người, mình có đau không? Vẫn đau như thường đúng không ạ. Chuẩn bị... Em định nói gì nhỉ, em nói gì?

Bạn đó: *Vẫn đau nhưng mà đau ít hơn.*

Trong Suốt: Đau ít hơn thôi, bớt đau! Đỡ sốc thôi chứ làm sao mà hết đau. Đúng không ạ? Như vậy hoá ra yêu lại chỉ có gây ra đau khổ.

Bạn đó: *Chưa chắc ạ.*

Trong Suốt: Chưa chắc, tại sao lại chưa chắc?

Bạn đó: *Bởi vì nếu cả hai cùng yêu thương nhau thì cũng...*

Trong Suốt: À! Bạn này hôm nay bạn nói nhiều câu rất là đúng. Nếu yêu mà vì mình thì sẽ khổ, đúng chưa ạ, đồng ý chưa? Yêu cưới đấy, ít nhất là cưới, cưới mà vì mình. Tất cả mọi người ở đây cưới vì mình xem, chắc chắn sẽ khổ. Như vậy cưới thì chắc là khổ rồi nhưng yêu có khổ không ạ? Yêu có khổ không ạ? Ở đây có bao nhiêu người nghĩ: “Yêu là khổ” giờ tay!

(Nhiều bạn giơ tay)

Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám, chín, mười,... Bao nhiêu người nghĩ yêu là sướng?

(Một số bạn giơ tay)

À, hai trường phái. Những bạn yêu là khổ nói tại sao yêu là khổ đi ạ! Em nói đi, tại sao yêu là khổ?

Một bạn: *Dạ, em thấy yêu thì đa số mọi người cũng có cái tôi lớn quá nên dù không ở nhà cùng nhau, anh đang nói đến chuyện yêu thôi?*

Trong Suốt: Yêu thôi, chỉ yêu thôi.

Bạn đó: *Dù không ở cùng nhau nhưng mà đôi lúc cũng có những cái chuyện mà cùng đưa ra ý kiến chung ấy, cần cái ý kiến chung thì hai người bắt đầu xung đột. Từ đó dẫn tới... rồi không có ai nhường ai, rồi kiểu vậy đó. Như vậy thì rất là khổ.*

Trong Suốt: Em đã yêu bao giờ chưa?

Bạn đó: *Dạ có. (Cười)*

Trong Suốt: Lúc đầu có khổ không? Lúc mới yêu có khổ không?

Một bạn: *Khoảng hai tháng đầu thì giống như là thiên đường. (Cười) Xong rồi trở về thực tế.*

Trong Suốt: Hai tháng đầu là thiên đường, sau đấy, lần bắt đầu khổ của em là như thế nào?

Bạn đó: *Bắt đầu là có một chuyện ví dụ là nhà bạn đó xảy ra chuyện, em quan tâm nhưng mà không đủ theo kỳ vọng của bạn thì bạn nói là em không có đủ yêu bạn.*

Trong Suốt: À, rồi!

Bạn đó: *Bắt đầu là hai bên xích mích với nhau.*

Trong Suốt: Khi em bắt đầu không thoã mãn được kỳ vọng của bạn ấy thì bắt đầu khổ, đúng chưa?

Bạn đó: *Nói chung là bạn cũng tốt rất nhiều.*

Trong Suốt: Đúng rồi. Ai nói yêu là khổ giờ tay ạ? Bạn nào nữa? Mấy bạn liền ở đây giờ tay: “Yêu là khổ”. Yêu là khổ đấy ạ. Bạn khác đi ạ, bạn kia nãy giờ nói nhiều rồi, bạn khác đi. Bạn nam này nói yêu là khổ.

Một bạn nam: *Dạ em thưa Thầy là, bởi vì quan điểm của em đó là khi mình sở hữu một thứ gì đó thì mình sẽ khổ và mình không sở hữu một thứ gì đó thì mình sẽ không khổ.*

Trong Suốt: Em yêu bao giờ chưa?

Bạn đó: *Dạ rồi.*

Trong Suốt: Bao nhiêu lâu sau là bắt đầu khổ?

Bạn đó: *Chính thức là khoảng chừng khi em đòi hỏi họ một thứ gì đấy là em bắt đầu đau khổ.*

Trong Suốt: Bắt đầu đòi hỏi mới khổ đúng không?

Bạn đó: *Vâng.*

Trong Suốt: Như vậy hai bạn đều nói thực chất là gì? Yêu chưa khổ, bắt đầu đòi hỏi mới khổ. Đúng không? Bắt đầu kỳ vọng, hai tháng sau mới khổ mà, bắt đầu kỳ vọng đấy. Còn bạn nam thì nói là sau khi đòi hỏi mới khổ. Như vậy yêu chưa chắc đã khổ, mà cái gì mới khổ? Đòi hỏi bắt đầu khổ, kỳ vọng bắt đầu khổ, đúng không ạ?

Thực chất mọi người nghĩ yêu là khổ chưa chính xác lắm! Tại vì ở đây kinh nghiệm mọi người cho biết mà: Yêu có khổ ngay đâu? Phải đòi hỏi và kỳ vọng. Yêu không khổ, mà cái gì động mới khổ? Yêu không khổ mà khi cái tôi bị động vào bắt đầu mới khổ, đúng không ạ? Mọi người đồng ý không ạ? Yêu chưa khổ, yêu hai tháng đầu có khổ đâu, chúng tỏ yêu chưa phải là khổ. Yêu chưa khổ, yêu không khổ mà khi cái tôi bị động vào thì bắt đầu mới khổ. Mọi người thử nghĩ lại mình xem, bao nhiêu người đồng ý giờ tay ạ? Đồng ý quan điểm đấy: Yêu chưa khổ mà... *(Rất nhiều cánh tay giơ lên)* Đúng rồi, rất nhiều, cảm ơn mọi người!

Yêu chưa khổ mà khi cái tôi bị động vào bắt đầu mới khổ. Hoá ra lúc nãy mình nói về hôn nhân là kiểu gì cũng khổ! Em vừa nói yêu làm gì có khổ hoá ra không đúng lắm, chưa

đúng lắm. Mà khổ chỉ bắt đầu xuất hiện khi cái tôi bị động vào. Bây giờ mình tưởng tượng có một loại tình yêu nào đấy mà cái tôi không bị động vào thì có khổ không ạ? Nếu tôi có kiểu tình yêu nào đó mà cái tôi không bị động vào, có khổ không ạ? Sẽ không khổ!

Đấy, ở đây những ai yêu sẽ hiểu ngay mà, cái đoạn đầu đã khổ mấy đâu? Vì cái tôi chưa động vào nhau mấy. Cái khổ bắt đầu đến khi cái tôi bị động vào nhiều. Đòi hỏi mà không được này, bị coi thường này, bị tổn thương, tất cả đến từ cái tôi bị động vào. Thế nên là hôn nhân mà dựa trên việc chúng ta sẽ cưới nhau để làm cho cái tôi của nhau sướng hơn thì hôn nhân đấy chắc chắn sẽ dẫn đến gì ạ? Đau khổ. Đúng không ạ? Vì cuộc hôn nhân đấy, mục tiêu của nó là thoả mãn cái tôi. Mà không ai thoả mãn mãi được, sự thật là thế!

Có lấy người vợ xinh nhất thế giới, lấy người đàn ông giàu nhất thế giới hay lấy cô gái đẹp nhất thế giới thì một lúc sau cái tôi có thoả mãn được nữa không ạ? Không thoả mãn được nữa. Thế nên là bất kỳ cuộc hôn nhân nào mà cơ sở của nó là: “Chúng ta sẽ lấy nhau để thoả mãn cái tôi của mỗi người.”, cuộc hôn nhân đấy chắc chắn sẽ dẫn đến gì ạ? Đau khổ. Sẽ... mẹ này xong rồi sẽ... nút rồi sẽ vỡ. Bởi vì nó dựa trên một cơ sở sai lầm là thoả mãn cái tôi của nhau mà không bao giờ thoả mãn được hết!

Hôm nay mà chiều nó rồi thì hôm sau có thể phải chiều nhiều hơn những cái khác. Nó đòi hỏi, lòng tham vô đáy mà, đòi hỏi của cái tôi là vô hạn, nên kiểu gì sẽ có một ngày nào đó mình không làm được cái mong muốn của người kia, có thể mình mệt hay ốm, tâm trạng mình không vui.

(Một bạn giơ tay)

Mời em.

Một bạn: *Thưa, cho em hỏi một câu ạ. Tại vì lúc này anh có nói là nếu mà trong tình yêu có một sự kỳ vọng thì mình sẽ khổ. Tại vì em đến bây giờ em cũng chưa biết là em có yêu chưa nữa, nhưng mà chỉ cảm thấy thân với chỉ thích thôi. Và em muốn hỏi anh là ví dụ mình thích người đó bởi vì họ tốt với mình và họ có những cái đặc trưng khác với những người khác trong mắt mình hơn, và mình cảm thấy là: “Quao cái người này là đúng rồi đó, hợp với mình”.*

Tóm lại là mình thấy có cảm giác đặc biệt với họ nhưng mà trong một khoảng thời gian sau, ví dụ sau em sẽ cưới họ chẳng hạn, rồi bỗng nhiên mình nhận ra là thật ra những cái ban đầu là họ cố tạo ra cho em nhìn thấy thế thôi! Hoặc là họ vì một cái gì đó mà họ thay đổi đi. Ví dụ như mấy chị cũng nói là do áp lực cuộc sống, họ không còn những cái ban đầu để mà mình nhìn họ như vậy để mình thích và sau đó mình nhìn ra là: “Ủa? Vậy là cái người mình thích có phải là người này hay không?”. Vậy cái điều đó có phải là kỳ vọng hay không ạ?

Trong Suốt: *Tốt, phổ biến đúng không ạ? Lúc đầu mình yêu một người sau đó mình lại thấy mình lấy một người. Cái người đấy nó thành hết như người khác ấy, thời gian biến đổi. Quan điểm chung của cái tôi là gì? Tôi sẽ lấy cái người mà làm tôi sướng nhất, hạnh phúc nhất. Em muốn lấy cái người đấy. Em yêu anh ấy vì em thấy anh ấy có rất nhiều đặc tính hoặc là em thích vì ở cạnh cái mình thích, mình sướng đúng không? Ở cạnh cái mình thích mà! Ai chẳng thích ở cạnh cái mình thích. Thì kiểu yêu đấy nó vẫn dựa trên việc làm cho cái tôi sướng. Nên khi lấy rồi một thời gian sau anh ấy đổi hoặc là do áp lực thay đổi, hoặc ngày xưa anh ấy giả vờ thì em sẽ hoàn toàn thất vọng, cái tôi không còn thoả mãn nữa.*

Vì sao, vì khi nó lấy dựa trên quan điểm gì? “Người này sẽ làm cho mình sướng lắm đây!”, nên khi cái người đấy thay đổi, không được như ngày xưa, không biết vì bất cứ lý do gì thì cái tôi nó sẽ khổ. Nó khổ vì sao? Vì cơ sở hôn nhân của nó là: Người này sẽ làm cho tôi sướng lắm đây! Thế nếu em yêu kiểu đấy, lấy kiểu đấy thì kiểu gì cũng sẽ khổ.

Bạn đó: Dạ, vậy anh cho em hỏi tại vì con gái, bản thân em khi mà mình tiếp xúc, mình nói chuyện hoặc là mình đã tin, ví dụ như đi từ thiện chẳng hạn, thấy họ có những đặc tính mà mình để ý, thì hai bên mới thích nhau. Còn nếu mà nói về tình yêu gọi là chân chính thì chỉ dựa vào cái điều đó là ừ cho dù sau này họ có đáng ghét, hay là họ xấu xa hay là cái gì đó mình vẫn thích. Anh có thể giải thích cho em thêm về cái chữ yêu đúng là như thế nào so với kỳ vọng không ạ?

Trong Suốt: Rất tốt, rất tốt! Tình yêu dựa trên cái tôi ấy, mục tiêu của nó là làm tôi sướng. Em yêu một người nhưng mà không phải là vì người ta, em yêu một người vì người ta làm cho mình sướng. Tình yêu gọi là thuần túy dựa trên cái tôi – yêu một người để làm mình sướng – thì điều đấy chắc chắn là khổ! Vì yêu một người để làm mình sướng mà, thì đơn giản người này thay đổi một chút, nhỏ thôi là mình đã khổ rồi nữa là thay đổi mau. Nên cái loại tình yêu mà: “Tôi yêu cô ấy”, hoặc là: “Tôi cưới cô ấy” để làm tôi sướng, chắc chắn là không bền. Chắc chắn sẽ tan vỡ, rất là khó giữ.

Thế thì liệu còn loại tình yêu nào khác không? Còn tình yêu đấy chắc chắn là hỏng rồi! Đúng không ạ? Bằng chứng quá nhiều rồi, rất nhiều người ở đây đã hiểu, quá hiểu rồi. “Tôi yêu một người để làm tôi sướng” – tình yêu đấy hoàn toàn dựa trên cái tôi, 100% dựa trên cái tôi nên chắc chắn là sẽ khổ, không thể chối cãi được!

Thế điều vừa mới nói xong là gì? Chẳng lẽ cuộc đời nó lại đen tối thế này? Yêu là khổ à? Thì mình phát hiện ra là gì: A, hóa ra yêu không phải là khổ, cái tôi xen vào bắt đầu mới khổ, chứ lúc đang yêu chưa khổ. Lúc cái tôi bị động vào, bị xen vào mới khổ. Hôm nay mình nói chuyện “Hôn nhân là nấm mồ chôn tình yêu dỏm” đúng không? Tình yêu dỏm là gì? Là tình yêu để thỏa mãn cái tôi. Vì yêu một người để cái tôi mình được sướng, đấy là tình yêu dỏm. Hậu quả của tình yêu dỏm là: đánh vợ, chửi vợ, ngoại tình, li dị. Nếu mình yêu một người mà dựa trên cái đấy, sớm muộn gì, vấn đề chỉ là thời gian thôi, sự thật nó sẽ lộ ra, là đấy - đi đến tình yêu dỏm.

Hôn nhân thúc đẩy nhanh quá trình đấy bằng cách cho hai người ở cạnh nhau, bằng việc nhốt hai quả bóng vào chung một cái lồng, làm xước nhau, khổ nhau và làm nhau bẹp dí. Hôn nhân đẩy nhanh quá trình làm cho tan vỡ tình yêu dỏm, bởi vì bản chất tình yêu đã dỏm sẵn từ đầu rồi. Khi mình yêu một người, mình lấy một người để làm cái tôi mình sướng thì tình yêu đó đã dỏm ngay từ đầu. Vì thế quá trình hôn nhân chỉ thúc đẩy để cho nhanh chóng xảy ra việc tan vỡ.

Thế nhưng rõ ràng ở đây các bạn đều nói là gì? Lúc mới yêu hai tháng chưa khổ, như vậy vẫn có thể tồn tại một loại yêu khác. Tình yêu mà không để làm cho tôi sướng. Đấy, liệu trên đời có tình yêu đấy không thì chúng ta sẽ bàn tiếp. Nhưng từ bằng chứng các bạn nói có vẻ như là vẫn còn tia hy vọng, vẫn còn một loại tình yêu mà không dựa trên cơ sở vừa gặp cái đã nghĩ ngay: “Tôi yêu anh này anh sẽ làm tôi sướng lắm đây.” Đấy, có những người rất thực dụng, thấy một anh giàu cái là tìm cách yêu ngay, vì họ đến với anh ấy với mong muốn là gì? “Mình yêu anh này, anh sẽ cho mình nhiều tiền, mình sẽ sướng lắm đây”. Nhưng có rất nhiều người không thực dụng như vậy, họ không bắt đầu yêu mà suy nghĩ rằng là gì, “nếu mình yêu người này thì người này sẽ làm tôi sướng lắm đây”. Cái tình yêu đấy và hy vọng, tình yêu mà dựa trên..., tình yêu dỏm đấy, dựa trên cơ sở yêu người

này sẽ làm cho tôi sướng, tình yêu ấy không hy vọng và hôn nhân đào mồ chôn tình yêu đấy luôn! Vì hôn nhân thúc đẩy quá trình cái tôi va chạm vào nhau.

Thế nhưng tất cả chúng ta đều công nhận rằng ngay cả vợ và cả chồng mình, mình đã có giai đoạn yêu người ta mà không vì cái tôi. Có không ạ? Mình sẽ có những giai đoạn đầu tiên, lúc mới yêu nhau chẳng hạn hoặc thậm chí trong quá trình yêu nhau cũng có những giai đoạn như vậy. Mình yêu người ta mà không cần cho cái tôi mình sướng.

Ồ đây ai đã từng trải qua cái chuyện yêu một người mà không phải là để cho cái tôi mình sướng chưa ạ? Một giai đoạn nào đấy trong cuộc đời mình ấy. Hai tháng, một tháng hay một lúc nào đấy mình yêu người đấy không phải để cái tôi mình sướng? Ai đã trải qua chưa ạ? Ai trải qua giờ tay ạ?

(Một bạn giờ tay)

Một người, một người thôi ạ? Lúc mới yêu ấy, lúc mới yêu mình đã quan tâm gì đến việc người ta làm mình sướng đâu? Mình chỉ yêu đơn thuần thôi mà? Còn ai nữa không ạ?

(Một bạn khác giờ tay)

Hai người? Chết rồi tình hình nghe có vẻ bi đát quá! *(Cười)* Khi mình mới yêu một người, mình chưa có cái động lực là anh này làm tôi sướng đâu, hay cô này làm tôi sướng đâu! Đoạn sau, về sau khi đang yêu mà cái tôi bắt đầu xen vào thì bắt đầu có động lực đấy. “Ông này sẽ làm tôi sướng lắm đây!”. Hay tình yêu mẹ con là dễ hiểu nhất. Tình yêu mẹ con đấy, thấy luôn! Mấy người mẹ lại nghĩ rằng đứa con này làm tôi sướng đâu! Yêu là yêu thôi mà! Tình yêu gần gũi nhất là tình yêu mẹ con nhưng không phải là tình yêu nam nữ không có.

Cũng có giai đoạn trong cuộc đời mình, thậm chí lúc lấy nhau rồi mình cũng có lúc yêu người ta để làm người ta hạnh phúc mà, có phải vì mình đâu! Đã ai trải qua chưa ạ? Đã ai trải qua cái loại tình yêu trong một giai đoạn nhất định trong cuộc đời mình là mình yêu một người không phải là để cho mình sướng mà thực sự vì người ta chưa ạ? Ở đây đã ai trải qua chưa ạ? Một giai đoạn nào đó trong cuộc đời mình, mình yêu một người không phải với động cơ là: “Người này sẽ làm tôi sướng lắm đây” mà thực sự vì mình muốn người ta hạnh phúc. Tình yêu rất thuần túy luôn, có chưa ạ?

(Một số bạn giờ tay)

Một, hai, ba. Ít quá! À, bốn, năm, tốt, sáu, bảy. Vẫn là ít quá, quá ít! Mới có bảy người thôi ạ, còn những người khác thì sao ạ? Chưa từng bao giờ ném trái tình yêu đấy ạ? Cứ gặp nhau phát là nghĩ ngay là: “A! Cô này sẽ làm mình sướng lắm đây.”, “A! Anh này sẽ làm mình sướng lắm đây”. Thật đấy ạ? Còn ai nữa không ạ? Còn ai đã trải qua cái tình yêu đấy ạ, tình yêu mà yêu một người không phải làm cho mình sướng chưa ạ?

(Mọi người tiếp tục giờ tay)

À, bốn, năm, sáu, bảy, tám, chín. Chín người, mười người, vẫn quá ít ạ. Hà! Em đây, em đã từng bao giờ, nói rõ ban đầu yêu người ta không phải là vì mình không? Có đoạn đấy không? Một quãng nào đấy? Có chưa ạ? Phải có mới đúng chứ nhỉ? Lẽ ra phải trải qua chứ đúng không? Sao mọi người rụt rè như thế hay mọi người chưa từng yêu kiểu đấy ạ? Thôi hỏi những người không giờ tay đi. Minh Hương, chuyên gia bị chồng đánh vì nhìn

trai, em đã từng bao giờ yêu một người mà không phải vì mình sướng chưa? Một khoảng nào đấy trong cuộc đời em?

Minh Hương: Dạ chưa ạ, tại vì em kỳ vọng quá nhiều.

Trong Suốt: Gặp một phát kỳ vọng luôn?

Minh Hương: Vâng ạ.

Trong Suốt: Gặp một cái kỳ vọng luôn? Quao! Nhìn thấy một phát là kỳ vọng luôn: “Anh này sẽ làm mình sướng lắm đây?”. Thảo nào bị chồng đánh! (Mọi người cười) Vừa nhìn một cái đã nghĩ là người ta làm mình sướng rồi. Có ai khác không ạ? Có bạn nào khác không ạ? Phúc! Chưa từng bao giờ luôn? Có không?

Hồng Phúc: Cũng có ạ. Lúc yêu thôi ạ, chứ còn lúc cưới thì lúc nào em cũng là áo quần cho chồng để có bộ đồ đẹp để mặc đi làm hay là cố gắng nấu, cố gắng mua thức ăn ngon cho chồng ăn...

Trong Suốt: Chính xác! Chính xác! Đâu phải lúc nào mình cũng vì mình đâu! Thực chất trong tình yêu đấy, cái đoạn hạnh phúc nhất là đoạn không vì mình. Bắt đầu vì mình một phát là khó chịu rồi. Khi bắt đầu yêu vì mình thì người ta trái ý một cái là mình thấy khó chịu rồi.

Trong giai đoạn tình yêu đấy, ở đây ai đã trải qua kinh nghiệm yêu đương rồi sẽ thấy là cái đoạn hạnh phúc nhất không phải vì mình đâu, mà mình vì người ta là hạnh phúc nhất. Chứ bắt đầu vì mình một cái là khổ. Bao nhiêu người đồng ý ạ? Giai đoạn hạnh phúc nhất, giai đoạn ba ngày, một ngày hay là ba mươi phút? Hạnh phúc nhất hóa ra không phải vì mình mà là vì người khác. Có ai trải qua cái đấy chưa ạ? Giờ tay đi ạ?

(Nhiều bạn giơ tay)

Nhiều chứ đúng không ạ? Rất nhiều đúng không ạ? Khu vực này thì sao ạ? Bên này có vẻ không yêu đương gì hay sao? Những con người không yêu đương hay là toàn yêu đương vì mình hết? Các bạn này thì sao ạ? Nếu các bạn chưa trải qua thì cũng được, không sao, mình sẽ kiểm tra, kiểm nghiệm. Có một loại tình yêu mà không cần phải “tôi” ở đây, không cần “vì tôi” mà vẫn sướng. Có được bao nhiêu người, lúc này chỉ có mười cánh tay giơ lên thành ra rất khó nói về cái chủ đề mà ít người biết nhưng mà thật ra có mười một bạn...

(Một bạn giơ tay)

Em phát biểu à? Ừ, em nói đi.

Một bạn: Thưa Thầy là em nghĩ cái tình yêu mà không vì tôi là không có tồn tại ạ,

Trong Suốt: Không tồn tại luôn?

Bạn đó: Tại vì đôi khi cái chị nói là chị muốn chồng chị có một bộ quần áo đẹp khi đi làm nhưng mà đâu đó hoàn toàn không phải là vì chồng chị. Có một phần là chị thỏa mãn bản thân của mình: chồng mình mang đồ đẹp như vậy là chồng mình đẹp, mình cảm thấy vui. Giống như cái việc mình muốn đem một cái gì đó cho cái người kia, mình nghĩ là mình cho

họ mà thật ra là.... Ví dụ mình tặng quà cho họ, cái cảm giác mà mình tặng quà cho họ ấy, họ cảm thấy vui, mình nhìn thấy cái nụ cười của họ là một phần mình đang thỏa mãn bản thân mình. Cái đó cũng là cái tôi của mình. Em nghĩ nếu tình yêu mà không vì bản thân mình thì không tồn tại trên đời.

Trong Suốt: A! Được, đây là một quan điểm.

Bạn đó: *Giống như mình đi với một người đó, mình cảm thấy mình thoải mái, mình vui thì mình mới yêu người đó, mình mới chấp nhận rằng mình quen người đó. Chứ tự nhiên gặp ai mà cứ thấy mà ghét làm sao mình yêu người đó được.*

Trong Suốt: Rồi.

Bạn đó: *Làm sao mà mình có thể quen người đó?*

Trong Suốt: Bạn nói rất hay, rất sâu sắc là đằng khác, bạn ấy rất sâu sắc.

Bạn đó: *Với lại em cũng cảm thấy là từ này giờ nói... nếu mà như vậy thì cũng chẳng để làm gì cả. Nếu mà như không thỏa mãn bản thân mình, cưới mà không thỏa mãn bản thân mình gì cả, chẳng lẽ mình nói mình cưới anh đó chỉ vì người đó thôi? Không phải vì mình hả?*

Trong Suốt: Quá khó đúng không?

Bạn đó: *Nếu như vậy thì mình đâu có yêu người đó, nghe như mình bó thí vậy đó, làm sao mà có chuyện đấy xảy ra?*

Trong Suốt: Rất tốt. Em nói toàn đúng hết luôn!

Bạn đó: *Em cũng không hiểu là hôn nhân để làm gì cả.*

Trong Suốt: Ừ, được. Chuẩn luôn! Anh cũng không hiểu! *(Mọi người cười và vỗ tay)* Hôn nhân là do nhân quả. Chúng ta có câu nổi tiếng là: “Hôn nhân là vấn đề của thời điểm”, đúng người mà sai thời điểm thì cũng? Cũng gì ạ? Cũng vô nghĩa luôn! Mà sai người nhưng đúng thời điểm thì sao ạ? Vẫn thành đôi như thường.

Hôn nhân chỉ là vấn đề của thời điểm, hay nhà Phật nói là vấn đề của duyên. Hai người lấy nhau chẳng qua là duyên nợ, hết! Có duyên có nợ với nhau thì lấy nhau mà trả duyên trả nợ. Không phải trả duyên thì trả nợ, thế thôi! Chứ không phải là li kì như mọi người vẫn tưởng là: “Tôi có tình yêu kỳ diệu!”, có người nghĩ thế nhưng không phải. Nhân quả đời trước đã nợ nhau thì đời này đi mà trả, thế là lấy nhau.

CÂU CHUYỆN HÔN NHÂN CỦA THẦY TRONG SUỐT

Trong Suốt: Không phải anh nói cho vui đâu mà anh nói trên kinh nghiệm của anh đây. Anh không biết tại sao anh lấy vợ luôn! Anh chỉ biết là vợ lấy anh thôi. Vợ đến, xong đặt vấn đề là: “Anh lấy em nhé”, thế là lấy nhau thôi! Chẳng yêu nhau tí nào luôn, anh không có đoạn yêu đương kiểu mọi người vẫn yêu đương để lập gia đình luôn. Chính ngày sau là

anh với vợ anh ký giấy kết hôn, xong! Tình yêu chỉ thế vì khi mình đã hiểu rõ hôn nhân là vấn đề của thời điểm, của duyên rồi thì mình không còn đặt... gọi là kiểu hôn nhân thỏa mãn cái tôi lên hàng đầu nữa. Nếu mọi người hiểu được cái điều đấy thì hôn nhân sẽ khác hẳn. Nghe chuyện anh một chút không? Nghe câu chuyện đấy không?

Một số bạn: Có, có.

Trong Suốt: Thực ra là đang định nói về loại tình yêu xịn nhưng mà nghe khó tồn tại quá nên mình sẽ nói sau. Nghe bạn này bạn phân tích một lúc thì chẳng có tình yêu nào tồn tại cả. Có nhưng mà sẽ phân tích sau, còn bây giờ kể chuyện một chút để xem hôn nhân nó đến từ cái gì.

Thực ra anh cũng không định lấy vợ. Khi anh năm 2006, bắt đầu tu hành anh mới thấy là hóa ra bấy lâu nay cái mình gọi là yêu đương, lập gia đình, v.v... toàn là vì cái tôi hết! Thế là giống như ngày hôm nay mình nói, mình mất đi ý định lấy vợ, mình không có ý định lấy vợ luôn. Nhưng đồng thời mình hiểu cái điều rõ ràng là vợ lấy hay không, không phải do mình quyết mà do ai quyết ạ? Nhân quả quyết. Nếu mình có nợ với cô nào, thì mình... khi cô ấy mò đến, thì mình buộc phải? Phải trả nợ. Mà nếu cô nào có nợ với mình mà khi cô ấy mò đến trả, mình buộc phải gì?

Một bạn: Phải nhận.

Trong Suốt: Vẫn phải nhận! Nhân quả là như thế, không thể thoát được, không ai thoát được chuyện đấy. Ngày xưa có câu chuyện là một người phụ nữ chết xong rồi... à, còn nhớ chuyện ấy không nhỉ? Chuyện ấy nổi tiếng đúng không?

Một người đàn ông đến gặp một nhà sư và hỏi: “Tại sao con yêu cô ấy bao nhiêu năm rồi mà lại không lấy được cô ấy, cô ấy lấy thằng khác. Thằng ấy mới gặp phát, cô ấy mấy tháng sau bỏ con lấy nó luôn!”. Nhà sư mới ngồi soi kiếp cho ông này và trả lời là: “Vì đời trước cô ấy là một cái xác chết bên đường, con đi qua và thấy cái xác chết đấy, thấy thương quá thế là mới lấy cái chiếu đắp cho. Thắp cho ba nén hương và đắp cái chiếu đấy để bên lề đường. Thế là cô ấy nợ con việc đắp chiếu. Thế rồi một anh khác đi qua thấy thương quá nữa, bỏ ra cả một ngày để đào cái huyệt. Đấy, đào huyệt để thân xác xuống, lấp đất lên, xây cái mộ tử tế. Thì cô ấy nợ anh cả một ngày đào huyệt và một cái mộ tử tế. Thế đời này gặp lại nhau, do con có mối duyên là đắp chiếu cô ấy nên là cô ấy yêu con một năm. Nhưng mà vì cô ấy nợ anh ấy cả cái huyệt nên là gặp anh ấy cái là yêu ngay và lấy nhau một đời luôn”.

Đấy, hôn nhân chỉ đơn giản là nhân quả. Sự thật, hiểu sự thật rồi thì mình không còn quá là mơ mộng với hôn nhân nữa, nhân quả đến thế nào chấp nhận như thế. Có bài hát của Mỹ Tâm rất hay ấy, bài gì ấy nhỉ?

Mọi người hát: “Tình yêu đến em không mong đợi gì, tình yêu đi em không hề hối tiếc”.

Trong Suốt: Đấy, “Tình yêu đi em không hề hối tiếc”. “Tình yêu đến em không mong đợi gì” vì em đã quá hiểu nhân quả. Tình yêu đến và đi là do nhân quả chứ không phải do em quyết định nên là em chẳng mong đợi gì, em cũng không hối tiếc. Cái người mà hiểu nhân quả một cách sâu sắc sẽ nghĩ như vậy.

Anh cũng nghĩ như vậy nên là năm 2010 anh tuyên bố với cả... bố mẹ anh già rồi, bố anh 70 tuổi rồi. Bố anh bảo: “Con phải cưới vợ đi nếu không thì ế.”, cháu đích tôn các loại đấy! Lấy ai nói đời bây giờ? Anh bảo là gì? “Tình yêu đến con không mong đợi gì bố ạ,

tình yêu đi con cũng không hề hối tiếc. Thế nên là bố mẹ phải đồng ý với con là thôi thì nếu mà đời này có duyên thì con sẽ lấy. Hoặc là không đủ duyên thì không lấy. Và nếu duyên ít thì lấy một vợ mà duyên nhiều thì lấy n vợ”.

“Đấy, quan điểm của con là gì? 0-1-n.” 0-1-n là gì? Nếu không có duyên với ai thì không lấy ai hết, không có vợ. Nếu có duyên với chỉ một cô thôi thì lấy một vợ, còn nếu có duyên với n cô, thì mình đành phải gì? Đành phải lấy n vợ, làm thế nào được? Nhân quả mà! Nếu đời trước có mười cô đắp chiếu cho mình (*mọi người cười*) thì phải yêu mười cô đúng không? Xong rồi có một cô thương mình, xong rồi có một cô khác ba năm sau lại cái táng cho mình, cô khác sáu năm sau cái táng lần nữa, có phải phải lấy ba cô không?

Đấy, đây là câu chuyện có thật không phải nói đùa. Gia đình anh hoàn toàn thất vọng vì thằng cháu đích tôn trở nên... nó trở nên gọi là gì nhỉ? Gọi là gì nhỉ? À tâm thần hay cái gì đấy. Từ gì giống từ đấy nhỉ? Hấp! Đúng không ạ? Hâm hấp, hâm hấp, chuẩn! Thằng cháu đích tôn bị hâm hấp! Không ngờ cái thằng cháu mà học hành tử tế, cũng có công danh sự nghiệp đàng hoàng mà lại quan điểm là 0-1-n thì gia đình buồn không? Gia đình không vui tí nào hết! Thì mai mối cho mình rất nhiều! Vẫn mai mối, mai mối rất nhiều luôn. Theo mọi người, anh có đi gặp người mai mối không? Có hay không?

Mọi người: Có!

Trong Suốt: Có hay không?

Mọi người: Có!

Trong Suốt: Ai bảo không là sai rồi. Quan điểm của mình là gì?

Một số bạn: Do duyên.

Trong Suốt: Tùy duyên thôi mà! Tùy duyên nghĩa là gì? Lấy thì cũng là do duyên mà không lấy cũng do duyên, thì sợ gì? Nhưng mà mình gặp cô nào thì lần sau cô ấy nhắn với cả bố mẹ và người thân mình là: “Tại sao cô lại giới thiệu người đấy với cháu?”. (*Mọi người cười*)

Vì sao mọi người biết không ạ? Mình đến mình bắt đầu giảng đạo Phật cho cô ấy nghe. Mình giảng cho cô ấy đạo Phật là thế, yêu đương chả có ý nghĩa gì cả đâu! Đấy mình giảng nhân quả, mình cứ tưởng mình đang khai sáng tâm hồn cô ấy. (*Mọi người cười*) Nhưng mà cô ấy tìm mình để làm gì ạ? Lấy chồng cơ mà! Mình bảo cô ấy: “Yêu đương là cái trò phù phiếm!”, thế là cứ khoảng ba ngày sau là mất uy tín. Cô mình cũng bảo: “Sao cháu...”, họ hàng mình rất quý mình vì là cháu đích tôn mà, rất là muốn mình lấy vợ. Thế là cô chú, anh chị em mỗi người giới thiệu vài người nên gặp rất nhiều người luôn! Gặp xong rồi rủ đi chùa các loại, chẳng bao giờ đi cùng cả. Cuối cùng cũng không nên hôn, không cưới được cô nào hết! Cô nào cũng chỉ để lại cho mình một chút gọi là bối rối.

Đến năm 2010, tức là sau bốn năm tu hành thì gia đình mình thất vọng: “Thằng này chắc không cưới vợ”. Không chỉ gia đình mà bạn bè của mình, bạn bè của mình thấy nó đầu thì cao trọc, quần áo thì trông nhìn như ông sư, không ai nghĩ là mình lấy vợ hết! Thế là tất cả gia đình, bạn bè, họ hàng không ai tin là mình bảo 0-1-n. “Chắc nó chỉ nói thế thôi! Chắc nó là kiêu chán đời không muốn lấy vợ, mất niềm tin vào tình yêu.”, nhưng mà thật sự là không phải. Bên trong không phải như vậy, bên trong vẫn không chán tình yêu, không ngán cái đấy. Mình chỉ quá hiểu bản chất tình yêu là gì thôi. Hôn nhân chỉ là vấn đề

của thời điểm, tình yêu chỉ là vấn đề của nhân quả. Thế là năm 2010 thì mình vào Sài Gòn chơi, gặp một cô. Cô đấy trông cũng xinh không?

Một số bạn: *Xinh ạ!*

Trong Suốt: Cũng được đúng không? *(Mọi người cười)* Xinh xắn, đối với mình là cũng xinh nhưng mà mình không có tán tỉnh gì hết. Mình “tình yêu đến em không mong đợi gì”, tán tỉnh cái gì. Thế là mình không tán tỉnh gì hết mình cứ... đấy, gặp gỡ rồi nói chuyện như bình thường thế này này. Cũng trà đàm xong rồi cô ấy cũng ngồi ở dưới, thế sau một ngày nhất định, mà mình gặp cô ấy chỉ có hai, ba lần chứ không nhiều, thì tự nhiên cô ấy mới hỏi là: “Anh ơi, em thấy anh sống một cách kỳ quái quá nhưng mà em cũng nghe đồn anh bảo là anh rất là tùy duyên, đúng không anh?”. Mình bảo: “Cũng tùy, xem nó duyên thế nào!”. Đùa thôi, mình bảo: “Ừ, đúng rồi. Đúng tùy duyên thật”. Thế là cô bảo là: “Thế anh có sẵn sàng lấy em làm vợ hay không?”. Không yêu gì luôn! Trước đấy là mình còn chưa nắm tay nhau, không tặng hoa, không tặng nhau cái gì bao giờ cả. Không tặng quà, tặng hoa, tự nhiên cô ấy hỏi câu đấy. Theo mọi người mình đồng ý không ạ?

Mọi người: *Có!*

Trong Suốt: Xinh, đẹp, trắng! Bao nhiêu người nghĩ mình sẽ đồng ý ạ?

(Nhiều bạn giơ tay)

Rồi, sai hết, sai hết! Rất tiếc! Là duyên cơ mà! “Em đợi anh một chút, anh lấy cái xúc xắc tung đã!”. *(Mọi người cười)* Nếu mà ngựa, thì tượng Quan Âm Bồ Tát, có cái tờ này người ta hay thêu Quan Âm Bồ Tát. Nếu mà ngựa thì là anh sẽ lấy em”. Nếu nó sấp thì sao? Thì thôi, bye bye, vì tình yêu là duyên mà! Thế mà mình gì? Trước sự ngỡ ngàng và hơi có phần tức giận, tức hay không không biết, chắc không tức đâu nhỉ? Cô ấy cũng kỳ quái lắm thế là mình tung xúc xắc, à tung cái gì nhỉ? Tung xu. Thì xu bảo “Lấy được” thế là mình quay sang cười hì hì bảo: “Được”. *(Mọi người cười)*

Thế là mấy hôm sau mình dẫn cô ra Hà Nội. Xong bảo cô là thôi giờ đã đồng ý lấy rồi thì cưới lúc nào chưa biết, cứ làm đăng ký kết hôn cho chắc. Thế là mình đăng ký kết hôn luôn! Trong một tuần, đầy đủ thủ tục các loại. Đến bây giờ thành vợ chồng rồi. Một vợ hai con rồi, chưa thấy cô thứ hai xuất hiện. Hiện giờ cô thứ n chưa xuất hiện nhưng mình chẳng có vấn đề gì n cả! Nếu chẳng may một cô khác xuất hiện mà nhờ ngày xưa cũng đã nhờ chôn mình chả lẽ mình lại từ chối? *(Mọi người cười)* Đấy! Đấy là sự thật luôn đấy, và cái người vợ của mình ấy, cô ấy - vì cô ấy là người tu hành, sau đấy cô ấy thành người tu hành, lúc đấy chưa nên là về sau cô ấy đồng ý quan điểm của mình luôn. Quan điểm là gì?

Một số bạn: *Tùy duyên!*

Trong Suốt: Quan điểm gì ạ? 0-1-n ạ? Cô ấy chọn quan điểm nào ạ? Cô ấy cũng nói là “Tùy duyên, anh thích lấy thêm cô nữa tùy, em sẽ không ngăn cản. Còn tùy cái lấy đấy của anh ích lợi cho người ta thì anh cứ lấy thôi! Hoặc là ích lợi hay không thì em không biết nhưng mà tóm lại duyên nó thế! Em chẳng ngăn cản.”

Đấy, đấy là cái sự thật xảy ra trong cuộc sống gia đình của mình luôn. Đến bây giờ vẫn hạnh phúc, chưa thấy có chuyện gì xảy ra. Là không phải cứ yêu nhau thì mới hạnh phúc đâu! Mình với vợ mình là sáu tháng sau mới bắt đầu yêu nhau. Cưới nhau sáu tháng sau đấy, mới bắt đầu có tình cảm với nhau, còn lúc đầu thì mỗi người một nơi, có gặp nhau

đâu mà! Có gặp nhau, có làm quen đâu? Cưới nhau mới làm quen, cưới nhau xong mới làm quen, hiểu tính cách của nhau sau.

Đây là một câu chuyện có thật. Rất nhiều người bạn ngồi ở đây biết. Nên hôn nhân thực ra nó không có mục đích như mọi người vẫn tưởng: Làm cho nhau sướng! Không phải! Hôn nhân là vấn đề của nhân quả, hết! Đơn giản, quá đơn giản và trần trụi. Còn tất cả những gì mình tưởng tượng đến đây, bao gồm là: “Cô này sẽ làm mình sướng lắm đây”, “Anh này làm mình sướng lắm đây”, hoàn toàn là nhằm lẫn hết! Đây là hoàn toàn tưởng tượng! Sự thật là gì? Do hai người có duyên với nhau, nhân quả, đến với nhau và cưới nhau. Hoặc do hai người không có duyên với nhau, yêu nhau mãi, lúc sắp cưới lại không cưới được. Rất yêu nhau, rất nhiều năm, có rất nhiều tình cảm sâu đậm sau đến lúc muốn cưới lại không cưới được vì không đủ duyên để cưới, chỉ đủ duyên để yêu thôi! Cái này ai sống sẽ hiểu, ở đây có ai trải qua rồi sẽ hiểu.

Bao nhiêu người hiểu chuyện đây rồi? Tình yêu chỉ là vấn đề duyên số, giờ tay đi ạ. Đây! Những người ở đây rất là từng trải, những bạn nào giờ tay là từng trải. Những ai đã tin rằng yêu nhau là do yêu đương mà cưới thì cũng chưa đủ từng trải. Duyên số chỉ thế. Hai người nhân quả với nhau nên là đôi khi mình cưới cái người mà mình mới gặp nhau. Còn cái anh mà yêu sáu năm, bảy năm thì chả cưới gì cả, cưới anh khác, cô khác. Bản chất của hôn nhân là như vậy.

Đây, câu chuyện của mình là như vậy đây. Trả lời câu hỏi của em đây: “Mục đích hôn nhân là gì?”. Anh không biết luôn! Vì câu chuyện của anh như thế. Và anh cũng không tin những người nói rằng: “Chúng tôi yêu nhau để làm cho nhau hạnh phúc”, không phải! Anh cũng không đồng ý. Mình không phủ nhận điều đây là đúng, nghĩa là có những người nghĩ như vậy. Nhưng mình nói bản chất vấn đề không phải như vậy. Không phải anh chị cưới nhau vì cái điều đây, mà vì duyên số, vì nhân quả đây, kéo hai người với nhau.

Cái việc muốn làm người ta hạnh phúc không có gì sai cả, rất tốt! Nhưng mà động cơ cưới nhau thực chất nó chỉ là nhân quả. Một cái chuyện xảy ra do nhân quả, đến do nhân quả, mà đi cũng là do nhân quả. Bỏ nhau, là đi đây, bỏ nhau này, chia tay nhau này, là đi, do nhân quả. Nếu nó đến do nhân quả và đi do nhân quả thì mong đợi cái gì? Mình chẳng thể mong đợi gì hết. Mình chỉ có sống tử tế nhất mình có thể.

Nếu mình lấy người ta thì mình tử tế với người ta còn nếu mai bỏ nhau, ví dụ anh với vợ anh suốt ngày nói là: “Bây giờ bỏ nhau thì có vấn đề gì không? Chả có vấn đề gì! Bỏ nhau thì mỗi người cầm một nửa ra đi. Rất là nhẹ nhàng.”. “Tình yêu đi em không hề hối tiếc”. Không hối tiếc vì sao? Nếu nhân quả, nhân duyên với nhau đã hết thì đi là đương nhiên, có gì mà hối tiếc? Yêu nhau đũa vỡ mãi chả đi, giận nhau bao nhiêu năm chả li dị. Không đủ nhân duyên, yêu nhau xong rồi có người bị tai nạn, hoàn cảnh thay đổi, có người ngoại tình, đi. Nên là đến thì không mong đợi và đi không hối tiếc.

(Một bạn giờ tay)

Một bạn: Em đồng ý với chia sẻ này của anh nhưng mà em có thắc mắc chút là vì sao ngày xưa thì ông bà mình cũng là do nhân quả mà cưới nhau, bây giờ mình cũng do nhân quả mà cưới nhau, vì sao tỉ lệ ly hôn bây giờ cao hơn rất nhiều so với hồi xưa?

Trong Suốt: Tốt, rất tốt, câu hỏi rất hay. Do ông bà mình công nghệ thấp quá! *(Mọi người cười)* Không có điện thoại, không có Facebook, không có nhà nghỉ, không quán bia ôm. Ông bà mình có quá ít lựa chọn. Ông bà chúng ta quá ít lựa chọn nên là khi một mối quan hệ nó hỏng rồi ấy, chưa tốt ấy, có quá ít lựa chọn để thay thế. Mà khi không có cái thay thế

người ta sống với cái mà tốt nhất thôi. Còn thời đại này quá nhiều lựa chọn đi. Nó có Facebook, nó có nhà nghỉ, có SMS, nó có đủ thứ. Nên là người ta quá nhiều lựa chọn. Khi quá nhiều lựa chọn người ta thay đổi nhanh hơn nhiều. Còn ngày xưa ông bà không phải là không, có phải ai cũng hạnh phúc đâu, nhưng mà chả có lựa chọn nào hết! Nếu thử cho ông bà mười lựa chọn xem, chưa chắc ông bà đã như thế.

Nguyên do thứ hai là xã hội không đồng ý chuyện đấy. Vì xã hội không đồng ý chuyện đấy nên ông bà ít lựa chọn hơn. Còn bây giờ xã hội thực chất... xã hội Việt Nam đã sang giai đoạn khác, bắt đầu người ta cho ngoại tình là đương nhiên rồi, là bình thường. Bề ngoài thì chưa, bề ngoài chưa đồng ý, nhưng thực chất là tâm lý của con người bắt đầu đồng ý đấy là bình thường. Nên là xã hội nó chuyển sang giai đoạn mới.

LIỆU CÓ TÌNH YÊU THẬT SỰ - YÊU MÀ KHÔNG MONG ĐỢI GÌ KHÔNG?

Trong Suốt: Quay lại câu chuyện, vậy thì nếu hôn nhân mà để thỏa mãn hai cái tôi chắc chắn là sẽ khổ. Bản chất hôn nhân không phải sinh ra để thỏa mãn cái tôi, hôn nhân chỉ là vấn đề của duyên số, nhân quả. Nhưng mà khi hai người ở cạnh nhau thì nên làm điều tốt cho nhau hay là điều xấu cho nhau ạ? Khi hai người ở cạnh nhau, lấy nhau, do nhân quả lấy nhau rồi, thì nên làm điều tốt hay điều xấu cho nhau? Không nên làm điều xấu cho nhau để làm gì? Nếu trả nợ thì phải trả cho tử tế, còn trả nợ xong lại gây thêm nợ thì cái đau khổ nó cứ chạy mãi.

Hôn nhân nó làm cho hai cái tôi đến gần nhau hơn, cọ xát mạnh hơn, đau đớn nhiều hơn. Nó chôn vùi tất cả các ảo tưởng về tình yêu. Đây là lý do nói rằng: “Hôn nhân là chôn vùi tình yêu dỏm”. Vì mọi ảo tưởng về tình yêu khi mà đối diện với hôn nhân đều bị chôn hết! Khi hai cái tôi bị động vào nhau, chôn sạch mọi ảo tưởng về tình yêu.

Thế nhưng cái gì còn ở lại? Chả nhẽ hôn nhân tẻ thê? Đây như bạn ấy nói là làm gì có chuyện tình yêu nào không vì mình? Nhưng em thử nhớ lại xem, chính em nhớ lại xem, đã bao giờ em thích một bạn trai mà hỏi nhỏ, nhỏ nhỏ nữa ấy, thanh thiếu niên cấp hai, cấp ba, thích một bạn trai mà không cần bạn ấy làm gì cho mình cơ. Mình từng thích kiểu đấy hay là chưa bao giờ thích? Thích một người mà mình chả cần cái gì ở người ta hết, đã bao giờ chưa?

Trẻ con ấy, có loại tình cảm đấy. Thích một người mà chẳng cần gì ở người ta cả. Chính khi mình lớn lên, già đi, mình có quá nhiều kỳ vọng, mình bắt đầu thích một người mà mình muốn người ta làm điều gì đó cho mình. Cái đoạn thích đấy thì chưa có cái tôi. Còn phần muốn người ta làm gì cho mình, bắt đầu cái tôi nó xen vào. Cái phần mà “người ta phải làm gì cho tôi thì tôi mới hạnh phúc” – là phần của cái tôi xen vào. Còn có một loại tình yêu trong trẻ hơn nhiều! Chẳng cần người ta làm gì cho tôi hết mà tôi hạnh phúc. Có, không phải là dễ nhìn thấy, nhưng có. Chẳng cần người ta làm gì cho tôi hết mà tôi vẫn hạnh phúc. Còn có tôi là gì? Người ta phải làm gì đấy cho tôi thì tôi mới hạnh phúc. Hai cái tình yêu khác nhau.

Cái tình yêu mà người ta không cần làm gì cho tôi mà tôi vẫn hạnh phúc – Tình yêu mà không đi kèm với cái tôi xen vào, có, trên đời có tình yêu đấy. Chính các em cảm nhận mà, nhưng vì chỉ một tháng sau, hai tháng sau hay lúc nào đó mình lớn quá rồi nên là cái

tôi nó xen vào, nó bảo: “Phải làm gì cho tôi hạnh phúc, không thì thôi.” Thì bắt đầu đau khổ tới. Tức là khi mình cưới nhau ấy, sớm muộn gì thì tình yêu dỏm nó sẽ bị đập tan. Nhưng khi đập tan nó rồi thì cơ hội, một cơ hội mới sẽ xuất hiện là liệu mình có thể yêu theo kiểu khác được không? Mình sẽ yêu kiểu thực sự không có mong đợi gì không? Liệu trên đời có tình yêu ấy không? Mình yêu kiểu như thế được không? Yêu mà không mong đợi gì người ta hết, chỉ vui một cách nhẹ nhàng thôi.

Thế từ kinh nghiệm cá nhân thì anh thấy là có. Tình yêu này có sẵn, nó lúc nào cũng có sẵn ở đây. Giống như là ở đây, ở đây có bao nhiêu người có người yêu chia tay rồi mà bây giờ vẫn còn cảm thấy quý người ta? Có không? Người yêu cũ đấy, người yêu cũ của mình mà vẫn còn quý người ta, giờ tay xem nào? Thật lòng ạ.

(Nhiều bạn giơ tay)

Rất tốt, rất tốt. Vậy tình yêu có mất đi đâu? Kể cả chia tay nhau rồi, thì tình yêu đâu có mất đi đâu? Mà chia tay rồi thì còn gì vì mình nữa, người ta đi lấy người khác rồi? Thế mà mình vẫn còn quý, quý như là một loại tình yêu đấy. Thích này, quý này là một loại tình yêu. Như vậy là gì? Kể cả chia tay nhau rồi, người ta lấy người khác rồi, cái nhìn tình yêu của mình thực ra vẫn còn, không phải mất. Cái mất đi là sự sở hữu, không sở hữu nhau nữa. Nhưng tình yêu thì không mất. Bằng chứng là mọi người giơ tay đấy. Xong người ta cưới người khác rồi, đi chỗ khác rồi tại sao mình vẫn còn cảm tình? Bởi vì tình yêu nó không mất, chỉ sự sở hữu mất. Lúc mình mới chớm yêu ấy, cũng thế. Lúc đấy sở hữu chưa có để mà mất. Đúng không ạ?

Lúc mới chớm yêu này là một ví dụ. Lúc yêu một thời gian rồi, bỏ nhau rồi mình vẫn quý người ta là ví dụ thứ hai. Cho thấy rằng vẫn tồn tại một loại tình yêu mà không đi kèm sở hữu, không đi kèm cái tôi, vẫn ở đấy nhưng mình không biết, mình còn phải đè nén tình yêu này xuống: “Ai lại yêu nhau bao lâu rồi, bỏ nhau rồi mà còn quý, không được! Thế này thì không tốt”. Không đè nén được, làm sao đè nén được? Làm sao mà đè nén nó xuống được? Bởi vì hóa ra nó mới là tình yêu xịn, còn cái tình yêu cộng với cả cái tôi ấy, cái tôi sở hữu, cái tôi được lợi, nó là tình yêu dỏm.

Cái tình yêu mà mình không được gì từ người ta mà mình vẫn yêu, là tình yêu không đi kèm cái tôi ở đấy. Còn tình yêu mà mình phải được gì từ người ta mình mới yêu là tình yêu có “tôi”. Hóa ra lâu nay mình vẫn quá quan tâm tới cái dỏm mà mình quên mất cái tình yêu xịn vẫn đang ở đây – tình yêu mà không đi kèm đòi hỏi họ phải làm gì cho tôi. Có, tình yêu vẫn đang ở đây, không đi đâu mất. Nhưng mình quên mất nó, mình quên sạch vì mình quá quan tâm tới loại tình yêu mà phải cần cái gì đó, mới yêu. Mình quên sạch đi mất rằng là, hóa ra, mình cũng đã... thậm chí mình đang có loại tình yêu mà không cần người ta có gì hết. Tình yêu có một ví dụ rất rõ là tình mẹ con đấy. Người mẹ yêu con chẳng có điều kiện gì, đứa con mà nó nghịch, phá tan nhà cửa mẹ vẫn yêu như thường. Đây là một loại tình yêu rõ nhất từ việc là mình chẳng cần người ta làm gì cho mình hết, mẹ yêu con ấy, vẫn yêu. Tình yêu rất là rõ rệt.

Tình yêu mà anh vừa nói cũng thế, nó vẫn âm thầm ở đây nhưng mình không biết. Mình cho rằng làm gì có loại tình yêu đấy. Vì mình đã quá quen với việc cái tôi nó xen vào mất rồi. Thử tưởng tượng một ngày nào đó mình bắt đầu yêu không có tôi xem? Yêu mà không có tôi ở đấy thì là hạnh phúc hay là đau khổ ạ? Nếu mình yêu mà không có cái tôi ở đó, không vì cái tôi đấy, thì mình sẽ hạnh phúc hay đau khổ? Theo mọi người thì sao ạ? Khô không ạ? Hay là sướng ạ? Quá sướng ạ!

Tình yêu mà không kèm cái tôi thì đâu có đau khổ! Vì khổ có đến từ yêu đâu! Khổ đến từ đâu? Đến từ tôi. Đến từ tôi bị thế này, tôi bị thế kia. “Tôi bị người ta coi thường, tôi mong muốn mà không được”. Nên nếu mình yêu mà không kèm “cho tôi” thì yêu đấy không có khổ. Tình yêu mà không có khổ thì mới gọi là tình yêu thật. Tình yêu mà nó luôn ở đây, không đi, nó có thật. Nhiều khi bỏ nhau rồi mới là tình yêu thật. Bỏ nhau rồi cái tôi đó mới buông tha cái tình yêu ấy ra, nó không cần cái gì từ tình yêu ấy nữa, thì bắt đầu chuyển sang thật hơn.

Tình yêu đấy có, giữa bạn Thảo và bạn Canh có tình yêu đấy. Các bạn ấy có biết hay không biết thôi. Giữa hai người có tình yêu đấy. Cái điều này rất tự nhiên của mỗi người. Tình yêu mà không đòi hỏi, giống như người mẹ sinh ra đứa con là tình yêu rất tự nhiên, cứ mẹ sinh ra con là thương, chẳng cần phải đòi hỏi. Con không cần phải làm gì cho mẹ hết, mọi người đồng ý không ạ? Cái đấy cực kỳ tự nhiên luôn! Em lớn lên, em thích một người mà chả cần người ta làm gì hết, rất tự nhiên luôn. Hoặc đôi khi người yêu cũ của em đi mất rồi, lấy người khác rồi, mình vẫn có tình cảm, đấy rất tự nhiên luôn. Cái tình yêu xịn rất tự nhiên. Chính tình yêu dỏm mới là không tự nhiên. Tình yêu dỏm là tình yêu phải thêm cái tôi vào, nên không tự nhiên, lớn lên mới có. Lớn lên, già lên, khôn lên mới có. Gọi là không khôn, dại lên mới đúng. Lớn lên, già lên, dại lên mới có cái tình yêu ấy. Còn lúc chưa dại thì mình chưa có tình yêu đấy. Chưa bị cái tôi xen vào.

Hóa ra lâu nay mình nói là cái tình yêu... mình hay nói về tình yêu, hôn nhân hóa ra đó là dỏm. Còn cái tình yêu mà không vì mình ấy, nó là xịn, thì nó có sẵn, có rất nhiều nữa là đằng khác! Thậm chí nó sẽ mở rộng ra không chỉ là đôi lứa, bạn bè. Bạn bè cũng gọi là tình yêu đấy. Mình không mong đợi gì từ người bạn mình cả. Có tình yêu đấy! Bạn bè, mẹ con, đôi lứa, đấy là tình yêu xịn.

Tình yêu giữa anh với vợ anh có khi là bạn bè cũng nên. Lúc bắt đầu mình chẳng có yêu đương cá nhân gì. Bây giờ cũng thế thôi, bây giờ nhẹ nhàng lắm. Cái tình yêu đấy lúc nào cũng có, còn tình yêu dỏm không phải lúc nào cũng có. Tình yêu dỏm phải có cái tôi xen vào, mong muốn, chiếm đoạt, sở hữu thì mới có. Tình yêu xịn lúc nào cũng ở đấy, lúc nào cũng có thể yêu ai đó, yêu cái gì đó, không cần phải sở hữu chiếm đoạt cái gì cả, không cần phải có cái tôi cả. Thì giữa hai vợ chồng không phải là chỉ có tình yêu dỏm mà giữa hai vợ chồng còn có tình yêu thật sự.

Tình yêu thật sự là tình yêu không kèm cái tôi vì thế không kèm đau khổ. Tình yêu thật sự là tình yêu mà nó không mất đi, kể cả bỏ nhau rồi. Tình yêu thật sự là tình yêu mà người ta không làm gì cho mình, mình vẫn yêu. Cái đấy nếu mọi người nhìn vào trái tim mình, vẫn có, vẫn còn chứ không phải không còn. Mọi người đồng ý không ạ? Nó còn nhưng mình không đánh thức nó thì nó ngủ yên ở đấy thôi. Nó trốn mình, mình không nhìn thấy nó, nên là nếu mình là người thông minh, thì mình nên là đánh thức tình yêu thực sự hay là mặc kệ nó ạ? Theo mọi người thì sao ạ?

Người thông minh là phải đánh thức tình yêu thực sự. Vì tình yêu đấy mang đến hạnh phúc. Còn tình yêu dỏm ấy, tình yêu mà do cái tôi xen vào, chiếm đoạt, sở hữu, mong muốn, tình yêu dỏm, chắc chắn sẽ mang đến đau khổ. Nên người thông minh thì sẽ đi tìm tình yêu thật sự, còn tình yêu thật sự ấy không ở đâu xa hết, trong trái tim mình luôn, giống như những người yêu cũ của mình ấy, mình chẳng cần phải tìm đâu xa hết, trong trái tim mình luôn. Người mẹ yêu con cũng thế, trong trái tim mình sẵn luôn. Tình yêu thật sự không phải đi tìm, tình yêu thật sự nó ở ngay đây này. Mình đừng chạy theo tình yêu dỏm, thì tình yêu thật sự sẽ hồi sinh.

Canh với cả Thảo đừng chạy theo tình yêu dỏm nữa, thì tình yêu thật sự nó tự hồi sinh. Chẳng cần phải làm nó hồi sinh. Không cần phải rủ nhau đi du lịch xong rồi ăn những bữa ăn ngon lành mới hồi sinh! Rủ nhau đi du lịch để ăn những bữa ăn ngon lành là để mình nuôi tình yêu nào? Dỏm. Tình yêu dỏm nó phải có điều kiện mới yêu được. Anh phải làm cho tôi sướng, vui, tôi mới yêu anh. Đúng không? Mình đầu tư tiền bạc để đi du lịch, để đi ăn uống ngon lành. Chính là mình đang nói là gì? Cái tình yêu này của chúng ta dựa trên cơ sở ăn uống và du lịch, dựa trên điều kiện là anh làm tôi sướng thì tôi làm anh sướng. Đúng không? Mình đầu tư vào tình yêu dỏm thì mình chỉ có cái gì thôi? Chỉ có tình yêu dỏm, đúng không? Dỏm thì rất là dễ mất.

Tình yêu thật sự mọi người thấy là không mất nổi. Đó mẹ mất yêu con. Không mất được luôn! Bảo các bạn là đừng, nếu ở đây ai đã từng... những bạn giơ tay lúc này đây, vẫn còn tình cảm với người yêu cũ đấy. Cho dù họ đi xa, họ đi đâu mất rồi, tình cảm là tình cảm trong sáng, mình quý người ta thôi thì mình thấy chẳng còn lý do để mất nữa, chẳng việc gì phải mất cả. Tình yêu thật sự luôn có ở đây, đây là sự thật.

Một chị: *Em xin chia sẻ câu chuyện của em. Thực sự lúc bước đầu của mình thì hầu như mọi người đều yêu nhau trong sáng. Nhưng thường mọi người bị ảnh hưởng rất nhiều từ quan niệm của người lớn, từ truyền thông, báo chí. Mọi người cứ đọc được những cái điều là phải yêu người như thế này rồi những người có tố chất như thế này thì mới nên yêu, nên lấy... Thì em nghĩ là mọi người cũng bị ảnh hưởng bởi những cái đó rất nhiều và những cái đó nó làm cho mình khổ. Và khi mình yêu người khác, ví dụ người thứ hai, thứ ba đi, thì mình sẽ... nhiều khi mình áp dụng những bài báo, bài viết đó. Áp dụng trong tiềm thức của mình thôi, mình không áp dụng chủ đích nhưng mà lúc nào mình cũng bị áp dụng những cái đó, gây cái khổ cho mình và khổ cho người. Em xin chia sẻ.*

Trong Suốt: Tất cả chúng ta kể trong đó có em, tất cả các em, tất cả chúng ta thực sự ai cũng biết thế nào là tình yêu xịn rồi. Lúc này ít người giơ tay quá thôi, chứ còn nếu nói chuyện xong bao nhiêu người có thể nói là: “Tôi đã từng trải nghiệm tình yêu xịn”, giơ tay ạ? Từng trải nghiệm tình yêu xịn. Nhiều? Đúng không ạ? Rất nhiều vì nó đơn giản, nó không phức tạp như mình tưởng. Tình yêu xịn nó rất đơn giản, thậm chí là đi ra ngoài đường, làm điều tốt cho một cái người khác, thế thôi, không cần phải yêu đương nữa. Mình ra ngoài đường mình thấy một người bác qua đường rất là khổ sở, dắt bác ấy qua xong thấy bác rất là hạnh phúc đi, mình thấy có hạnh phúc không? Hạnh phúc đúng không ạ? Còn bác không cần phải làm gì cho mình hết. Bác không cần biết mình là ai? Không biết nhà mình ở đâu? Không cần phải quay lại cho mình cái gì hết, mình hạnh phúc như thường.

Đấy! Cái tình yêu xịn, tình yêu thật sự đấy, nó thể hiện rất nhiều qua những chuyện như thế. Ai cũng trải nghiệm chuyện đấy hết rồi mà. Tình yêu thật sự là gì? Là tình yêu mà không đòi hỏi, không có sự đòi hỏi cái tôi, đơn giản thế thôi. Mình không được cái gì từ bác ấy hết, mình vẫn dắt bác ấy qua đường như bình thường và chào bác như bình thường. Tình yêu thật sự là như vậy. Tình yêu mà không cộng cái tôi thì là tình yêu thật sự. Tình yêu cộng cái tôi vào là dỏm. Nên tất cả mọi người, thực chất mà nói, ai cũng có sẵn tình yêu thật sự hết, nhưng tại sao mình không nhận ra? Vì mình quá mãi mê theo đuổi tình yêu dỏm, mình quá quan tâm đến tình yêu dỏm.

Chỉ đơn giản thế thôi nên là nếu mình muốn hạnh phúc, thì mình hãy đánh thức tình yêu thật sự. Muốn đánh thức tình yêu thật sự, quá dễ! Thay vì phải đi làm quá nhiều điều tốt trên đời này, mình chỉ làm một việc đơn giản là đừng, đừng gì ạ? Đừng theo đuổi cái gì ạ? Tình yêu dỏm nữa. Đừng theo đuổi, đừng cả ngày cả đêm nghĩ về tình yêu dỏm. Mình hãy loại bỏ sự ảnh hưởng của cái tôi ra khỏi tình yêu. Muốn bỏ tình yêu dỏm ra khỏi cuộc đời mình, mình chỉ cần bỏ cái tôi ra. Muốn bỏ cái tôi ra, phải làm gì ạ? (Cười) Có ai biết

không ạ? Muốn bỏ cái tôi ra thì đi theo tu hành, hoặc một con đường nào đó mà giải quyết cái tôi.

(Một bác giờ tay)

Mời bác ạ!

Một bác: Thì thưa Thầy, gọi là Thầy bởi vì Thầy giảng chứ Thầy không phải là Thầy tôi.

Trong Suốt: Dạ.

Bác đó: Nói chung là mỗi người có một kinh nghiệm. Hôm nay là buổi đầu tiên tôi được bà Len giới thiệu tới đây, cũng bởi vì thời gian còn có hạn nhưng mà tựu chung lại thì tôi thấy là như thế này: Đây là theo ý kiến, quan điểm của tôi còn tôi nói các bạn ở đây đánh giá như thế nào là tùy các bạn. Đề tài mà chúng ta bàn về tình yêu là cái đề tài rất là phong phú, rất là đa dạng không thể đưa ra một cái định nghĩa về tình yêu.

Cũng như Xuân Diệu đã nói “đó ai định nghĩa được tình yêu”. Thế thì cái tình yêu này, nói vắn tắt lại chứ nói cả tháng cũng không hết. Thế nhưng tựu chung lại tình yêu là gì? Định nghĩa đã có nhưng mà tình yêu gia đình nên phân biệt một cái là tình yêu, nói hơi vô văn hóa một tí, là tình yêu không có văn hóa. Một cái tình yêu thứ hai là tình yêu có giáo dục, có được học những lớp dự bị hôn nhân, hoặc có những lớp tâm lý trước khi mà ngưỡng tuổi thanh niên bước vào đời để mà yêu. Và một tình yêu của những người đã từng trải sóng gió và khi đó biết là yêu như thế nào, yêu thực sự như thế nào thì cái đó rất khó. Mình không thể nói là tình yêu là tình yêu xịn hay tình yêu không xịn bởi vì xịn hay không này là do mình hết. Khi mà tôi thích yêu là tôi yêu một cách bông bột thì đó là tình yêu bông bột, khi tôi yêu một cách chín chắn, thì tôi đã chọn kỹ lắm rồi. Anh chị đã hò hẹn với nhau rồi không cần nghĩ đến chúng tôi – những bậc cha mẹ bây giờ.

Trước đây cha mẹ đặt đâu con ngồi đó nhưng bây giờ con cái đặt đâu cha mẹ ngồi đó. Mà mình chỉ là phương tiện có vấn thôi, không nghe thì cũng không làm được gì. “Bây giờ các con chuẩn bị kỹ chưa? Nếu chuẩn bị kỹ rồi thì bố mẹ ok nhưng sau này thế nào thì đừng trách bố mẹ. Bố mẹ không có ý kiến gì nữa. Bây giờ hiện đại mà.” Vì sao? Xã hội bây giờ quá văn minh, trao đổi thông tin quá nhiều, người ta yêu nhau quá dễ, bỏ nhau cũng rất dễ. Tôi đã từng ra tòa với những người 72 tuổi rồi mà bây giờ ra tòa li dị nhau với lý do là gì: “Tôi không hợp ông nữa”. Thế mà không hợp nhau tại sao có 10 đứa con? (Mọi người cười) Ông 72 tuổi thì 20 tuổi ông lấy vợ thì 52 năm rồi tại sao ông bảo ông hợp với tôi đến lúc này lại bảo không hợp nhau nữa?

Thì đó Thầy nói đúng, đúng, tôi công nhận là Phật nói đúng. Duyên đến đó thôi là tự dung chia tay. Duyên hợp, duyên tan cái đó là lẽ thường tình. Thế thì tôi thấy rằng bây giờ, cái quan niệm của xã hội bây giờ là, xin lỗi các bạn, là thác loạn. Thậm chí trong vấn đề công an bây giờ người ta làm việc rất nhiều những vụ phá thai. Và những người bác sĩ phá thai bây giờ, làm việc nhiều khi cật lực. Bác sĩ, khi tôi còn ở Gò Vấp dưới kia, một ngày làm 30 ca phá thai, 05 tháng rồi vẫn phá. Thì đó là cái gì? Đó là vấn đề cái mạng xã hội hiện nay, mà có lẽ đây cái giai đoạn Mạt Pháp mà sinh ra như thế.

Thế còn mỗi người khi yêu thì đương nhiên người mình yêu là nhất. Tôi đã từng, xin lỗi các bạn là không có sự chuẩn bị mà hơn nữa đến cũng bất ngờ. Bản thân tôi, chính bản thân tôi, tôi xin lỗi các bạn, thơ của tôi không hay nhưng tôi cứ đọc đi.

Trong Suốt: Được.

Bác đó: *Anh yêu em vì sao không biết rõ*

*Chỉ biết yêu em anh thấy yêu đời
Như cánh chim bay thỏa thích trên trời
Như ruộng lúa được tắm dòng nước ngọt
Anh tin tưởng em là niềm mơ ước
Để cùng anh chia sẻ nỗi buồn vui
Trái tim anh đã gửi cả em rồi
Tình anh vẫn trọn đời trao em đây
Dù bão đổ, phong ba hay sóng dậy
Dù kiếp nào anh cũng vẫn yêu em
“Thế nhưng rồi sau khi đó tôi đi bộ đội.” (Mọi người cười)
Anh xin hẹn với em ngày trở về thắng lợi
Sẽ trở về cùng em dệt mộng mơ
Mới tình đầu sẽ đẹp tựa bài thơ
Và hạnh phúc đợi chờ ta đó
Hòa nhịp sống cùng trời mây cây cỏ
Anh cùng em đi suốt cả đoạn đời
Hai chúng ta sẽ tới một phương trời
Cùng chung sức xây lâu đài tình ái
“Lúc đấy tôi đi bộ đội trở về rồi.”*

Trong Suốt: Thơ quá hay luôn! Hoan hô bài thơ đúng không ạ!

Bác ấy: Ở đây có bà Len là biết chuyện đó. (Mọi người cười)

*Nhưng ai ngờ cuộc đời nhiều ngang trái
Anh về đây tình yêu vỡ cánh rồi
Em về đâu, người yêu của anh ơi*

Sao chẳng nói một lời cho anh biết
Thế là hết, mối tình đầu tha thiết
Em ra đi chẳng giã biệt một lời
Kể từ đây vĩnh viễn mất em rồi
Thuyền theo lái xuôi theo dòng nước
Anh với em như nước bèo trôi ngược
Chẳng bao giờ gặp lại giữa tròng giang
Thôi cũng đành chấp nhận hợp tan
(Không nghe rõ)
Em sang ngang để đi tìm cuộc sống
Em sang ngang từ giã mối tình đầu
Em sang ngang vì hạnh phúc mai sau
Anh còn nhiều duyên má hồng, duyên phận
Vì yêu em anh sẵn sàng chấp nhận
Phận má hồng anh chẳng trách em đâu
Thôi anh về gom góp kỷ niệm đau
Rồi lặng lẽ chôn sâu vào lòng đất
(Mọi người vỗ tay)
Có phải chẳng tình duyên do số phận
Mộng ban đầu là giấc mộng phù du
Nhưng tình đầu là tình đẹp thiên thu
Nên dang tròn nên cả đời thương nhớ
Anh với em đã chẳng tròn duyên nợ
Chuyện trăm năm nay ta lỡ thật rồi
Thôi kiếp này ta chẳng được chung đôi

Hẹn gặp lại vào kiếp sau em nhé!

(Mọi người cười và vỗ tay)

Kiếp này tình yêu có nhiều thử thách, cái đây là cái duyên nghiệp của từng người, nhưng mà đúng như Thầy đã nói, có những tình yêu mà duyên không trọn cả đời. Còn đến bây giờ mặc dù tôi có vợ, có con, có cháu nội, cháu ngoại rồi nhưng mà người yêu đầu là người mình nhớ nhất, tình yêu thiết thực nhất!

Trong Suốt: Đấy! Chuẩn chưa?

Bác đó: Tình yêu mình nhớ đến mà đến chết vẫn còn nhớ, đó là tình yêu chân thực.

Trong Suốt: Hoan hô!

(Mọi người vỗ tay)

Bác đó: Sau này có thành vợ chồng hay không đó là cái duyên nợ. Mà mình phải nói thế này, duyên mình đến lúc có hợp có tan. Có hợp thì mới nên duyên, không hợp thì tan. Cho nên vợ chồng do cái duyên rất nhiều chứ không phải ít. Vợ chồng ở với nhau thì cố gắng làm sao phải coi trọng, biết chia sẻ. Có cái tôi thì như Thầy nói, khi hai người lấy nhau, không khác gì hai quả bóng đều có gai, mỗi người đều có cái tốt riêng, có cái xấu riêng. Vấn đề là làm sao đừng để nó va chạm nhau, đó là mình phải biết chia sẻ, biết san sẻ cho nhau. Biết cái gì người ta cần, cái gì người yêu mình cần, cái gì chồng mình cần. Không phải lúc nào cũng vì cái tôi mình hết mà phải biết chia sẻ, phải biết hòa chung lại với nhau. Hai trái tim cùng một nhịp đập thì đó chắc chắn đó sẽ là tình yêu tốt đẹp.

Trong Suốt: Rồi. Cảm ơn bác. *(Mọi người vỗ tay)* Cảm ơn bác. Mọi người nghe quan điểm của một người đã từng trải đúng không ạ? Chắc bác phải yêu mấy lần rồi phải không ạ?

Bác đó: *Bây giờ tôi xin nói thêm cái này nữa ạ! (Mọi người cười)* Không có nhiều thời gian nhưng mà nói thêm để mọi người biết, để cảm nhận. Nói chung là trước tôi cũng yêu một cô ấy, cô học giỏi lắm được Nhà nước cử đi Liên Xô tự nhiên chiến tranh là phải đi bộ đội. Như tôi đã nói thì đã yêu người yêu đương nhiên là nhất rồi không còn ai hơn thế. Nhưng khi đó đi bộ đội thì người yêu ở nhà xong rồi chiến tranh năm 66-67-68, biết sống chết ra sao nên người yêu ở nhà chờ đợi đến năm 72-73 (nhiều tuổi cho em vì 27, 28 phải đi lấy chồng). Thế làm sao mà chờ đợi nữa, biết mình sống chết ra sao đâu? Làm gì có tin tức mà chờ, bắt buộc là phải đi lấy chồng chứ đâu có thể mà ở vậy được?

Thì bây giờ có những tình yêu Thầy nói là tình yêu dỏm thì tôi nói là không có ai yêu mà là yêu dỏm hết, vì lúc yêu cứ biết mình yêu, sau đó mới biết là dỏm! Lúc đầu mình đâu biết là dỏm, sau này mới biết là dỏm. Do nhận thức lúc bấy giờ của mình chưa có, hãy còn bông bột. Hai là cái người lấy nhau rồi mà vẫn phải chia tay, đây là do duyên số mình không đỡ được. Cái chuyện đó là chuyện thường. Nhiều người cứ chống lại số phận cũng không được. Nhưng ngược lại không phải số phận quyết định tất cả, con người có thể quyết định tất cả. Nhưng con người không thể vượt ra khỏi tầm khả năng của con người. Tình yêu này là tình yêu của con người với con người. Tình yêu cao cả là vượt ra khỏi tình dục

Thế thì ai cũng nói là nếu như hết duyên rồi thì lấy nhau làm gì? Nhưng không phải, cái duyên thâm là những cái tốt đẹp nhất. Nhân đã gieo rồi quả sẽ phải gặt thôi! Nhưng mà các bạn tìm cách bỏ đi nhân quá. Người ta đã nói mình không nghe rồi thì làm sao có kết quả được? Đã cố tình không lắng nghe nên 2 người chia tay, đó là do cái tính sốc nổi.

Thì đó có phải do duyên không hay vấn đề do chiến tranh? Nhìn xem, một là ra đi và chết trong chiến tranh này. Biết bao con người yêu đương, chờ đợi cuộc hôn nhân. Biết bao nhiêu là những bà mẹ Việt Nam chờ đợi con mình. Thì cái đó là gì? Đây là cái cộng nghiệp. Chiến tranh rồi là bom nguyên tử, xoá sạch, tiêu tán hết rồi thì cái này có phải do cộng nghiệp hay không mà nhiều người chết hàng loạt như thế? Nhiều người đang trên cầu mà chia ra cầu gãy chết biết bao nhiêu người. Thì cái đó là cộng nghiệp chứ còn gì. Tôi thấy là nhiều khi chưa được thuyết phục. Tình yêu là do duyên số. Tôi tốt nghiệp đại học Bách Khoa, trong ngành rất nhiều cô yêu và đã có những người mà chuẩn bị cưới nhưng mà rồi cũng không thành.

Trong Suốt: Ở đây ai đã trải qua chuyện chuẩn bị cưới mà không thành chưa ạ? Ở đây những ai đã trải qua giờ tay ạ? Chuẩn bị cưới luôn, mà cuối cùng không cưới? Một, hai, ba. Đấy. Chuẩn bị cưới nhưng mà không cưới.

Bác đó: *Lúc tôi mới về Bắc áy ạ, về quê hương mình thấy không được thích lắm vì tôi sống ở Sài Gòn quen rồi. Tôi muốn vào trong Sài Gòn nhưng mà nhà thì mẹ già, rồi bà con anh em bắt phải cưới vợ. Mẹ tôi nói: “Mày mà không lấy vợ thì tao chết”, tôi phải làm sao, phải chiều mẹ thôi. Mẹ nói mày muốn lấy ai thì lấy, hỏi ai hỏi, hỏi ai cũng được, hỏi ai tao đồng ý người đấy. Thế thì đi hỏi người này người kia, cũng tiếp xúc, với mình lúc đấy cũng nhiều tuổi rồi, ba mấy rồi. Bây giờ các cô trẻ thì mình không xứng, mẹ mình thì lúc đấy đã 70 tuổi rồi. Các cô gái lớn lớn thì già, lấy chồng rồi. Ở làng có một cô gái là hoa khôi trong làng, rất nhiều người hỏi kể cả đám con trai cũng hỏi nhưng cô không lấy. Tôi về báo mẹ hỏi cô này, cô cũng không nhiều tuổi lắm, 28 tuổi, bảo lấy thì khó cho tôi nhưng tôi cũng đi chứ tôi không đi xuống để mà lấy đâu. Thế rồi sao hồi đó cuối cùng lại thành. Tôi không dám gì cả mà cô ấy tự đứng đồng ý. Ai cũng thấy kỳ lạ.*

Trong Suốt: Duyên số đấy ạ. Ví dụ quá rõ cho duyên số.

Bác đó: *Duyên nghiệp đó. Cái rõ ở trong đấy là ba, bốn mùa ở Sài Gòn vẫn còn chờ tôi, tôi quay về làng...*

Trong Suốt: Thế mà lại lấy cô khác?

Bác đó: *Bao nhiêu lần ở Sài Gòn hẹn là sẽ về lấy. Quay trở lại thì cuối cùng... Duyên yêu người đó mà không lấy được.*

Trong Suốt: Câu chuyện của bác rất rõ, mọi người thấy không ạ? Thấy duyên số quá rõ đúng không ạ? Rồi bây giờ chúng ta cho bác một tràng pháo tay. Cảm ơn bác! (Mọi người vỗ tay)

Rõ ràng tình yêu do duyên số chưa ạ? Thế nhưng quay lại câu chuyện lúc nãy là gì? Bên dưới... bác có một đoạn rất hay là gì? Tình yêu không phải chỉ có dựa trên tình dục mà tình yêu giữa con người với con người rõ ràng như mẹ yêu con, hay mình giúp một bà già qua đường. Ngay cả vợ chồng với nhau đến lúc nhất định không phải yêu nhau bằng tình dục nữa. Lúc đầu thì có hấp dẫn về tình dục, nhưng đến một lúc nhất định thì cũng không còn yêu nhau bằng tình dục.

Cái tình yêu giữa con người với con người cũng trở nên ngày càng rộng hơn nếu bỏ cái tôi xuống. Nếu mình tập cách yêu được một người mà ít “tôi”, bỏ cái tôi xuống ấy, thì mình mới tập cách yêu những người khác như thế được. Còn mình không yêu nổi một người được bằng tình yêu không có cái tôi, ít “tôi” thì làm sao yêu cả thế giới này mà không có “tôi” được? Không làm được! Chính vì thế nên mối quan hệ yêu đương là một nơi rất tốt để mình tập. Tập cách yêu mà ít tôi, giảm cái tôi xuống. Nếu không có cái tôi càng tốt, không có cái tôi là đẳng cấp của người tu hành rất là cao. Nhưng bằng cái việc yêu đương thông thường, tập giảm cái tôi xuống chính là cách chúng ta đang đi vào con đường dẹp bớt cái tôi.

Chuyển hóa cái tôi để biến tình yêu thông thường cá nhân thành một tình yêu rộng lớn hơn là tình yêu cá nhân. Tình yêu đầy chính là nơi tập dượt mà. Vì sao? Vì cái người mà mình yêu nhất cũng rất dễ là người làm mình khổ nhất. Và nếu mình tập dượt ở chỗ đấy, chính người làm mình khổ nhất họ không làm mình khổ nữa thì thế gian làm sao làm cho mình khổ được? Cái người làm mình khổ nhất mà không làm mình khổ nổi thì thế gian không làm mình khổ. Nên là...

(Bác đó định nói thêm)

Trong Suốt: À, xin lỗi bác, lần sau hãy nói tiếp, tí nữa. Vì thế nên là gì? Vì thế nên là nếu mình đã yêu đương này, nếu mình đã cưới vợ, cưới chồng, mình nên dùng chính tình yêu đấy luôn, thay vì mình phải đi ra ngoài để giúp bà già qua đường. Cái đấy không tốt bằng ở nhà mình yêu vợ yêu chồng mình, một tình yêu ít cái tôi. Vì sao lại như vậy? Bà già thật ra không thân thiết gì mình nên bà không làm mình khổ được, chứ còn bà vợ thì có thể làm mình khổ. Nên nếu mình tập ở cái chỗ mà mình có thể khổ - khó hơn ấy, thì bao giờ bản lĩnh mình cũng tăng lên. Mình tập ở cái chỗ mà người yêu mình làm mình khổ dễ nhất mà mình còn không bị khổ, ít bị khổ thì khả năng yêu ít cái tôi mình mới tăng lên được.

Còn có những người cả đời giúp bà già rất là giỏi, bà già nào qua đường cũng giúp được hết nhưng về nhà đánh nhau, chửi nhau với vợ như gi, chửi nhau với chồng như gi. Vì cái tình cảm của mình với bà già không đủ mạnh để mà gây đau khổ. Còn tình cảm của mình với người yêu mình rất mạnh, nó đủ cơ hội để gây đau khổ. Nên mình tập ở ngay chỗ đấy là chỗ khó nhất! Khó nhất nhưng mà hiệu quả cao nhất. Vì mọi người để ý mà xem, cái người mà dễ gây đau khổ cho mình nhất, toàn là người mình yêu nhất cả. Mình không yêu rất khó gây đau khổ cho mình, đúng không? Người mình yêu nhất là người dễ gây đau khổ cho mình nhất. Người ngoài nói một câu không sao nhưng mà về nhà chồng nói một câu thế là buồn ngay. Mình sẽ dùng cái chỗ khó nhất ấy, chuyển hóa nó. Tập cách biến tình yêu đầy cái tôi thành tình yêu bớt cái tôi, và dần dần mình biến thành hết cái tôi.

Tình yêu hết cái tôi là tình yêu của những người Giác ngộ - cái đấy nếu không tu hành thì rất khó nhưng mà ai cũng có thể bắt đầu bằng việc bỏ bớt cái tôi xuống, và bắt đầu đi vào con đường tu hành. Mà tu hành không phải là cái gì ghê gớm, không phải là ăn chay, niệm Phật, ngồi thiền. Tu là sửa, tu hành là mình làm cái việc sửa tâm mình, sửa bên trong mình đấy, chứ không phải là sửa cái dáng ngồi của mình, sửa cái bát cơm ăn của mình. Không phải! Mình sửa tâm của mình, bây giờ mình bắt đầu bớt cái tôi, mình bắt đầu yêu người ta nhiều hơn một chút nữa và giảm bớt yêu mình. Và bắt đầu hạnh phúc ở cái chỗ mà ngày xưa mình tưởng không có hạnh phúc.

Đấy, chiến trường khó nhất không phải là bà già ngoài đường, chiến trường khó nhất là gia đình của mình, là cái chỗ thân nhất của mình. Thế nên là rất mong... buổi ngày hôm nay nói rất ngắn, không đủ dài để nói tất cả các ý, nhưng mà có mấy ý chính mong rằng mọi người có thể gọi là ghi nhận được:

Thứ nhất, tình yêu dựa trên nền tảng là người kia sẽ làm gì được cho tôi để tôi hạnh phúc – đây gọi là tình yêu dựa trên nền tảng vì mình, vì tôi. Chắc chắn sớm muộn gì nó sẽ khổ. Và hôn nhân chính là tiến trình đẩy nhanh tốc độ đó lên để thấy rõ bản chất tình yêu. Nên có câu là: “Hôn nhân là mồ chôn của tình yêu dỏm”.

Tình yêu dỏm là gì? Là tình yêu mà dựa trên cái tôi, vì tôi. Nhưng đồng thời khi tình yêu dỏm yếu đi và mất đi rồi, người ta sẽ quan tâm tình yêu thật là cái gì. Tình yêu thật là tình yêu mà không cần vì tôi. Cái tình yêu đấy có sẵn ở trong mỗi người, giống như tình mẹ con, giống như là mình thương một bà già qua đường mà không mong muốn điều gì đáp lại, giống như mình quý một người yêu cũ của mình mà mình không mong gì từ người ta mang lại cho mình hết. Giống như mỗi tình đầu mình thích một cô gái hay một chàng trai mà không cần cô ấy làm gì cho mình. Tình yêu đấy trong mỗi người đều có. Lâu nay nó bị che lấp bởi mình quá quan tâm tới tình yêu của “cái tôi”.

Cách tập là gì? Thay vì việc mình phải đi làm những điều vĩ đại anh hùng ở trên thế giới, mình dùng chính tình yêu mình đang có ấy, nhưng mình giải quyết cái tôi ở đấy. Thay vì mình ra ngoài đường cứu tất cả những người ăn mày, mình về giúp những người thân – tình yêu của mình mà mình không cần đáp lại cái gì lại hết, thế thôi! Tình yêu đích thực hồi sinh theo kiểu đấy. Nếu mình dùng tình yêu hiện giờ của mình mà tập để giải quyết bớt cái tôi thì tình yêu đích thực mới hồi sinh. Đây là cách hồi sinh tình yêu đích thực hiệu quả nhất. Khó, nhưng mà hiệu quả, hiệu quả sát sao.

Đây, vì thế thì mong rằng sau buổi ngày hôm nay thì sẽ có... nếu bạn nào thấy những lời nói này đúng, đến đây để tham gia các buổi Trà đàm sau, hoặc sâu sắc hơn là mình tham gia vào những lớp học để mình tìm cách giải quyết cái tôi. Đầu mỗi trong Sài Gòn là bạn Thảo, bạn vừa xong đây! Bạn mà có chồng ngoại tình, bỏ bịch mà rất kỳ quái ấy. Đây, cái bạn kỳ quái ấy bạn đang ngồi đây. Thì bạn ấy cũng là một người mới bắt đầu thôi, nhưng bạn ấy có thể ghi danh sách và liên lạc với mọi người: gửi email, liên hệ Facebook, đúng không? Ở đây, bạn Thảo, sau buổi ngày hôm nay mọi người có thể tối thiểu nên để lại email cho bạn ấy.

Ngày hôm nay thời gian thực ra là... nếu muốn nói thì có thể nói thêm mấy tiếng nữa cũng được, nhưng mà thấy rất tiếc là bây giờ cũng có việc phải đi mất rồi, nên là chúc mọi người nhanh chóng hồi sinh được tình yêu đích thực của mình. Cảm ơn mọi người.

(Mọi người vỗ tay)

Thế còn mỗi tháng thì Trong Suốt sẽ vào đây một lần, nên là khả năng cao tháng sau mình sẽ có buổi Trà đàm tiếp.

Một bạn: *Em là bạn thân của Quỳnh Anh (Thảo). Thực ra trong chuyện của Quỳnh Anh lúc này thì em cũng biết ngay từ đầu Quỳnh Anh muốn chia sẻ chuyện gia đình của Quỳnh Anh với Minh Canh.*

Gia đình Quỳnh Anh cũng có gửi link cho em những bài mà Thầy chia sẻ. Em cũng nghe và em nói với Quỳnh Anh rằng bản thân em là người xưa nay luôn nhìn mọi việc với một cái cố gắng kiểm soát mọi việc theo cảm xúc của mình, không để mình làm cái gì nó quá! Em có thể rất dễ dàng hạch sách người ta nhưng mà, em thường hay dùng cái lý trí của em để kiểm soát cảm xúc. Đối với em, khi mà Quỳnh Anh gặp chuyện và tìm tới em thì lúc đó em cũng tư vấn cho Quỳnh Anh theo cái cách làm sao để cho bản thân Quỳnh Anh thấy tốt nhất là được rồi, không quan tâm tới người khác nghĩ gì, người khác đánh giá ra

sao. Bản thân mình phải xác định lúc đó mình muốn gì thì mình làm cái đó để sau này mình không ray rứt.

Thì sau này khi mà Quỳnh Anh gặp Thầy, sau đó thì em thấy cái sự khác biệt trong cách mà Thầy truyền tải, giải quyết câu chuyện so với cái cách mà em nói chuyện. Bên em theo kiểu là dùng lý trí, Thầy thì nói về những cái gọi là Duyên, Nhân Quả, về Phật Pháp... Thực ra thì em chưa đủ từng trải về kinh nghiệm sống để nhận ra được cái nào là duyên. Nhân quả thì em hiểu nhưng mà tất cả những cái mà em hiểu đó cũng bắt nguồn từ lý trí của em hơn là kiến thức...

Trong Suốt: Em thực hành.

Bạn đó: Dạ.

Trong suốt: Lúc đầu thì ai cũng... nhân quả cũng khó chấp nhận. Nhưng mà em đồng ý với nó là em đã có duyên với Phật Pháp, em phải sâu hơn, thực hành sâu hơn. Ví dụ nếu mình cầm cái thìa này mình thả, nó rơi xuống, vẫn theo nhân quả. Nhân quả là không thể có một cái quả nào mà không có nhân. Không thể có chuyện Quỳnh Anh bị chồng bỏ mà không có nhân, đó là đơn giản. Còn nhân nó là gì thì mình sâu sắc mình sẽ rõ hơn. Nhưng mà đơn giản thôi, hiểu một người bị chồng bỏ là có cái nhân gì đấy.

Bạn đó: *Cái ở đây đúng như Thầy nói là trải nghiệm. Nhưng mà ví dụ như đôi khi em đã nói là em biết phải nó đó. Tức là lý trí của em biết là như thế đó nhưng mà làm sao để em biết là trải nghiệm đó. Thì đôi khi em thấy, cảm thấy em bị thiếu...*

Trong Suốt: Động lực! Thứ nhất, động lực thứ nhất - khổ. Đức Phật bỏ nhà đi tu cũng vì thấy cảnh khổ, kiêu gì cũng khổ. Em phải nhìn thấy khổ, em phải ý thức điều đấy. Khi em ý thức điều đó thì tự em quyết tâm đi. Giống như là người bị bệnh thì sẽ tìm bác sĩ. Nếu em đang không bệnh thì em phải biết là mình sẽ bệnh. Nếu em thông minh, em sẽ tìm bác sĩ luôn. Em đi vào con đường bởi vì em muốn tìm bác sĩ. Anh đi vào con đường cũng vì anh bệnh chứ không phải vì anh sợ mà anh muốn tu hành. Anh phá sản, yêu đương không thành. Kiêu gì bên trong em cũng có nỗi khổ. Em nhận thức được rằng là gì: nếu mình không có trí tuệ mình không vượt qua được. Hoặc vượt qua được nỗi khổ nhỏ thì nỗi khổ to mò đến. Cái đấy là động cơ duy nhất để em đi vào, rõ nhất.

Còn động lực thứ hai là em vì người khác. Em biết rằng nếu mình giải quyết được vấn đề thì mình giúp được rất nhiều người.

Đó là hai mục tiêu căn bản: Một là do cái khổ của cá nhân cần giải quyết, hai là mình muốn giúp rất nhiều người, mình phải có một loại trí tuệ vượt lên trí tuệ thông thường mình có. Trí tuệ mình đang có rất tốt nhưng đó là trí tuệ thông thường – đó là trí tuệ thế gian. Còn nhà Phật là trí tuệ xuất thế gian, nó siêu vượt lên trí tuệ thông thường. Em cần cái loại trí tuệ đấy mới giúp người khác được. Còn cái trí tuệ thế gian thì như bác học, rồi tổng thống Mỹ khổ hết mà! Chúng ta là cũng không giải quyết được vấn đề. Hai động cơ em nhớ. Em nói với Quỳnh Anh hướng dẫn em tham gia vào nhóm đấy.

Lưu ý: Trên đây chưa phải là cách giải quyết tận gốc mọi vấn đề mà bạn đang gặp phải. Nếu bạn muốn tìm đến một con đường hướng tới tu hành Phật Pháp chân chính có cơ hội giúp vượt thoát khổ đau.

Xin liên hệ với Hồng Nhung qua

- Email – nguyen.hong.nhung.1504@gmail.com

- Số điện thoại: 094.888.8585